

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Tercer període

Sèrie P - Número 39

Dilluns, 18 de desembre de 2000

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 26, primera reunió

Í N D E X

Declaració institucional

de condemna de l'assassinat del regidor del Partit Popular de Catalunya Sr. Francisco Cano Consuegra
(tram. 401-00018/06) (p. 4)

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2001 (tram. 200-00025/06) (p. 4)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 26.1

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia, Finances i Planificació, de Sanitat i Seguretat Social, i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la consellera de Benestar Social i el conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Declaració institucional de condemna de l'assassinat del regidor del Partit Popular de Catalunya Sr. Francisco Cano Consuegra. Tram. 401-00018/06. Junta de Portaveus. Substanciació.

2. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2001. Tram. 200-00025/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 127, 2).

3. Projecte de llei de mesures fiscals i administratives. Tram. 200-00026/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 128, 2).

4. Projecte de llei de l'impost sobre grans establiments comercials. Tram. 200-00027/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 128, 53).

5. Proposició de llei del catàleg del sòl no urbanitzable de Catalunya. Tram. 202-00072/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració. (Text presentat: BOPC 86, 9).

6. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües de l'Estat en la denominació de les persones jurídiques civils i mercantils. Tram. 270-00033/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració. (Text presentat: BOPC 90, 35).

7. Interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció precoç. Tram. 300-00322/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre la situació de la violència terrorista. Tram. 300-00325/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre les mesures a adoptar amb relació a la problemàtica del terrorisme. Tram. 300-00326/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació pel procediment d'urgència.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre l'articulació i la gestió dels espais naturals. Tram. 300-00053/06. Sra. Montserrat Tura i Camafreita, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària i més concretament pel que fa a l'atenció a la salut mental. Tram. 300-00071/06. Sra. Carme Figueras i Siñol, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'atenció de la gent gran. Tram. 300-00193/06.

Sra. Alícia Sánchez-Camacho i Pérez, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de trànsit i de seguretat viària. Tram. 300-00240/06. Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció precoç. Tram. 300-00307/06. Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les prioritats del Departament de Benestar Social. Tram. 302-00061/06. Sra. Marina Geli i Fàbrega, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació. (Presentació: BOPC 115, 97).

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les mesures de prevenció i protecció de la salut, especialment pel que fa al control sobre els aliments. Tram. 302-00062/06. Sra. Carme Valls i Llobet, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació. (Presentació: BOPC 115, 97).

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre equipaments i infraestructures culturals. Tram. 302-00063/06. Sr. Joan Surroca i Sens, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació. (Presentació: BOPC 115, 98).

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política cultural, especialment pel que fa a les infraestructures culturals. Tram. 302-00068/06. Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació. (Presentació: BOPC 115, 101).

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'innovació tecnològica. Tram. 302-00064/06. Sr. Miquel Barceló i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació. (Presentació: BOPC 115, 99).

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 3/1991, del 18 de març, de formació d'adults. Tram. 302-00065/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació. (Presentació: BOPC 115, 100).

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la implantació de l'energia eòlica. Tram. 302-00066/06. Sr. Ernest Benach i Pascual, juntament amb dos altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació. (Presentació: BOPC 115, 100).

22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de la política mediamèntal. Tram. 302-00067/06. Sr. Ricard Fernández Deu, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació. (Presentació: BOPC 115, 101).

23. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment dels plans comarcals de muntanya. Tram. 302-00069/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació. (Presentació: BOPC 115, 102).

24. Proposició de llei sobre els drets d'informació concernent la salut i l'autonomia del pacient, i documentació clínica. Tram. 202-00070/06. Grups parlamentaris. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 129).

25. Projecte de llei sobre publicitat institucional. Tram. 200-00017/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 129).

26. Projecte de llei d'aeroports de Catalunya. Tram. 200-00013/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 129).

27. Projecte de llei de l'Institut Català de les Indústries Culturals. Tram. 200-00010/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 129).

28. Projecte de llei d'acolliment de persones grans. Tram. 200-00011/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 129).

29. Projecte de llei d'equipaments comercials. Tram. 200-00021/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 129).

30. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Declaració institucional de condemna de l'assassinat del regidor del Partit Popular de Catalunya Sr. Francisco Cano Consuegra (tram. 401-00018/06)

El primer punt de l'ordre del dia és la Declaració institucional de condemna de l'assassinat del regidor del Partit Popular de Catalunya senyor Francisco Cano Consuegra.

«El Parlament de Catalunya expressa una vegada més el seu rebuig i la seva condemna més enèrgica pel brutal assassinat del senyor Francisco Cano Consuegra, regidor del Partit Popular de Catalunya a l'Ajuntament de Viladecavalls.

«El president, la Mesa del Parlament, els presidents dels grups parlamentaris i la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya, reunits amb caràcter extraordinari, volem manifestar també la solidaritat amb tots els familiars de Francisco Cano i amb els membres del Partit Popular de Catalunya, a qui donem el nostre més sentit condol i amb qui ens unim expressant la més enèrgica repulsa per la sempre injustificada provocació terrorista.

«El vil assassinat del regidor de l'Ajuntament de Viladecavalls omple d'indignació el poble de Catalunya, que, una vegada més, s'ha vist colpejat per la mort d'un dels seus legítims representants democràticament elegits.

«Ni l'assassinat, ni el xantatge, ni la intimidació, ni el terror dels qui prefereixen les armes en lloc del valor de les urnes i de la defensa de les idees mitjançant la paraula i el diàleg no aconseguiran mai obrir cap escletxa a l'Estat de dret. La xacra de la desraó terrorista i el seu intolerable menyspreu per la vida, el més fonamental dels drets, ens porten a refermar el nostre compromís més absolut amb la democràcia, amb la pau i amb la llibertat.

«En aquests moments en què l'acció terrorista intenta interferir inútilment en la voluntat democràtica del nostre poble, totes les forces polítiques presents al Parlament de Catalunya expressem la nostra unitat d'acció contra el terrorisme i la violència, dins el pluralisme i la convivència democràtics.

«Finalment, expressem la voluntat del Parlament i, amb aquest, la de tot el poble de Catalunya de continuar treballant per enfortir l'actuació conjunta de tots els demòcrates i per contribuir d'una manera definitiva a la consecució de la llibertat, de la pau i del diàleg entre tots els demòcrates, i fem una crida a tots els catalans i catalanes a sumar-se a les concentracions de condemna i de rebuig de la barbàrie terrorista.»

En aquesta reunió de la Junta de Portaveus varem manifestar la voluntat de fer extensiva a tot el Ple aquesta Declaració.

Els prego ara un minut de silenci en memòria del senyor Francisco Cano Consuegra.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. Les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades el dimecres dia 20, a dos quarts de cinc de la tarda.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2001 (tram. 200-00025/06)

El segon punt de l'ordre del dia és el següent... Prèviament, donat que estem en aquest debat de pressupostos, els voldria fer avinent que anirem concentrant les votacions a les hores que ara els indicaré: als dematins farem les votacions a dos quarts de dues, i a la tarda, a les vuit del vespre. I votarem tot allò que hagi sigut acomplert en el seu debat.

Entrem, per tant, ara en aquest segon punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2001.

D'acord amb la Norma per al debat i la votació del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per al 2001, abans de començar amb el debat de les esmenes a l'articulat, els grups que ho desitgin poden intervenir per fixar la seva posició respecte als treballs fets per la Comissió. Algun grup vol intervenir en aquest moment? *(Pausa.)* Sí? O no? *(Pausa.)* No.

Cap grup manifesta la seva voluntat. Per tant *(veus de fons)*... No han sentit el meu requeriment. Ho torno a repetir: en aquest moment, els grups tenen deu minuts de temps per fixar la seva posició respecte als treballs fets per la Comissió. Hi ha algun grup que vulgui fer-ho? *(Pausa.)*

Doncs, donat que cap grup manifesta la seva voluntat, passem ara al debat amb la discussió de les esmenes a l'articulat reservades per defensar-les davant el Ple. El

debat es farà d'acord amb l'agrupació d'esmenes acordada per la Mesa, i el primer bloc és el de política pressupostària. Per defensar les esmenes que van del número 1 a la 30, té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per quinze minuts, l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Per intervenir en defensa de les esmenes presentades per Esquerra Republicana en els tres primers blocs, que són els de política pressupostària, política financera i gestió del pressupost.

Ens trobem un any més –de fet, uns mesos després– amb uns pressupostos que són pràcticament fotocòpia dels anteriors, i, per tant, lamentablement, les intervencions a vegades també poden semblar fotocòpia de les anteriors. Uns pressupostos que més que mai no han estat negociats amb un criteri d'amplitud de mires amb el conjunt de forces de l'oposició; menys que mai hi ha hagut una capacitat d'assumir aspectes constructius i positius que eren plantejats per les forces de l'oposició, i és per això que la sensació d'estar davant d'un ritual, a vegades sense sentit, doncs, un la té, molts cops, en pujar en aquesta tribuna en aquest debat pressupostari.

Pressupostos que vam en el seu moment analitzar, quan vam fer la defensa de l'esmena a la totalitat, on es produïen –i estem parlant dels apartats de política pressupostària, gestió pressupostària i política financera– sistemàticament desviacions reiterades, on es produïa una centrifugació del deute cap a empreses i organismes autònoms de la Generalitat, on hi havia un excés i un descontrol de les despeses corrents sumptuàries i on normalment les inversions quedaven per sota de les previsions. I això, aquests defectes de fons, que ja porten arrossegant-se des de fa temps, no són abordats pel mateix redactat, pel mateix text de l'articulat de la Llei de pressupostos. Per tant, les nostres esmenes van en una línia, precisament, d'evitar una sèrie de defectes que es veuen en la configuració d'aquests pressupostos.

Concretament, en l'apartat primer, en el primer bloc, el de política pressupostària, introduïm una sèrie d'esmenes per millorar el control del Parlament sobre la gestió pressupostària. Esmenes que van destinades a fer que, de les modificacions de crèdit, se n'hagi de donar compte a la Generalitat; que calgui informar de les transferències de crèdit superior al 10% del crèdit inicial; que també es controlin i es passi comptes al Parlament de les transferències a societats o entitats per ampliar capital, i, així mateix, que es doni coneixement al Parlament de les liquidacions dels organismes autònoms, entitats i consorcis, al mateix temps que es dona a la Sindicatura de Comptes, i també es demana que la Intervenció General ho faci, hi intervingui, en les entitats amb 15.000 milions de pessetes de pressupost.

Hi ha també un altre seguit d'esmenes en aquesta línia de retre comptes al Parlament, de les auditories de la Intervenció General, i també d'una sèrie d'altres elements; per exemple, que el fet que, allà on hi hagi disposicions que signifiquin despesa futura, requereixin objectius, mitjans i calendari d'execució, així com previsions de finançament i despesa, i l'informe favorable de la Comissió d'Economia del Parlament. També

–comptes al Parlament–, demanem la liquidació i avaluació del dèficit. Per tant, com veuen, un seguit d'esmenes destinades a millorar la transparència i el control de gestió d'aquest pressupost per part d'aquest Parlament.

Quan s'està anunciant, de cara a l'any que ve, la formulació d'un organigrama de govern per millorar la transparència, el que s'ha anomenat el CAP-21, em sembla que seria de lògica que alguns d'aquests elements de control i transparència, que són simples mecanismes de traspàs al Parlament d'aquella informació que ja té el Govern, avui dia, a l'època de les comunicacions modernes no hauria de ser una justificació, no hauria de tenir excuses, diguem-ne, la transparència, pel que fa als números en una sèrie de capítols dels que acabem de parlar.

En aquest sentit mateix, hi ha tota una sèrie d'esmenes proposades pel Grup d'Esquerra Republicana per millorar el que seria el suport informàtic de la informació. És evident que avui dia poder treballar amb suport informàtic amb les dades numèriques és fonamental, precisament, per millorar la tasca de control de l'oposició. I, en aquest sentit, nosaltres hi hem afegit un element important, que seria no només el lliurament de les memòries i els informes dels pressupostos sobre suport informàtic, sinó també que hi hagués, sistemàticament, una actualització de la balança fiscal anual i, també, que el pressupost anés acompanyat d'una programació exhaustiva quadriennal d'ingressos i despeses. Per tant, doncs, que es completés allò que són dades estrictes del pressupost, fins ara, amb altres elements per donar, encara, una visió més de conjunt i, en un tema tan cabdal com el dèficit fiscal, que anualment estigués posat al dia per saber, una mica, de quin mal hem de morir en aquests aspectes dels ingressos als quals tindríem dret.

Un altre segon bloc important en aquest bloc de política pressupostària és el conjunt d'esmenes destinades a la contenció de la despesa corrent. En aquest sentit, presentem una sèrie d'esmenes per les quals no es poden autoritzar transferències quan signifiquin augment de despeses diverses, lloguers de béns immobles i treballs realitzats per altres empreses, i sempre diem, també, en una sèrie d'esmenes, que l'augment de la despesa corrent ha de ser compensada amb disminució de despesa corrent. No pot caure, la Generalitat, en allò que, sistemàticament, es demostra a les liquidacions: que la despesa corrent sempre s'envela i supera les previsions del que estava escrit.

En aquest sentit, també, i com a forma, també, de control de la contenció, es demana que el Parlament hi intervingui o tingui notícia de les modificacions autoritzades. També es demana amb una altra esmena evitar aportacions de capital en la compensació de pèrdues d'entitats del sector públic, i, també, el que hauria de ser un pla de reducció a les despeses, un pla plurianual que permetés que cada conselleria afinés els comptes per evitar despeses superflues de cara a fer un pla, precisament, d'estalvi i de contenció –que nosaltres entenem que és possible– de la despesa corrent sumptuària o de la despesa corrent burocràtica, diguem-ne de tipus burocràtic –no aquella despesa corrent destinada a l'usuari, no destinada als serveis públics, que a vegades ens fan dir una cosa que nosaltres no diem–, despesa

corrent d'usos burocràtics, doncs, la limitació, fins i tot l'encongiment d'aquesta despesa corrent, un pla per millorar l'estalvi en aquest sector.

Hi hauria també algunes esmenes en les quals es té present el paper de les corporacions locals, en el sentit que, almenys, aquestes corporacions que ja tenen poc suport pressupostari no vegin minvat el seu suport a les transferències que se'ls ha promès i que després no arriben. I, per tant, es proposa que en cap cas les transferències a les corporacions locals siguin inferiors a les pressupostades i que, en cas que hi hagi sobrant, aquest sobrant esdevingui romanent. I també es demana informació als ajuntaments, donar informació als ajuntaments dels temes de les subvencions que són del seu àmbit.

Hi ha el capítol habitual d'aquest bloc, que és el de crèdits ampliables, en el qual nosaltres, per un cantó, limitem la possibilitat de crèdits ampliables amb una sèrie d'entitats que molts cops són la font d'endeutament o de centrifugació del deute i del dèficit. I, per tant, entenem que haurien de deixar de ser ampliables, els crèdits d'una sèrie d'entitats autònomes que, a la pràctica, es fan servir com a recurs per maquillar les xifres i per periferitzar, per centrifugar el dèficit, per tal que no computi en els números que s'han de donar oficialment de dèficit. I, en canvi, seríem partidaris de deixar les portes obertes a aquells àmbits d'especial sensibilitat social com són l'ensenyament, com són les aportacions als ajuntaments i com són la promoció d'habitatges, que entenem que són tres aspectes importants que queden per sota de les necessitats i que seria bo que tinguessin la possibilitat d'ampliar-se en el cas que així fos possible. Això, pel que fa al bloc de política pressupostària.

Hi hauria el segon bloc, que és el de política financera. Bàsicament, les esmenes d'Esquerra Republicana van destinades, per un cantó, a evitar –també, una mica en la línia de l'abús que s'ha fet d'organismes i d'empreses autònomes– el fet de contenir el traspàs de recursos a entitats com GISA o REGSA, a través de les quals, amb l'excusa del model alemany o el model d'endeutament a mig termini, s'estan maquillant els números i, a la pràctica, s'està fent un sistema que a mig termini pot ser, pot esdevenir inviable. Per tant, doncs, hi ha una contenció a l'hora de justificar els avals per part de les esmenes d'Esquerra Republicana.

Es demana, també, control parlamentari sobre els diversos avals, tant els de l'àrea de la sanitat com els de l'àrea dels avals procedents de l'Institut Català de Finances. I, llavors, hi ha tot un altre bloc d'un tema que, sistemàticament, és recurrent, vinculat amb els terminis per efectuar el pagament d'obligacions per part de la Generalitat. I es marquen un terminis i es marca el dret de cobrament dels interessos que hi puguin haver de demora, i la determinació de responsabilitats administratives, en el cas que això es produeixi.

En aquest mateix nivell, també, hi ha esmenes per tal de fer front a l'incompliment de terminis en el pagament a proveïdors, també, a les famílies i entitats sense afany de lucre, perquè entenem que són molt perjudicats, quan l'Administració aplica aquesta morositat a aquests sectors que han de rebre subvencions o transferències per part de l'Administració de la Generalitat.

També, en el sentit d'evitar l'ús i l'abús que es fa de l'endeutament, hi ha una sèrie d'esmenes per tal de no traspassar endeutament de l'any anterior al següent, per a no traspassar endeutament d'alguns instituts, com el cas de l'Institut Català del Sòl, també, a l'any posterior; unes esmenes destinades a limitar l'endeutament a llarg termini, i, també, una esmena on es concreta que els increments dels ingressos no finalistes es destinaran a eixugar el deute.

Al costat això, un cop més, reclamar informació per al Parlament de forma trimestral dels romanents de crèdit de l'exercici anterior, de l'evolució del dèficit, de l'execució del programa d'inversions, de l'emissió de deute, de les incidències en els avals, de la Memòria d'aquests avals, de les hores extres de l'Administració i de l'evolució de l'endeutament, i, també, informació semestral, reclamem, en les nostres esmenes sobre el tema de l'execució del pressupost per capítols, articles i conceptes, que és un tema important perquè, en definitiva, les liquidacions que se'ns donen i l'execució estan molt poc detallades i, per tant, mai serveixen per veure realment si hi han hagut desviacions en les petites partides, de les partides concretes, i només tenim grans números i, per tant, és difícil saber a on hi ha la fuga de mala gestió pressupostària. És demana, doncs, que en el moment que es demana, s'acosta o s'està predicant la transparència, això s'apliqui també a les execucions i a les liquidacions, i això, ho demanem, que almenys semestralment es porti aquí, al Parlament, d'una forma detallada. També, donar compte de les modificacions sobre noves inversions i contractacions i, amb la periodicitat que calgui, tota la consolidació de la liquidació amb el suport informàtic corresponent.

Com veuen vostès, tota una sèrie de mesures, per un cantó, per a frenar l'endeutament, per a controlar que no hi hagi un abús en els avals, que es compleixin els terminis en el pagament de les obligacions, en la relació entre l'Administració i el sector privat o local, i finalment, també, una sèrie de propostes de cara a millorar la transparència i el control parlamentari.

I pel que fa al tercer bloc, el de la gestió pressupostària, aquí tenim un seguit d'esmenes destinades, també, al fet que hi hagi un control i una transparència pel que fa a l'ús, en tot cas, a l'Administració, del que són béns immobles per part de la Generalitat. En aquest sentit, demanem que hi hagi informes quan hi hagi d'haver adquisicions d'immobles d'un determinat cost, també, tenir una relació del conjunt de lloguers i la valoració de la idoneïtat del tipus de lloguer i del tipus d'edifici que s'està utilitzant.

I, també, hi ha un parell d'esmenes en la línia de l'ús positiu i l'ús negatiu que es pot fer de la figura del cens emfiteutic, amb relació a la Generalitat i els seus edificis.

Per altra banda en aquest tema, també, aportem un parell d'esmenes per evitar el que significa, a vegades, un perjudici per als ajuntaments que per fer una determinada obra pública avancen diners pel seu compte i que, segons l'articulat, la Generalitat només ha de retornar-ho, tot o parcialment. Nosaltres entenem que, si un municipi ha avançat diners per fer una obra pública, de fet, era responsabilitat de la Generalitat: el lògic és que sigui el retorn de tot l'avenç que hi ha hagut per part de

l'Ajuntament i que aquest retorn inclogui, evidentment, interessos de demora i les càrregues financeres, adequades al retard que pugui produir-se en el pagament a aquesta institució local.

També proposem en aquest bloc que la documentació que arriba al Parlament contingui la Memòria i els pressupostos dels consorcis i fundacions on participi la Generalitat, i per altra banda, també, que doni informació, la Generalitat al Parlament, de l'alienació de béns immobles, de l'alienació de títols de societats que comportin la pèrdua de la posició majoritària de la Generalitat en empreses. Estem davant d'una situació on, precisament, la tendència a la privatització de sectors de l'Administració és clara, però, en canvi, no és gens clara la transparència amb què es fa ni la finalitat ni els objectius.

Per tant, ens sembla que és de lògica que aquest Parlament sigui informat sobre quins objectius persegueix aquesta alienació de títols de societats i en quina posició queda la Generalitat en aquestes empreses que, sistemàticament, s'està traient de sobre.

Finalment, doncs, en el mateix sentit, també, una esmena que diu: «Que el producte de venda de les participacions de la Generalitat en empreses sigui destinat, en tot cas, a funcions que entenem nosaltres prioritàries al reequilibri territorial, a la prestació de serveis públics i a les noves tecnologies.»

Per tant, tot un bloc, veuen, vostès, d'esmenes destinades al control, a la transparència, a la contenció de la despesa corrent, a la millora del finançament de les corporacions locals i, per altra banda, a millorar també la gestió pròpiament pressupostària, amb la contenció dels avals, amb la contenció de les propostes d'endeutament per al futur i, també, en tot allò que és control o que és administració de patrimoni immobiliari o mobiliari de la Generalitat.

Aquestes esmenes, òbviament, formen part d'una proposta d'esmena, que després aniran avançant els nostres companys de Grup en altres aspectes de l'articulat, però que, en definitiva, emmarquen –i aprofito, doncs, la intervenció– una crítica global a aquests pressupostos; que no repetirem el que ja vam fer en l'esmena a la totalitat, de recordar que el contingut de l'articulat, evidentment, està molt lluny del que haurien de ser unes prioritats que per a nosaltres són claus, prioritats que per a nosaltres passen pel fet de garantir un estat català del benestar, de qualitat; prioritats que passen pel fet de donar un suport claríssim a l'economia productiva, a la modernització, a l'equilibri territorial i a la sostenibilitat; prioritats que per nosaltres passen també per la millora del nivell cultural i de l'exercici de l'autogovern. Totes aquestes prioritats són les que al llarg de les diverses intervencions tindrem ocasió els diputats del Grup d'Esquerra Republicana de defensar davant d'aquesta cambra i que, lamentablement, la manca d'oferta negociadora per part del Partit en el Govern molt probablement farà que esmenes absolutament raonables i que en alguns casos ni tan sols comporten cap mena d'increment pressupostari, doncs, siguin rebutjades simplement perquè s'està aplicant un corró per l'acord de ferro entre Convergència i Unió i Partit Popular.

Aquest és l'escenari d'aquests pressupostos; lamentablement, més que mai, la sensació de tràmit ritual hi és, perquè no hi ha hagut negociació, no hi ha hagut voluntat de negociació, i, per tant, convertim el Parlament, de fet, en un bla, bla, bla bastant inútil en el moment en què, de fet, el Partit del Govern no té cap gest cap al conjunt de grups de l'oposició, que no són aquell amb el qual ha establert l'acord bàsic de col·laboració.

Senyores i senyors diputats, és per totes aquestes raons que hem sortit a defensar aquestes esmenes a l'articulat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena número 31, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat, del Grup Popular.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta esmena que presenta el Grup Popular com una nova disposició addicional en el text articulat i que fa referència a aquest bloc de política pressupostària és una sola esmena, però hi vull fer referència i utilitzar el temps que tenim per exposar-la perquè, en tot cas, creiem que és un aspecte important per al futur i per als futurs pressupostos de la Generalitat de Catalunya.

Jo no entraré en aquells aspectes de si hi ha un corró, si no hi ha un corró, entre Convergència i Unió i el Partit Popular. Però recordaré, en tot cas, el que en d'altres pressupostos ja hem dit, que és que hi ha algú que fa una aposta per l'estabilitat, hi ha algú que fa una aposta per la centralitat, hi ha algú que fa una aposta per la governabilitat, i d'altres –evidentment, molt legítimament, però que avui no representen ni solitàriament ni conjuntament una alternativa real a Catalunya–..., el que es vol és provocar als marcadors electrònics del darrere un resultat de 68/67, en tot cas, molt legítimament, però el grup –per dir-ho d'alguna manera i perquè s'entengui– del 67, en tot cas, per ser una alternativa real a Catalunya haurà de comptar –si vol comptar-hi– amb un grup que avui dia dona l'estabilitat i la governabilitat i almenys l'està donant en aquest debat, que és el Grup Popular. I perquè això sigui així, en tot cas, s'ha d'anar a veure el Grup Popular, se li ha de parlar, se li ha de dir: «Escolti'm, nosaltres volem presentar esmenes, i nosaltres volem presentar esmenes conjuntes, i nosaltres volem que se'ns doni suport en alguna esmena.» I, quan això no es fa, el que sens dubte es busca és, com deia, una foto del 68/67. Però, en tot cas, com dèiem molt legítimament, això es pot utilitzar i això es pot fer; d'altres tenim compromisos no amb la fotografia del 68/67, sinó que tenim compromisos amb les ciutadanes i els ciutadans de Catalunya.

Però, anant a l'esmena en concret..., ja em perdonarà, senyor president, que hagi fet aquesta prèvia, però, en tot cas, com que ha estat motiu de debat i serà motiu de debat, em suposo, al llarg d'aquests dies que estarem debatent els pressupostos per a l'any 2001, sí que voldríem fer una referència a aquesta esmena que presentem, l'esmena que fa referència a un projecte de llei futur d'estabilitat pressupostària, presentat per part del

Govern de la Generalitat, en el marc, evidentment, de la normativa aprovada per l'Estat o que s'aprovi per l'Estat referent a aquest projecte de llei d'estabilitat pressupostària.

En el pressupost de l'any 2000 vam parlar i vam dir: «En el futur haurem de pensar en el dèficit zero», i ho dèiem perquè això ja ho marcava el Consell de Política Fiscal i Financera. En el debat de política general que es va substanciar en aquesta cambra el mes de setembre, vam tornar a parlar que una de les prioritats havia de ser aquest dèficit zero per al pressupost de l'any 2001. Una pregunta de l'il·lustre diputat senyor Josep Curto al president de la Generalitat parlava, també hi feia referència, dels objectius que havia de marcar el pressupost de la Generalitat per a l'any 2001, també, amb referència al dèficit zero. I s'ha presentat un projecte de llei per a l'any 2001 amb dèficit zero.

Però volem anar més enllà, volem anunciar aspectes que haurem de pensar en el futur i que hem d'emmarcar en aquesta llei d'estabilitat pressupostària que demanem al Govern que presenti en el seu moment en aquest Parlament. Perquè no és solament el tema del dèficit zero que hem d'anar a assolir com a objectiu: hem d'anar a assolir com a objectiu la reducció del deute, i hem d'anar a assolir com a objectiu el que és un zero no en el dèficit –que també–, sinó també en el que és l'endeutament net de la Generalitat de Catalunya per als propers exercicis. Estem parlant d'endeutament net, no estem parlant d'endeutament tal qual, sinó que estem parlant d'endeutament net, és a dir, endeutament menys amortitzacions.

Perquè, com s'ha demostrat, hi ha d'altres vies, hi ha d'altres fórmules que aquest any ja es presenten en aquest pressupost, com és el Pla d'infraestructures 2001-2003, Pla d'infraestructures i equipaments, amb una quantitat al voltant dels 200.000 milions de pessetes. En tot cas, això no és nou per part dels diferents governs, no és nou per part de les diferents administracions. L'Estat ho ha utilitzat; nosaltres, en una moció subsegüent a una interpellació, l'any 1998, en la cinquena legislatura, els reclamàvem d'altres vies per poder finançar inversions futures, i, finalment, el Govern de la Generalitat ho ha recollit, això, en aquest Pla d'infraestructures i equipaments 2001-2003.

Però aquest projecte de llei d'estabilitat pressupostària, a part de parlar en un futur d'un endeutament net zero, de buscar fórmules a través de la iniciativa privada, ha de contindre uns principis; uns principis com són l'estabilitat, uns principis com són la plurianualitat en alguns comptes públics, també, de la Generalitat de Catalunya, i ha de recollir principis com són la transparència i com són l'eficàcia. Però també haurà de recollir principis i haurà de fer referències als crèdits extraordinaris, a les ampliacions, a les modificacions, al romanent de tresoreria i a les incorporacions de crèdit. És a dir, el que hem d'anar a buscar és estabilitat pressupostària, el que hem d'anar a buscar és rigor, el que hem d'anar a buscar és transparència. Perquè en aquest proper exercici de l'any 2001, on sens dubte es parlarà del que és un nou finançament per a Catalunya, un finançament que des del Grup Popular hem dit per activa i per passiva i que tornem a repetir des d'aquesta tribuna del Parlament que

creiem que s'ha de millorar, que creiem que Catalunya ha de tindre un millor finançament, en tot cas, per assolir un millor finançament, perquè Catalunya tingui un millor finançament, haurem de donar exemple també davant del Consell de Política Fiscal i Financera, davant d'altres comunitats autònomes, davant del Govern de l'Estat, del que són aquells principis de rigor pressupostari, del que són aquells principis de bona gestió, i, en tot cas, sempre es pot millorar, però insistim que cal millorar-ho també des del Govern de la Generalitat.

És per això que aquesta esmena que nosaltres presentem creiem que té un aspecte important, un aspecte de futur i que s'ha de reflectir en els propers mesos portant un projecte de llei d'estabilitat pressupostària –una vegada aprovada la normativa estatal–, que sigui la normativa estatal, com així esperem que sigui, una llei de bases, i que es pugui desenvolupar des del Parlament de Catalunya un projecte de llei d'estabilitat pressupostària per garantir el futur de l'economia catalana, per garantir també el que és rigor i estabilitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes-Ciutadans pel Canvi, per defensar les esmenes de la 32 a la 47, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, acumulant en aquest torn les esmenes que corresponen tant al primer com al segon grup, el de política pressupostària i el de política financera.

Senyor president, enfoquem aquesta fase final de la discussió del pressupost per a l'any 2001 amb un cert regust desagradable; és el regust que ens dóna la sensació que la majoria d'aquesta cambra aprovarà avui un pressupost, aprovarà una llei que no és la resposta que la política dóna a les necessitats del país, sinó més aviat la resposta que es dóna a les necessitats particulars dels partits que formen la coalició governant, Convergència i Unió, i el Partit del cogovern, el Partit Popular.

En aquest sentit, el debat ha estat ple –i n'hem vist mostres amb la intervenció del senyor Fabregat, i en tornarem a veure segurament al llarg d'aquesta sessió–, ha estat ple, ho repeteixo, de tota una certa estètica, d'una certa estètica que busca uns objectius polítics menystenint absolutament la solució de fons, la solució aprofundida dels problemes que té avui el país.

L'element essencial d'aquesta estètica va tenir ja en la presentació del pressupost la seva màxima expressió en això que han vingut a anomenar «el dèficit zero», la paradoxa de presentar un pressupost amb dèficit zero, quan en realitat es tractava del pressupost més desequilibrat dels darrers cinc anys. Però és que es tractava de buscar una certa estètica, una estètica que permetés al Grup Popular donar suport a aquest pressupost; una estètica que partia segurament d'una limitació gairebé ideològica: la que imposava el Partit Popular al Grup de Convergència i Unió.

S'adjudicaven des d'aquesta visió al dèficit zero unes virtuts gairebé taumatúrgiques: més enllà que simplement es tracta d'una eina de política econòmica, se li han atribuït les virtuts de resolució de tots els problemes de la societat. Haurem de repassar els diaris de sessions d'aquests dies, quan en el canvi de cicle econòmic hàgim d'actuar amb altres eines de política econòmica i tornem a veure la necessitat de la importància que, en un moment determinat, pot tindre o no tenir el dèficit.

Nosaltres, de fet, estem d'acord que aquest any el dèficit havia de reduir-se, però no volem fer d'això un element essencial, ni segurament tampoc li volem atribuir aquestes virtuts de curació gairebé màgiques. Però, a més a més, el que sí que els dèiem és que aquesta reducció l'havíem de fer bé. No l'havíem de fer amagant transferències a altres partides que no compten a l'hora del dèficit; no l'havíem de fer incrementant l'endeutament, perquè després tots aquests jocs de mans queden al descobert, s'han de pagar les despeses i, si no es generen recursos suficients, no queda cap més remei que recórrer al deute. Tots els maquillatges queden, des d'aquest punt de vista, a la llum pública, deixant al descobert els defectes i els problemes d'una administració poc rigorosa en la gestió dels recursos públics.

Segurament aquesta falsa estètica i aquesta imposició ideològica els poden haver portat en algun moment a prendre decisions que fins i tot són errònies des del punt de vista econòmic. L'exemple per nosaltres més clar és l'increment excessiu dels lloguers en aquests pressupostos: els lloguers s'incrementen un 40%. Més enllà de veure si són necessaris o no i si els preus que es paguen són o no justificats –un altre moment, segurament, tindrem per fer-ho–, per què en un moment en què els tipus d'interès són tan baixos, per què en un moment en què l'opció lògica, des del punt de vista econòmic, seria anar a la compra, anar a l'adquisició, el Govern opta per la via contrària, per la del lloguer? El lloguer és una despesa permanent, el lloguer és una despesa que s'haurà de continuar pagant de forma continuada al llarg del temps, i té sentit quan això es tracta d'una activitat temporal o, en altres casos, quan es tracta de la solució d'una empresa que està en crisi i que intenta, amb el lloguer, guanyar temps i veure si així passen els dies dolents.

No pensem que ningú cregui en aquesta cambra que l'activitat de la Generalitat és una activitat temporal o provisional. Per tant, creiem que es tracta, aquest ús dels lloguers, d'un símptoma més dels problemes financers que travessa el Govern i que li impedeixen afrontar la solució de les qüestions des de la racionalitat que implicarien les decisions econòmiques. Amb tot, algú haurà d'explicar per què tota la implantació dels Mossos d'Esquadra està basada en lloguers i no en adquisicions. Algú haurà d'explicar per què es recorre a aquest tipus de mesura quan hi ha transferències específiques, per part del Govern, per finançar la implantació dels Mossos d'Esquadra. Algú haurà d'explicar on està la racionalitat econòmica d'aquest tipus de decisions.

Però, és clar, això no ha estat l'important, això no és l'important ni per a la coalició que dona suport al Govern ni per al Partit Popular. L'important era l'estètica

de l'acord, l'important era confirmar en aquests pressupostos la posició comuna entre el Partit Popular i Convergència i Unió i, més enllà que, en un moment determinat, es puguin buscar alguns elements per entretenir els mateixos electorats, a la pràctica, quan es tracta de posar blanc sobre negre els recursos que es destinen a les polítiques de l'any 2001, que vostès s'han posat d'acord.

Parlarem en algun altre moment de la coherència dels resultats d'aquest acord, però deixi'm que em centri amb l'imaginari, que tornem als elements purament estètics, que aquest pacte comporta. Al PP, senyor president, li interessa mostrar que el Grup de Convergència i Unió –i, per tant, el Govern– està lligat de mans i peus i que no pot prendre cap acord que no compti amb el seu vistiplau. En aquest camí, fins i tot, no dubten a prohibir al Grup de la majoria que puguin acceptar cap altre suport que no sigui el seu i l'amenacen amb represàlies si en algun moment s'estableix una majoria que tingui una composició diferent.

Segurament, fins i tot, deixi'm dir que l'expressió més trista d'aquest problema l'han donat alguns diputats de la majoria que han acudit –segons diu la premsa– al mateix Grup del Partit Popular i han demanat la inclusió d'esmenes referides al seu territori. No han pogut sentir com el seu Grup els escoltava i han hagut d'anar al Grup del PP perquè els escoltés. No deixa de ser, això, una paradoxa, però, en tot cas, també ens mostra les dificultats del Govern, les dificultats de la majoria: la cohesió que hi ha dintre del Grup que dona suport al Govern.

Convergència i Unió dona preferència absoluta a la seva continuïtat en el Govern al preu que sigui, encara que sigui entrant en greus i importants contradiccions amb els seus compromisos polítics, no els interessa tant entrar en la discussió dels problemes del país i les seves solucions com guanyar temps per tal de resoldre els seus problemes interns. Ens trobem, doncs, davant d'una clara supeditació dels problemes del país a les dificultats internes de la coalició. Aquesta és, segurament, la clau essencial del pacte a què han arribat uns i altres; els uns volen demostrar que manen i poc els importa la realitat, si tot plegat deixa clar, en evidència, la seva capacitat de condicionar el Govern, i els altres estan en aquella dialèctica de «qui dies passa anys empeny», sense saber massa bé cap a on caminen. I, mentre, els problemes del país esperen solució, com els ho recordàvem en el debat a la totalitat: un creixement de preus cada cop més descontrolat, que afecta, ja, els sectors amb menys protecció salarial; una productivitat que creix a un ritme que és la meitat de l'europea, que a la seva vegada és la meitat de l'americana, i una conjuntura que sembla que està entrant en una època de deteriorament clar de les expectatives de creixement.

I aquest pressupost com contribueix a resoldre això? Quines actuacions hi ha previstes per fer front a aquests problemes? Miri, nosaltres no les hem trobat, però és que el Govern, tampoc, perquè ha estat incapaç de presentar aquests pressupostos a la llum pública, des del punt de vista de com resolen els problemes del país.

No em vull allargar més en aquest pacte entre PP i Convergència, doncs, crec que, finalment, els resultats

ens diran què és el que hi ha de veritat i què és el que hi ha de fantasia, però, en tot cas, recordin que han rebutjat totes les esmenes dels diferents grups de l'oposició, dient que no hi havia recursos en les diferents partides pressupostàries. El Govern ens ha d'explicar com pensa pagar el curull d'esmenes que s'han aprovat del Partit Popular, o el tema que ens acaba de plantejar suara el senyor Fabregat: quina és la posició del Govern a l'entorn de la Llei d'estabilitat pressupostària?

L'admissió d'aquesta esmena que ha presentat el Partit Popular, i que haurem de votar després, implica l'acceptació de la proposta del Govern central? Aquesta és una qüestió important, perquè la Llei d'estabilitat pressupostària, més enllà del seu contingut, és també una laminació de competències de les autonomies. Quines al·legacions ha presentat el Govern en el Consell de Política Fiscal i Financera a l'entorn de la Llei d'estabilitat pressupostària? Si ara aprovem l'esmena, vol dir que l'acceptem? Són temes que, en tot cas, queden com a interrogants en aquesta cambra i que haurem d'anar desenvolupant. Però, aquest és el resultat del pacte? O el resultat del pacte és el protocol secret que tornaran a signar l'honorable conseller i el senyor Alberto Fernández, prioritzant un conjunt d'actuacions, amb convocatòries públiques de subvencions? Què passarà quan un ajuntament agafi aquest protocol i el porti als tribunals? Què passarà quan alguna corporació acusi de prevaricació la Generalitat per aquests tipus d'acords? Què passarà quan en aquest procés d'adjudicació hi hagi resultats que no siguin els que es preveuen?

Aquests són els resultats dels seus acords, però això no els preocupa, els preocupa l'estètica que s'ha muntat al voltant de tot el pressupost.

Enfront d'això, què proposem els Socialistes - Ciutadans pel Canvi? Enfront de tot aquest garbuix de plantejaments que no pensen en el país, sinó que pensen en una estètica, senzillament, nosaltres els proposem uns altres pressupostos. Nosaltres els proposem una alternativa diferent, una alternativa que hem discutit entre les nostres esmenes, que s'han vist en Comissió i que anirem discutint al llarg del debat en aquest plenari, una alternativa que es basa en tres criteris bàsics i set prioritats.

Criteris bàsics. Equilibri financer, no a l'increment de la pressió fiscal i endeutament zero, senyor Fabregat. Vostè, avui, ha modulat el seu discurs una mica en aquesta tribuna i ha parlat menys del dèficit zero i més de l'endeutament zero. Nosaltres, ens felicitem d'aquest canvi en el seu discurs, però, llavors, vostès han de ser coherents i explicar per què donen suport a un pressupost de dèficit zero, quan és un pressupost de màxim endeutament.

La nostra proposta és de dir un pressupost que no hi hagi increment fiscal, però que tampoc hi hagi increment de l'endeutament, per tant, un pressupost amb un equilibri financer molt accentuat; un pressupost més eficient; un pressupost en què la despesa pública estigui analitzada amb més rigor, amb molta més cura; un pressupost que haurà d'incloure la reforma administrativa i el control de les despeses corrents; un pressupost que haurà de tenir molta cura en l'increment de les plantilles; un pressupost que haurà de mirar amb lupa

tots els augments, tant de les despeses de béns i serveis, com les transferències del capítol 4.

Només d'aquesta manera, només des del control de les despeses de funcionament, serem capaços de generar un pressupost diferent, un pressupost que porti a més inversions, un pressupost que pugui portar a més recursos per als plantejaments que necessita el país, un pressupost que sigui capaç de configurar un pla quadriennal d'inversions de gairebé 2 bilions de pessetes. Nosaltres pensem que en quatre anys amb una despesa més acurada, amb reforma administrativa, amb control de les despeses de funcionament, es pot arribar a formular un pla quadriennal d'1,8 bilions de pessetes. I aquest és el nostre pressupost alternatiu, aquesta és l'essència del rigor i el resultat de les ganes de fer una cosa diferent: quelcom que doni resposta a allò que necessita el país; quelcom que permeti finançar, no solament les despeses d'inversió que pugui plantejar ordinàriament el Govern, sinó també aquest pla de 200.000 milions de pessetes que algú ha dit que era una nova forma de finançar –sí, tan nova com que no ens diuen com el pagaran. Nosaltres diem: «No, escolti, en aquestes obres, hi estem d'acord: són obres necessàries, obres que s'han de fer, però incloem-les en el seu finançament.» – i, fins i tot, arribar a un increment de les inversions amb 400.000 milions addicionals. Per tant, aquest és el plantejament genèric del que pensem que pot ser un pressupost alternatiu.

I amb quines prioritats s'han de gastar aquestes despeses? Vostès les coneixen, les anirem desgranant: educació, sanitat, serveis socials, carreteres, transports públics, actuacions integrals en els barris i increment de la recerca.

Tres elements, set prioritats formen el que nosaltres hem volgut presentar com a pressupost alternatiu al conjunt del país i que en aquest moment, també, presentem en aquesta cambra.

I no voldria acabar, senyor president, sense plantejar un altre problema que em sembla que la presidència de la cambra hauria de tenir en compte per al futur. Tothom reconeix, després dels debats d'investidura i de política general i, fins i tot, en algun moment davant d'aquests mateixos debats, que el debat pressupostari hauria de ser un dels més importants de tots els parlaments. La veritat és que, vista l'experiència del que està passant en els últims temps en aquesta cambra i en aquest debat, un pensa que, tal com estem treballant, podríem no estar a l'alçada del que les circumstàncies requereixen.

L'espectacle de veure els consellers, veritables protagonistes de les polítiques sectorials, assistir com a convidats de pedra al debat de les seves pròpies propostes pressupostàries no és gaire edificant per al país. El nostre Grup estaria d'acord, i, senyor president, li demanaríem que fes el possible perquè el conjunt de la cambra hi entrés, estaria d'acord –ho repeteixo– que s'introduïssin les reformes reglamentàries corresponents per tal que hi poguessin participar els consellers, també, en el debat, qualificant, així, d'una forma molt més ampla el perquè de cada una de les propostes pressupostàries que ells fan. Pensem que seria una forma d'introduir més transparència i clarificació, tant en la tasca del mateix Govern, com en el control que hem de fer dels altres grups.

Així mateix, pensem que seria bo aprofitar l'avinentesa per fer una reflexió a l'entorn de com s'està produint el debat en la Comissió i si aquest debat serveix per acostar posicions o no. La veritat és que estadísticament, segurament, es podria demostrar, però, en tot cas, no cal l'estadística, simplement l'assistència a la Comissió ens podria demostrar que, tal com ho estem fent, no condueix, el debat en la Comissió, a apropar posicions ni a trobar posicions en comú. Aquesta és l'essència, la funció normal del debat que hauríem de tenir en la Comissió i, si no el reconeix, si en aquell moment no s'està fent així, hauríem de trobar una altra mecànica que sigui la que pugui servir per al debat pressupostari.

Per tant, senyor president, a la vista de com han anat els debats pressupostaris en els darrers pressupostos –en aquests i, fins i tot, en els anteriors–, hauríem, segurament, d'introduir la reflexió sobre si ho estem fent prou bé. Nosaltres creiem que no; nosaltres creiem que cal donar més profunditat política a les discussions del debat pressupostari en aquesta cambra i, per tant, també, entenem que seria desitjable que en el proper pressupost, quan pugem en aquesta tribuna, no haguem de tornar a repetir aquest tipus de lamentacions que són comunes al conjunt del nostre Grup.

Les esmenes concretes que formen part d'aquests apartats, senyor president, són les que especifiquen ja amb més detall tot aquest conjunt de criteris, tot aquest conjunt de reflexions que el nostre Grup li ha tramès: control de la despesa, informació, transparència, voluntat de cercar acords i introduir aquells mecanismes que impossibilitin que el Govern continuï fent del pressupost un document merament formal, un document que s'aprova en aquesta cambra però que després la realitat, quan arriben les liquidacions, demostra que el Govern gairebé ha fet allò que li ha semblat i, moltes vegades, sense ni tan sols coneixement d'aquesta cambra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula, per defensar les esmenes de la 48 a la 62, l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, molt honorable senyor. Amb el seu permís, faré igual que ha fet el senyor Hugué, és a dir, reagrupar els tres blocs temàtics, el primer, el segon i el tercer, que en definitiva són de la 48 a la 62 i de la 131 i 132, que són conjunts, i la 134, que és particular del meu Grup. Moltes gràcies.

Senyores diputades i senyors diputats, em reafirmo en tot el que he estat dient, tot el que el meu Grup ha estat dient al llarg d'aquesta farragosa discussió dels pressupostos, i entro directament en el quid de la qüestió, en el quid del que concretament estem discutint ara mateix, és a dir, el bloc primer, el bloc segon i el bloc tercer.

I la primera consideració que necessito fer és la següent, i és que les inversions i la promoció industrial i turística que ha de fer el Govern, tant en el conjunt de l'economia com en les comarques en recessió, les que

tenen menys gas, han de basar-se en criteris de desenvolupament sostenible, que és el que en concret plantejo, plantegem a l'esmena número 48. Es tracta, òbviament, de començar amb un conjunt de pràctiques coherents, cercant la major sinergia entre el Departament d'Indústria i el de Medi Ambient. En definitiva, es tractaria de compatibilitzar la necessària promoció industrial i els serveis turístics –que és el que es diu– cap a un model de sostenibilitat, cap a un necessari model de sostenibilitat, que és el que en el discurs del Govern, i amb els números que tenim sobre la taula, no hi és o no l'hi hem sabut veure.

La resta de les esmenes de política pressupostària i de política financera tracten, una, de qüestions socials, i les altres, d'introduir criteris d'eficiència i eficàcia, agilitat i transparència en la gestió administrativa, que en bona mesura significa modernització i millor funcionament de la funció pública.

L'esmena 53 parla del necessari pla d'inserció sociolaboral de persones amb discapacitat a l'Administració pública, a les seves empreses públiques –que tenen ja més de mig bilió de pessetes; és un pressupost, afortunadament, importantíssim–, i dels consorcis. Tornem a repetir aquesta esmena, la 53, just igual que l'any passat, perquè els problemes continuen i, segons el nostre parer, també la manca de solucions. Senyores i senyors diputats, és el cas que està encara pendent, de l'assoliment del modest 2% de l'ocupació de llocs de treball, i el que es planteja és culminar aquesta disfunció i preparar les condicions per arribar al 5% durant aquesta legislatura.

Per impulsar aquest desafiament s'autoritza, autoritzem en l'esmena el Govern a realitzar ofertes públiques separades i dirigides exclusivament a persones que tinguin reconeguda la condició legal de disminuïdes; bàsicament, els col·lectius afectats serien els «motòrics», auditius, psíquics, malalts mentals i similars. El fet que una gran quantitat d'aquestes persones no puguin accedir al dret al treball representa una injustícia i, a més a més, és un malbaratament de recursos i d'intel·ligències. Però, en qualsevol cas, clama al cel que a l'Administració pública hi hagi un clamorós i sistemàtic incompliment de la mateixa Lismi, i fa tant de temps que dura aquest incompliment que, la veritat, no arribo a entendre per què ningú es posa vermell.

Aquesta esmena, la número 53, vol posar ordre en aquesta direcció, vol solucionar un problema de gran envergadura i pretén que l'Administració torni a la legalitat, al compliment de la Lismi. Volem –és clar que sí– que milers i milers de persones d'aquest món del sofriment siguin iguals davant la llei, que deixin de dependre exclusivament de la família, i molt especialment de les mares. L'altre dia llegia, em sembla que era a la revista *Papers de Sociologia*, de la Facultat de Sociologia de la Universitat Autònoma de Barcelona, una important reflexió del professor Iglesias de Ussel, que afirmava que la família, i en concret la dona, és a Espanya el veritable Ministerio de Asuntos Sociales. Jo crec que la seva traducció a les nostres coses catalanes és perfectament el mateix; és a dir, la família, i concretament la mare o la dona, és la veritable Conselleria al respecte, de Benestar Social, el dit «benestar social».

Estem parlant de drets, en concret –segons l'expressió del mestre Norberto Bobbio–, del «món dels drets». I en aquest sentit l'esmena 131 parla de plans de promoció pública d'habitatges considerant que la «vivenda», i més en concret la «vivenda» social, és quelcom fonamental, però també per establir el vincle fecund amb una de les variables de la qual tenen necessitat els actuals sistemes de treball, lligats a la mobilitat geogràfica. Perquè no pot haver-hi una rica i «complexiva» mobilitat geogràfica si no hi ha una «vivenda» oportuna capaç de compatibilitzar, doncs, la necessitat del treball, les imposicions de vegades no negociades, o molt sovint no negociades, de la mobilitat geogràfica, que en moltes ocasions són una necessitat de la producció, si no és, efectivament, amb un accés confortable a la «vivenda».

Hem dit abans que cal una administració àgil, una administració eficient, una administració transparent, i en això tindran sempre el recolzament nostre i es suposa que dels agents socials presents a l'Administració pública, que han fet de tot això un cavall de batalla. De fet, en nombroses ocasions s'exigeix al món de l'empresa que es modernitzi, però l'Administració és molt freqüentment l'antítesi del que es recomana als altres; més o menys: *en casa del herrero, cuchillo de palo*. I, per corregir profundament aquests vicis endèmics i antics, entenem que cal més transparència, més agilitat i més control democràtic. I no arribo a entendre qui té més transparència i per què, més agilitat i per què, i més controls i per què.

Més transparència, que avui pot ésser concretada en temps real, que ja és possible per la rapidesa de les noves tecnologies. Una administració més eficient i més de cara a les seves responsabilitats, també, a l'hora de fer front als pagaments a les empreses dintre dels terminis i dintre de les condicions que plantejem, tal com plantejem nosaltres en diverses esmenes. I més controls en tota una sèrie de situacions, que donarien més protagonisme real al Parlament i a les seves comissions.

Per això plantejem a l'esmena 103, entre d'altres, dotar i donar informació trimestral a la Comissió d'Economia sobre tota una sèrie de qüestions importantíssimes, entre d'altres, l'evolució del dèficit de la Generalitat de Catalunya i dels seus organismes autònoms. I diem que aquesta mesura també és bona per al mateix Govern. Per què? Doncs, perquè es veu obligat, autocontrolat, a verificar amb major rigor tot això que ha de donar més tard –trimestralment, dic– a les comissions, a la Comissió d'Economia i Finances del Parlament de Catalunya.

Eficiència, sí, però no amb els continguts que s'han insinuat, o amb la paràfrasi que s'ha insinuat, amb relació a la llei pressupostària. Tenim molta curiositat, el meu Grup i un servidor de vostès, per saber què és el que dirà en aquest sentit i quina orientació de vot donarà Convergència i Unió. I jo penso que és el moment que el senyor conseller, el senyor Mas, vingui aquí a explicar-nos quina és la posició del Govern, què pensa amb relació a aquesta important llei, que pot significar una discontinuïtat amb relació a les qüestions pressupostàries i financeres, amb relació al que han vingut fent fins ara. Quan dic «discontinuitat», no l'estic ad-

jectivant de dolenta o bona; però jo crec que és una qüestió suficientment important com perquè aquí el conseller vingui ara i expliqui quina perspectiva, quina valoració, etcètera, a quin nivell de consens ha arribat amb el Partit Popular –si és que s'hi ha arribat–, en fi, jo crec que se'ns deu una explicació en aquest sentit.

La 132, senyories, planteja la necessitat de tenir unes previsions pressupostàries de cara a la redacció d'una nova llei electoral per a Catalunya. Es tractaria, si fos així, si fos votada, d'un compromís de refermar tot allò que estem dient els diversos grups parlamentaris des de fa no sé quant: que volem una nova llei. I aquesta reafirmació tindria la plasticitat del seu suport financer, perquè, si no, continuar dient que refermem el nostre compromís de cara a una nova llei electoral i no concretar-ho amb les seves partides pressupostàries és un desig abstracte, pura retòrica. De manera que vostès tenen la paraula, que desitjo que sigui positiva, amb relació a aquesta esmena 132.

I, per últim, vull reafirmar que nosaltres també estem disgustats i irritats per la forma com s'ha portat la discussió d'aquests pressupostos. No parlo ara de números i de quantitats; parlo d'una metodologia de la qual nosaltres, en la part que ens pugui correspondre, també tenim la nostra responsabilitat –petita. I és veritat, com deia el senyor Martí Carnicer, no es poden discutir –tant si s'accepten esmenes o no; això ara no m'interessa, ja ho he dit abans i en altres discussions– 2,2 bilions de pessetes amb aquesta discussió farragosa, burocràtica i caracteritzada per la disciplina de l'ortopèdica gimnàstica. De manera que és absolutament fonamental que en el món contemporani, doncs, es racionalitzi aquesta discussió, que és importantíssima, i entre tots trobar un mètode, més enllà fins i tot de la posició final amb relació a tal o tal posicionament; però aquest mètode jo crec que està ja *in articulo mortis* i que no serveix.

De manera que això era el que volia dir, molt honorable senyor, senyores diputades, senyors diputats.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'illustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, resulta a totes llums evident que la intensitat del debat pressupostari ha baixat, i no solament pel fet que allò que reclamava algun grup fa un moment, la presència dels consellers i la presència del Govern en el debat dels pressupostos; no es compleix tampoc a la inversa, veient si només el Govern a l'ombra, pendent de la defensa justament de les esmenes que al llarg d'aquest dia, al llarg del dia d'avui, s'aniran veient...; és a dir, una certa contradicció. De fet, jo crec que aquesta baixada de la intensitat, aquesta baixada d'intensitat del debat ja es va veure una mica en el debat en Comissió; de fet, es van despatxar tres mil, quasi quatre mil esmenes amb una relativa facilitat i jo diria que amb pocs arguments.

Es diu: aquest debat és «farragós», és un debat que no busca el consens, no busca la possibilitat de consensuar algunes esmenes que no sigui amb aquell Grup únic que donarà o dóna suport al projecte de pressupostos, amb qui en aquests moments garanteix la governabilitat i l'estabilitat, i jo pregunto: quan un grup va amb voluntat i amb interès de negociar o de pactar o de consensuar alguna part de les seues propostes, creuen vostès que es pot anar començant el primer dia, amb la presentació i en el debat a la totalitat, presentant esmenes a la totalitat a tots Departaments, a totes les direccions generals, és a dir, no acceptant absolutament res del que presenta el Govern? Vostès hauran de convindre amb mi que amb un pressupost de dos bilions i mig consolidat, amb una quantitat de conselleries i de direccions generals i de polítiques concretes que hi han darrere d'aquest pressupost, algunes coses, segurament, alguna conselleria, alguna direcció general, alguna política de les que es plantegen, segurament que podria trobar el consens, també, de vostès. Doncs, bé, comencen –per dir-ho d'alguna manera– amb aquest crit al diàleg i, per tant, rebutjant la totalitat del pressupost.

Penso, sincerament, que aquest argument, avui per avui, sobretot la gent que ja l'ha conegut –perquè també és un argument repetit–, doncs, no li dóna transcendència, no veu que això sigui un argument per entendre el que l'oposició està dient respecte a com s'aproven aquests pressupostos. En definitiva, aquests pressupostos s'han presentat per un Govern que té una majoria minoritària a la cambra i que, com sempre –i no podia ser d'altra manera–, aquest Govern i el seu Grup Parlamentari ha buscat aquell suport parlamentari necessari perquè es pugui aprovar amb normalitat. I així hem anat fent al llarg d'aquest procés de discussió des que va entrar el pressupost.

M'ha cridat l'atenció aquest any d'una forma especial, perquè potser l'he viscut amb més intensitat, des del primer dia, el plantejament, sobretot del grup majoritari de l'oposició, d'un anunciat primer pressupost alternatiu i després un repetitiu pressupost alternatiu, que l'hem anat veient al llarg d'aquestes últimes setmanes en diverses ocasions, en diferents fascicles, diríem. I la veritat és que, després d'haver vist el que es presentava a l'opinió pública en línies de síntesi, després he volgut analitzar acuradament quines eren les propostes reals que hi havien darrere i, per tant, he anat a buscar aquelles esmenes que teòricament eren la concreció d'aquest pressupost alternatiu.

I és curiós, perquè jo recordo que un dels eslògans d'aquest pressupost alternatiu era la de dir que ells, el Partit Socialista –en aquest cas– Ciutadans pel Canvi, proposarien un pressupost amb una reducció de la despesa ordinària de 50.000 milions de pessetes. Bé, he mirat totes i cada una de les esmenes, tant a l'estat de despeses com a l'estat del text articulat, i la veritat és que m'he quedat sorprès, perquè el Grup Socialista ha presentat... –no sé si ho han fet, la suma de tot el que han presentat en altes i baixes–, i resulta que, en operacions corrents, les baixes que han proposat són de 38.000 milions de pessetes, les baixes, però a la vegada han proposat altes en despeses corrents per 17.132 milions de pessetes, la qual cosa vol dir que en operacions corrents, en tot cas, el màxim que han proposat és una disminució de 21.000 milions de pessetes.

Però no és solament això, sinó que si mires algunes de les propostes..., i sobretot un departament en el qual es produeix una reducció important de la despesa corrent per aplicar-ho a despeses d'inversió: és aquell que fa referència als concerts educatius. Clar, quan es veu que una important disminució de la despesa ordinària, concretament 19.000 milions de pessetes, 19.121 –19.000 milions de pessetes– de reducció de la despesa ordinària es fa a base d'eliminar o reduir la partida de concerts educatius, vol dir que plantejaria amb aquest pressupost la disjuntiva entre abordar una sèrie d'inversions que s'han de fer de cara a acabar tota la infraestructura d'equipaments educatius, tot el que durant aquests anys s'ha fet que encara ens queda per fer, totes les inversions pendents, però a la vegada deixarien 19.000 milions de pessetes menys per poder finançar aquelles places escolars que en aquests moments estan gestionades per centres que ja tenen la inversió feta, que tenen els equipaments i que, per tant, els hauríem de deixar o bé tancats o bé al carrer, no? Per tant, una alternativa de reducció de la despesa corrent que, si féssim l'esforç d'entendre que els concerts educatius que en aquests moments hi han i que marquen un determinat model d'ensenyament al nostre país no es poden reduir més enllà del que en aquests moments estan pressupostats, resulta que la variació, la disminució de despeses corrents que presenta el pressupost alternatiu, senyor Martí Carnicer, és pràcticament zero.

I quan, a la vegada, vostè planteja que hauria de ser possible un nou pla d'inversions o un pla d'inversions plurianual, concretament, per a quatre anys, que pogués aportar 1,8 bilions de pessetes –vol dir pràcticament quasi 500.000 milions de pessetes anuals–, quan veiem què és el que han aportat vostès en les seues esmenes com a iniciativa d'actuacions per a inversió, evidentment, també ens enduem una grata sorpresa –o una desagradable sorpresa–, sorpresa perquè vostès plantegen incrementar 49.000 milions de pessetes –49.000, que si els sumo als 19.000 vol dir quasi 60.000 milions– dels 106.000 que vostès plantegen augmentar en operacions de capital –ho torno a dir: 49 i 20.000 vol dir 68.000 milions de pessetes–, quasi el 70% del que plantegen d'operacions de capital, i simplement són operacions en les quals vostès eliminen partides, grans partides de pressupost d'inversions per aplicar-les a actuacions concretes, a ajuntaments, a municipis concrets que, feta la tria i analitzats aquests municipis, es veu clarament quina és l'orientació, encara que probablement en algunes de les actuacions previstes dins d'aquests grups d'inversió que vostès eliminen d'una manera directa –a través de GISA, a través del mateix Departament de Política Territorial–, ja moltes d'elles es podran realitzar sense concretar-les com vostès les concreten, perquè moltes d'elles no tenen ni projecte ni tenen, en aquests moments, la seguretat o la certesa que es puguin realitzar i executar dins de l'any 2000.

Per tant, aquesta idea d'un pressupost alternatiu, on realment hauria d'haver-hi una reducció important de la despesa corrent, no l'hi ha, i l'alternativa de proposta d'inversió per a millorar, per a augmentar el ritme de millora dels equipaments i de les infraestructures al nostre país també es veu que no té consistència. Per tant, quan parlem que el debat en Comissió o fins i tot

aquí al plenari no és de l'altura que a la millor la gent desitjaria, el cert és que quan es veuen les propostes, les alternatives que fa l'oposició respecte a la proposta del Govern, tampoc no és que il·lusionem massa la gent per veure novetats, per veure iniciatives molt diferents de les que proposa el Govern, el Grup majoritari a la cambra i el Grup que també, en aquests moments, està donant suport al Govern.

Faria la mateixa reflexió sobre aquest tema perquè m'ha interessat molt ressaltar aquests dos aspectes a les esmenes, per exemple, plantejades pel Grup d'Iniciativa a un apartat molt important i que implica una reducció del dèficit corrent— millor dit, de la despesa corrent— en quasi 14.000 milions de pessetes, simplement reduint l'apartat de farmàcia; és a dir, que a Sanitat Iniciativa per Catalunya - Verds hi planteja fer tota una sèrie d'inversions en centres d'assistència primària, hospitalàries, etcètera, totes a base de 14.000 milions, a base de, simplement, reduir la despesa farmacèutica. Bé, després, evidentment, no ens expliquen de quina forma es pot reduir aquesta despesa farmacèutica, perquè els ho asseguro, que si això fos possible segurament que arribaríem a un acord ràpidament.

Bé, a pesar de tot, en aquests moments i en aquest moment del debat jo he vist en les diferents intervencions solament tres consideracions. Una primera que ja l'he feta i ja l'he contradita, que és aquesta crítica al pressupost que ve des del moment en què ja es va presentar l'esmena o les esmenes a la totalitat i que després, a la vista de les propostes que han fet els diferents Grups, nosaltres no hi sabem veure que hi hagi al darrere un pressupost alternatiu millor que el que ha presentat el Govern.

Després hi ha un segon apartat, que també es repetitiu —tampoc és original—, que és aquell que diu: «Home, avui, d'una forma extraordinària resulta que no fem la valoració del que ha estat el debat en Comissió, ens l'estalviem.» Vol dir que evitem aproximadament quaranta, cinquanta minuts de debat sobre aquest tema, i a la vegada agrupem els tres blocs, tots en un, i avancem ràpid perquè el que hem de dir és tan poca cosa que, en tot cas, simplement anunciem que voldrem i esperarem a veure què és el que passa amb aquesta nova llei d'estabilitat pressupostària, de la qual, evidentment, només tenim el seu nom i la seua intuïció —el que ens ha dit el senyor Fabregat—, el que hem vist ja aquests últims dies a la premsa. Encara no coneixem el detall; ja ho coneixerem el dia que arribi aquest projecte de llei, perquè el nostre Grup està d'acord a treballar en aquest direcció. També estem d'acord, senyor Martí Carnicer, que no és la salvació ni la panacea del futur —diríem— de l'economia de la Generalitat un pressupost simplement equilibrat i, per tant, un dèficit zero. Evidentment, que el pressupost és un instrument de la política econòmica del Govern, que el pressupost s'ha d'adaptar, també, al moviment en cada moment cíclic de l'economia i que, per tant, és perfectament possible que no sigui la panacea, la solució, pensar en dèficit zero, però és evident que aquesta llei d'estabilització pressupostària segurament que no marcarà simplement un dèficit zero, sinó que estarà condicionat i, per tant, ja ho analitzarem, ja ho estudiarem, però, en tot cas, és un tema que avui per avui està —diríem— certament de moda i que l'abordarem en el moment que vingui.

I per últim, quan ja fa referència als aspectes d'aquests tres blocs que teòricament havíem de discutir, la veritat és que gairebé ningú, tret del senyor Huguet, al principi, que ha fet les seves referències, i el senyor López Bulla, ara al final, d'alguns aspectes d'alguna esmena, concretament, demanant el de sempre, és a dir, que hi hagi més eficàcia, que hi hagi més transparència, que hi hagi més informació. Mirin, el nostre Grup entén que en aquests moments tenim els diputats, tenim tots els grups parlamentaris la informació suficient, tenim els mecanismes per controlar el Govern, tenim la Sindicatura al nostre abast, també, perquè dugui a terme la seua activitat fiscalitzadora i, per tant, creiem que en aquests moments el funcionament del Govern, el funcionament del pressupost i el seu control són suficientment eficients.

Per tots aquests motius, el nostre Grup anuncia que votarà en contra de les esmenes presentades al text articulat, pel que fa referència al bloc 1, 2 i 3 de l'ordre del dia, a excepció de l'esmena presentada pel Grup Popular i que, com hem dit abans, anuncia una intenció d'anar cap a una Llei d'estabilitat pressupostària que tindrem ocasió de debatre i d'analitzar.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Si no ho he entès malament, ha acumulat el torn en contra dels tres blocs. És així, eh? *(Pausa.)* Molt bé, gràcies.

Donat que el bloc segon ja ha estat defensat per tots els grups que han d'intervenir..., del grup tercer queda una esmena del Grup Popular i una altra del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i, després, una esmena de Convergència i Unió, i, després, una altra d'Iniciativa... *(Pausa.)* No, no en queda cap més. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat, per a les esmenes 116 i 117.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. De vegades, fins i tot, no ens posem d'acord sobre com hem de portar els diferents blocs, no?, i aquest ha estat el cas, perquè el diputat que li parla, quan ha vist que els altres grups agrupaven els tres blocs, clar, el que no podia fer era tornar a demanar la paraula al senyor president, interrompent el que els altres grups estaven fent. En tot cas, espero que si hi ha alguna altra agrupació, algun altre acord, doncs, si se'ns comunica, nosaltres també ens hi adaptarem.

Però, en tot cas, defensaré les esmenes d'aquest tercer bloc del grup pressupostari d'inversions, no sense abans fer-hi alguna referència. Perquè, és clar que estem en un debat que és el debat, en definitiva, que volem: és el debat, en definitiva, que s'ha pactat a la Mesa i a la Junta de Portaveus, i vindrà cada vegada, aquí, que es fa una intervenció a fer referència que el debat..., si ens va bé o se'ns adapta o no se'ns d'adapta, igual com es fa cada vegada en Comissió, doncs, la veritat, jo els demanaria que perquè poguéssim, potser, votar alguna de les seves esmenes i ens les poguessin explicar bé, doncs, que no perdessin el temps amb això: que parlessin de les esmenes. Perquè, si parlem del que fa referència a l'estructura del debat i de diferents pressu-

postos, i de diferents pressupostos alternatius –alguns n'han presentat dos, de pressupostos alternatius; no un, dos–, llavors, no sé amb quin ens hem de quedar, si amb el primer o amb el segon, però, en tot cas, els grups de l'oposició no hem de presentar pressupostos alternatius, perquè és el Govern qui té aquesta facultat, i aquesta és una facultat recollida.

Si presenten un pressupost alternatiu, jo els demanaria que fossin més rigorosos perquè el poguéssim estudiar, perquè, clar, tant de bo que almenys ens facin arribar una còpia del que presenten o del que passen vostès als mitjans de comunicació! Perquè aquí s'ha fet referència a un pressupost alternatiu després d'afegir 400.000 milions de pessetes, no sé si als 1,8 bilions de què parlaven o és 1,4, més 400.000 milions de pessetes. La veritat, no ho sabem, perquè fa quinze dies en van presentar un altre en què no parlaven d'1,8, sinó que parlaven d'una altra xifra.

En tot cas, com que em sembla que amb propostes, d'alguna manera, del passat costa molt construir el futur, nosaltres aquests pressupostos alternatius la veritat no sabem ni si són alternatius, no? Però, en tot cas, aquest és una tema que no voldria entrar-hi, sinó que voldria anar directament a aquestes dues esmenes, no sense abans parlar d'un tema de la Llei d'estabilitat pressupostària, perquè se n'ha fet diferents referències. I, també, l'illustre diputat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, senyor Marià Curto, quan parlava... Bé, en tot cas, no serà suficient de parlar, solament, en una llei d'estabilitat pressupostària del dèficit zero, evidentment. Nosaltres hem parlat i hem anat molt més enllà.

Li he comentat que en el futur, potser, haurem de començar a pensar d'endeutament net zero –endeutament net; no endeutament, sinó endeutament net, vull que quedi molt clara aquesta consideració–, i que, sens dubte, això ha d'anar lligat amb un nou finançament per a Catalunya, és a dir, no podem parlar d'una llei d'estabilitat pressupostària, si no parlem d'un nou finançament per a Catalunya. Que hi torni a insistir –torno a repetir-ho–, cal millorar l'actual sistema de finançament de Catalunya. I ho hem dit en diferents ocasions des del Grup Popular i ho tornem a repetir avui aquí per segona vegada.

Les dues esmenes que fan referència a aquest grup pressupostari d'inversions, algunes que també havíem presentat en Comissió i que eren sobre algunes obres concretes i amb algunes quantitats concretes, com era una variant entre la nacional 260 i la nacional 202, a la comarca de l'Alt Empordà, per 725.000.000 de pessetes i, una altra, el que era la variant oest de Camprodon, a la comarca del Ripollès, van estar aprovades –com deia– en Comissió.

I ara quedarien dos esmenes: una primera faria referència –començo per l'última, és a dir, la número 117– a participar en un projecte ambiciós, conjuntament amb l'Ajuntament de Tortosa, un projecte ambiciós, sens dubte, per l'import i pel valor que té aquest projecte i per l'impacte, també, del traçat de la carretera T-301, a l'entrada de Tortosa pel barri de Remolins, i l'accés al futur recinte firal –en un recinte firal que l'Ajuntament de Tortosa hi està fent una despesa important conjun-

tament amb d'altres administracions– i, també, el projecte del futur pont, d'un futur pont nou sobre el riu Ebre.

I l'altra de les esmenes fa referència al compliment del Conveni de cooperació del Pla d'infraestructures del delta del Llobregat. És conegut que l'any 1994 es va signar al municipi del Prat de Llobregat l'anomenat Conveni de cooperació per al desenvolupament del Pla d'infraestructures del delta del Llobregat. Això va suposar un primer pas per dur a terme tot un conjunt de grans infraestructures –algunes s'estan, ja, veient ara, estan en el seu debat–: l'ampliació de l'aeroport, el mateix desviament del riu Llobregat, la depuradora que s'està construint, la macrodepuradora en el riu Llobregat i, també, a la vegada, l'adquisició, recuperació i desenvolupament i gestió, per part de la Generalitat de Catalunya, dels espais naturals en relació amb la canalització del riu i la consolidació del front de costa en aquesta zona. Malgrat aquesta existència, d'aquest Conveni, la Generalitat encara no ha inclòs... –i cal dir que el Conveni del delta tampoc ha agafat la velocitat que tots desitjàvem–, però encara no ha inclòs –com deia–, la Generalitat, en la seva programació pressupostària, partides econòmiques per complir totalment aquest compromís i, aquí, solament cal parlar que s'ha comprat una part de la zona anomenada del Remolar, al municipi de Viladecans, però que encara queden d'altres zones pendents, i això fa necessari que incloguem aquesta esmena que al llarg de l'any 2001 cal emprendre, cal accelerar totes aquestes accions administratives, complexes, complicades –totes i cadascuna d'elles–, per poder donar compliment a aquest Pla d'infraestructures del delta del Llobregat.

Tot esperant, senyor president, que tinguin suport aquestes esmenes presentades pel Grup Popular i que d'alguna manera, doncs, puguem fer un debat en què, no solament parlem de l'estructura del debat, sinó que, en tot cas, parlem de les diferents esmenes que van presentant els diferents Grups Parlamentaris.

Moltes gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Ara, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Manuel Nadal per defensar les esmenes de la 118 a la 130, més la 131 i la 132.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, evidentment, defensaré aquestes esmenes que ha esmentat, senyor president, de la 118 a la 132, però deixi'm abans fer algunes consideracions que m'omplen de satisfacció. He vist que a l'inici d'aquesta sessió de debat s'ha obert una nova dinàmica parlamentària: hi ha una nova coalició a l'oposició, formada pel Partit Popular i Convergència i Unió, amb el portaveu d'Economia, senyor Marià Curto, i el portaveu adjunt, senyor Josep Maria Fabregat. Perquè resulta que, en comptes de debatre el pressupost del Govern de la Generalitat, sembla que el que havíem de debatre avui és el pressupost alternatiu de la coalició Socialistes - Ci-

tadans pel Canvi, la qual cosa vol dir que, segurament, hem trobat una línia opositora alternativa important. El nostre pressupost alternatiu serveix perquè els grups de la nova oposició, doncs, diguin que no hi estan d'acord.

Però deixi'm fer alguns comentaris sobre aquest pressupost alternatiu, d'algunes coses que vostès han dit. És evident que nosaltres volíem reduir la despesa corrent i em penso que ho hem fet. I vostès diuen: «Escolti'm, el tema del concert educatiu...». Senyor Marià Curto, deixi'm dir-li una cosa: vostè sap que en el tema dels concerts educatius hi ha hagut una desviació cap a un sector –sector privat–, per tant, aquí, hi pot haver una reducció, i mantenir els concerts en aquells sectors que siguin més adequats i no en aquells sectors que no compleixen amb la LOGSE..., vostè sap que hi ha concerts amb escoles que no compleixen les normes de les lleis educatives.

Però sobre el tema del pressupost d'inversions sí que voldria fer algunes consideracions. Perquè nosaltres hem presentat un pressupost d'inversions demanant unes grans línies d'actuació, per exemple, en l'àmbit educatiu: acabem el Pla quadriennal de construccions escolars, eliminem els barracots, fem les places de guarderia o les places educatives que hem demanat; en el tema d'infraestructures, facin grans infraestructures vertebradores del país: l'Eix Transversal desdoblant, facin l'Eix Manresa - Igualada, l'Eix Diagonal, facin un pla d'accés al Pirineu, potent. I vostès ens diuen: «No, escoltin, és que això que demanen vostès no es pot fer, perquè no tenim ni projectes». Doncs, de veritat, aquest país necessita urgentment un canvi de govern que prepari projectes. Si us plau, no facin gaire res, però dediquin-se a fer projectes per al futur d'aquest país de les grans infraestructures, dels grans equipaments: els hospitalaris, els centres d'assistència primària; acabem la reforma de l'assistència primària que encara està pendent.

Per tant, senyor Curto, nosaltres tenim un pressupost alternatiu amb unes grans infraestructures i uns grans equipaments que volem tirar endavant i vostès, de moment, en aquest període de transició, facin aquests programes, facin els projectes que no tenen preparats, perquè és bastant llastimós que un govern no tingui projectes.

Nosaltres, senyor Curto, volíem entrar a debatre els pressupostos amb el Govern, però en la primera conversa que va tenir l'equip negociador de la coalició PSC-Ciutadans pel Canvi, doncs, el conseller d'Economia, el senyor Mas, va dir que ell ja tenia decidit amb qui volia pactar els pressupostos, que tenia la consideració d'explicar-nos-els, però que volia pactar-los amb el Partit Popular. Per tant, d'entrada, si aquesta és la voluntat del Govern, doncs, a nosaltres ens ha deixat la porta oberta, només, a fer un pressupost alternatiu i unes esmenes a la totalitat als seus documents. Si el tarannà del Govern hagués sigut un altre, potser hauríem pogut entrar a discutir, però vostès, d'entrada, ens van dir: «Ja tenim decidit amb qui volem governar i amb qui volem pactar, que és amb el Partit Popular.»

Nosaltres, també, volem dir una cosa, senyor Curto: en aquests moments ens agradaria que determinades coses, els projectes de país, els pactéssim, i en els projectes de govern podem estar a l'oposició i a l'alternativa.

Per això, avui, hi ha una esmena molt important, de projecte de país, que hem fet conjuntament amb Iniciativa per Catalunya i amb altres forces, que és la llei electoral. Aquest és una tema de país que hauríem de pactar. I no diem que pactem la llei electoral ara, aquí, en aquests pressupostos: fem una dotació pressupostària perquè es puguin fer els estudis necessaris per fer una bona llei electoral, que el país la necessita, que hi ha un mandat de l'Estatut que diu que l'hem de fer. En aquest tema, posem-nos d'acord; temes de país, posem-nos d'acord avui mateix. Sobre el tema de govern farem una proposta alternativa.

I quines esmenes tenim aquí, avui, per defensar en aquest paquet, més concretes? Tenim esmenes que fan referència al tema de lloguers, compres, vendes del Govern de la Generalitat. Vostès ho saben, que en el paquet de lloguers hi tenen una important despesa, molt important despesa. Podríem mirar de veure si es poden reduir els lloguers, si podem fer compres d'alguns dels locals que estem llogant, etcètera, etcètera. I em sembla important que, això, ho regulem, que analitzem els lloguers que tenen i que mirem si és possible comprar aquests locals.

També tenim un paquet d'esmenes que fan referència a temes d'habitatge. Nosaltres pensem que aquesta és una de les necessitats importants del país. Hi ha molta gent –segurament és la gent més necessitada– que no pot accedir als habitatges, perquè tenen un preu molt elevat.

Nosaltres hi tornem a insistir, avui, aquí: fem plans específics de lloguer per a joves, de construcció d'habitatges per a la gent gran –habitatges adequats, habilitats per a aquesta gent gran–, fem una forta inversió de promoció pública d'habitatge –nosaltres tenim una proposta que en diem l'«Urban autònom», que vol dir «actuar fent política d'habitatge, però fent política social, política d'infraestructures, política de convivència de la gent en els grans barris del país per intentar rehabilitar-los»; fem una política de rehabilitació dels nuclis antics, no solament a l'àrea metropolitana –tot Catalunya està plena de nuclis antics que estan en decadència: a Balaguer, el barri del Bombo, per exemple–; fem una política de rehabilitació d'habitatges i de centres històrics i nuclis antics. Aquest és el segon paquet de les esmenes que estem defensant aquí.

Un tercer paquet fa referència al tema d'inversions en els espais naturals. Vostès han fet una política erràtica amb els espais naturals: han comprat algunes zones –per exemple, la platja de Castell, a un preu molt elevat; nosaltres no critiquem que l'hagin comprat, perquè ens sembla que era important que es comprés; potser sí que en critiquem el preu, però facin una política de protecció dels espais naturals de Catalunya més decidida i, sobretot, pensin que els espais naturals no són una cosa aïllada, sinó que han d'estar interconnectats. Per això, doncs, avui els demanem en aquestes esmenes que dediquin una part important dels pressupostos a la redacció dels plans especials de protecció de les zones protegides pel PEIN, a la compra d'espais naturals, com han fet amb Castell, que vagin continuant amb altres zones. Sembla que han començat, també, amb els Aiguamolls de l'Empordà; doncs, continuïn.

Hi ha una esmena concreta que fa referència a l'aeroport de la Seu; és un tema molt específic però molt important. Vostès saben que, l'aeroport de la Seu, podríem dir que és l'aeroport internacional de Catalunya –La Seu - Andorra. És un aeroport que serveix per a Catalunya però que també serveix per a un país que és Andorra, i hi ha uns convenis que estan molt en marxa i que estan signats, que són convenis entre el Govern andorrà, entre el Govern de la Generalitat, el Govern de l'Estat i el món local –l'Ajuntament de la Seu i altres ajuntaments afectats. Cal que el Govern de la Generalitat tingui els diners per tirar endavant aquests plans que necessita l'aeroport de la Seu per a la seva modernització i la seva obertura; per tant, demanem de veritat que, a part de la Llei, aquesta, d'aeroports, que ara aprovarem, que regula els petits aeroports de Catalunya però no regula la transferència dels grans aeroports, pensem que hi ha un aeroport molt important, construït, que no s'utilitza, que és l'aeroport de la Seu, i que, amb una inversió conjunta de les administracions que estan disposades a fer-ho, per falta de la dotació de la Generalitat, podria tirar endavant.

I, per acabar, deixi'm dir una cosa: hem dit que som un Govern alternatiu, que avui s'està discutint el nostre pressupost alternatiu, que la nova coalició opositora debat el nostre pressupost i que no accepta cap esmena de les nostres..., doncs, nosaltres, que estem encara en aquests moments a l'alternativa, esperant ser molt aviat Govern, no tenim cap problema per votar a favor d'algunes esmenes de la nova coalició opositora i votarem a favor de l'esmena de Convergència i Unió que fa referència a la transferència de les aigües Ter - Llobregat. També votarem a favor de les esmenes del Partit Popular que fan referència a dotació pressupostària per tirar endavant el pla del Delta; ens sembla important que s'acabi el pla del delta i que ningú tingui excuses perquè no s'acabi. Per tant, si el Partit Popular creu que, des del Govern de Catalunya, no hi ha prou dotació pressupostària per fer front a les seves despeses –segurament, nosaltres hauríem de criticar que el Govern de l'Estat està retardant o ha retardat algunes actuacions–, doncs, fem possible que tiri endavant l'esmena del Partit Popular.

I, si el Partit Popular creu que hi ha una gran actuació en el municipi de Tortosa, que són els seus accessos, que són un accés a la zona firal i que fóra un gran projecte estratègic de tota aquella ciutat, votem a favor. Nosaltres no tenim problema per votar a favor de les esmenes del Partit Popular i de Convergència i Unió, si són raonables. I pensem que vostès –sí, de veritat, volen canviar el seu sentit i, de veritat, volen començar un camí nou i, algun dia, doncs, fer possible que vostès, des de la nova oposició en què estan, puguin tornar a governar..., pensin que també han de votar de vegades les coses que són raonables del Govern.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Els serveis tècnics de la cambra em diuen que no podem contemplar la generositat política del senyor Nadal, perquè l'esmena 133, de fet, ja va estar votada en Comissió, i és un error tèc-

nic que hagi estat en aquest *Butlletí*; és una llàstima perquè hauríem vist això, però és així mateix, eh? (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies. Per tant, l'esmena que havia de defensar vostè, no la defensí perquè ja està inclosa –i, per tant, tampoc la defensa del daixò, que ja també l'ha inclòs–, i, si els sembla, podríem passar ja al grup quart, eh?, de les esmenes, començant per Esquerra Republicana de Catalunya, amb l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó –les esmenes 135 a 157.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, inicio aquest quart bloc, relatiu a la política de personal i de funció pública, contextualitzant la discussió d'aquest pressupost, dient que són temps difícils per a la funció pública, per als funcionaris, com, precisament, es va posar en relleu fa molt pocs dies –dijous passat– amb l'aturada massiva de funcionaris en el marc de la vaga de la funció pública convocada arreu de l'Estat, que, entre altres objectius, pretenia –ho preten encara ara– que la Generalitat, com el Govern de l'Estat, en primer lloc, negociï un increment salarial idèntic al del cost de la vida, és a dir –d'un entre 1 punt i 1,5%–, la recuperació del poder adquisitiu, que compensi la desviació fins al 4,5% que ha anat experimentant l'evolució dels preus durant aquest any, l'establiment d'una clàusula de revisió automàtica per al futur i que, en definitiva, contribueixi a prestigiar els serveis públics i que aquests siguin de qualitat, però també reclamar –d'una o altra forma– el dret a la negociació col·lectiva, tenint en compte, sobretot, que aquests pressupostos generals de l'Estat limiten i limiten molt –fins el 2%– l'increment dels salaris, d'acord amb la previsió que tothom ha jutjat com a poc realista i molt poc creïble de l'índex de preus al consum, que, segurament, pot ser un objectiu a mig termini però mai un objectiu a curt termini. I, tot això, a pesar que a Catalunya, on hi ha dificultats per ofertar més que el que preveu aquest pressupost general de l'Estat –és evident que l'amenaça del Tribunal Constitucional desfà totes les possibles promeses de cercar un espai social català–, ja existeix, malgrat tot, un acord sobre les condicions de treball dels més de 120.000 funcionaris de la Generalitat i un conveni únic del personal laboral, que incrementa, fins al 3,8%, el salari i que són acords signats recentment –per exemple, doncs, fa pocs setmanes, amb el personal laboral, a l'estiu, amb els funcionaris– i que tenen vigència fins l'any 2003.

Tanmateix, sí que nosaltres creiem que s'està fent il·lusori el conjunt de compromisos electorals d'uns i altres –sobretot, en aquest cas, la coalició governant– per tal de cercar aquest espai social català i, també, traslladar-lo a l'àmbit de la funció pública. De tota manera, si corren mals temps, com deia, per a la funció pública, és, també, perquè amb aquesta Llei –i, específicament, amb la política de personal que s'hi preveu– hi ha elements que, segurament, suposen una petita millora tècnica, atenent les darreres tendències pel que fa a l'organització i a l'administració, però no observem que existeixi el nivell de conscienciació sobre els empleats públics amb relació al servei que presten i, sobretot, amb relació al país on es presta aquest tipus de servei.

És a dir, que els treballadors públics catalans tinguin aquest nivell de consciència, ens sembla, com hem dit algun altre any, que és un deure que el Govern té pendent d'impulsar, per exemple, a través de fórmules com la mobilitat interadministrativa, però les carències actuals no se solucionen, entenem, ni amb pegats ni amb petites modificacions puntuals, ni amb la firma d'aquells convenis a què abans em referia, ni tan sols amb aquest pressupost.

El que ens cal és –i ho hem reclamat– un estatut de la funció pública catalana que ordeni i que dissenyi un model propi d'Administració i, també, de funció pública, a pesar –això és veritat, també– que l'Estatut de la funció pública, a nivell d'Estat, ens deixa un marge molt escàs, molt reduït, però cal anar cap aquest horitzó i cal, també, que el pressupost contempli en aquesta línia partides específiques, per exemple, per a la definició d'una carrera administrativa pròpia per a la promoció professional, que seria un exemple de política pròpia sobre la gestió i millora dels serveis que presta l'Administració catalana.

En un altre ordre de coses, però que té molt a veure amb el que acabo de dir, aquest pressupost en matèria de personal i funció pública és un pressupost no només, com deia, subsidiari i dependent de l'Estat –sobretot, en extrem, com s'ha vist, sobretot, en l'apartat de l'increment salarial–, no tan sols és un pressupost de tràmit, diguem-ne, burocràtic i reiteratiu, sinó que també és un pressupost irreal, irreal en tant que dista molt dels criteris d'execució final d'aquest pressupost, també en l'àmbit de la política del personal i de la funció pública. L'aparent control de la despesa ja, d'entrada, es veu com un objectiu impossible, per part del nostre Grup Parlamentari; és, fins i tot, un xic, un pèl irònic, sobretot si veiem que existeixen determinats organismes autònoms, empreses públiques, etcètera, que són, en l'àmbit de l'Administració de la Generalitat, un continu degoteig de contractacions discrecionals.

És per això, per exemple, que hem articulat alguna esmena en aquest sentit: l'esmena 145 pretén evitar i posar fi a la contractació de personal eventual, o, per exemple, és un autèntic desori, quan veiem que determinades reclassificacions de categories professionals o de complements de determinats càrrecs superen fins i tot el 40% de la retribució total dels alts càrrecs de l'Administració de la Generalitat.

Entrant en el detall d'algunes esmenes –no em puc referir a totes–, pel que fa a l'esmena 136, que inaugura tot un bloc relatiu a la millora del control de la transparència i de la participació dels treballadors i funcionaris públics i dels seus representants –doncs, relativa a la prohibició, per exemple, dels ingressos atípics–, es tracta, en primer lloc, d'intentar objectivar al màxim els criteris per determinar els complements de productivitat relacionats amb el lloc de treball i condicionats, necessàriament, com hem dit algun altre any, a la consecució de determinats objectius –evidentment, en funció de determinades circumstàncies objectives relacionades amb el lloc de treball i tendents, com deia abans, també, a evitar, intentar suprimir al màxim la discrecionalitat i l'arbitrarietat– i, sobretot, per eradicar en l'àmbit de l'Administració determinades pràctiques amiguistes i clientelars, perquè el complement de productivitat, que, per si sol, no és negatiu i té experi-

ència en altres administracions, ajuda a l'increment de l'eficàcia i a la millora del servei de l'Administració pública; no per això, necessàriament, sempre sigui un element positiu, si és que no va vinculat a la consecució de determinats objectius de major productivitat administrativa, sinó, en definitiva, es perverteix l'essència i, per tant, no s'assoleix l'objectiu desitjat.

Es tracta, també, amb aquesta esmena i amb aquest bloc d'esmenes relatiu, doncs, a la millora del control de la transparència i la participació dels treballadors i funcionaris públics, de garantir la publicitat i la transparència pel que fa a les gratificacions i als complements de productivitat; que l'Administració no es limiti a informar, per tant, la juntes de personal sinó que aquestes juntes, que són, evidentment, els legítims òrgans de representació del personal en el sector públic, puguin, també, dictaminar de forma prèvia. Això seria, també, entenem, un pas positiu en pro de la racionalitat, però, especialment, d'una gestió, entenem, responsable i acurada dels recursos públics.

L'esmena 136 –un clàssic, també, en aquest bloc: és la de prohibició o interdicció d'ingressos atípics–, amb la qual, de fet, anunciàvem que iniciàvem la defensa d'aquest bloc, en aquest apartat planteja, com en altres anys anteriors, la interdicció absoluta que els empleats públics puguin rebre cap participació dels tributs, comissions i d'altres ingressos de qualsevol naturalesa que corresponen a l'Administració del Generalitat.

Dit això, passo a defensar l'esmena 137, i ens endinsem en la qüestió sempre polèmica de les hores extraordinàries. És aquesta una esmena que planteja la millora de la informació i de la transparència, perquè a més de complir de forma àgil els terminis legalment previstos per donar compte al representant dels treballadors, també, doncs, és evident que hi ha determinats àmbits, algunes entitats de l'Administració de la Generalitat que són autèntiques especialistes a produir tota mena d'hores extres per poder complir els seus objectius i les seves tasques. En aquest punt entenem que es fa totalment il·lusionari el conjunt de bons auguris que, altres anys, des del Govern, se'ns han facilitat pel que fa a la restricció i pel que fa a la limitació d'hores extres. Evito reproduir el bagatge o el cabal d'informació sobre aquesta matèria que el mateix Govern ens ha facilitat a través de preguntes parlamentàries, sobretot perquè això ridiculitza la mateixa posició del Govern en relació amb un debat que encara dura sobre el repartiment del treball, perquè és evident que l'Administració també n'ha de donar exemple, i des d'aquest punt de vista, doncs, no ha de malmetre la possibilitat de crear nous llocs de treball també en l'àmbit de l'Administració pública, de la funció pública, a partir, també, d'una limitació i una restricció important d'hores extres.

D'aquí que proposem l'adopció d'un pla de reducció significativa d'hores extres i de creació de llocs de treball fixos i a temps parcial, i insistim també en la millora –com deia– de la informació, la transparència sobre aquesta qüestió –com dèiem– en relació amb l'esmena anterior, la número 137, com també en les gratificacions per serveis extraordinaris i per tal de preveure la possibilitat d'informar –tal com diu la Llei de participació sindical i el mateix Conveni únic de la Generali-

tat-, però fent-ho amb una periodicitat més certa i alhora fent-ho també extensiu a aquelles centrals sindicals més representatives.

Finalment, algunes esmenes –la 143, la 150 i la 155– es refereixen al greu i reiterat incompliment en el tema de la integració tant de les persones discapacitades com de les persones majors de 45 anys en l'oferta pública d'ocupació. Pel que fa als discapacitats, de fet, estem molt per dessota –com vostès coneixen perfectament– del que fixa la pròpia Llei 13/87, la Lismi, i exactament igual podem dir de les persones majors de 45 anys. Al mateix temps, una esmena singularment, l'esmena 150, planteja l'oportunitat que totes les empreses de més de cinquanta treballadors i les empreses que estan subvencionades o conveniades amb el Govern de la Generalitat estiguin també, en definitiva, condicionades pel Govern amb l'objectiu d'aconseguir de preservar o de mantenir aquestes quotes d'integració laboral, i és aquesta, en definitiva, una esmena que ens sembla tan lògic i de sentit comú –i que, per altra banda, ja és reiterativa d'altres anys– que entenem que no hi hauria d'haver cap grup que tingués cap inconvenient de votar-la a favor.

Amb aquesta darrera esmena, senyor president, acabo la defensa d'aquest bloc.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat per defensar l'esmena número 158, en nom del Grup Popular.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per defensar aquesta esmena, l'única esmena que ens queda viva en aquest grup de política de personal i funció pública, no sense abans recordar que va ser una esmena important –creiem nosaltres– aprovada en comissió, com ha estat el tema d'un increment..., incrementar fins a un 40% les partides pressupostàries pel que fa referència als advocats i procuradors pel que és el tema del torn d'ofici respecte al que eren les dotacions pressupostàries de l'any 2000; aquest, fent el càlcul, podria suposar increments –evidentment en funció de les necessitats– que podrien ultrapassar els 1.000 milions de pessetes respecte a les de la dedicació pressupostària..., respecte a les assignacions pressupostàries de l'any 2000.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Pel que fa referència a aquesta esmena número 158, que parla dels increments de personal i la seva reclassificació a les biblioteques públiques de Lleida, Girona i Tarragona, és conegut que aquestes tres biblioteques públiques són de titularitat estatal i estan gestionades per la Generalitat de Catalunya des de l'any 1981. Es tracta d'unes biblioteques d'important fons patrimonial ja que van ser fundades a mitjans del segle XIX arran de les desamortitzacions eclesiàstiques, i, a

més, des de 1958 fan la recepció de dipòsit legal; a Barcelona, el dipòsit d'aquests fons es fa a la Biblioteca de la Universitat de Barcelona.

La Llei 4/1993, de 18 de març, del sistema bibliotecari de Catalunya, especifica que amb l'acord previ amb l'Administració de la Generalitat i l'ajuntament aquestes biblioteques poden fer les funcions de biblioteca central urbana. Les seves característiques i funcions ultrapassen, però, aquest àmbit local ja que competeixen a uns serveis molt més especialitzats que els d'una simple biblioteca pública: els fan tenir un paper també com a dipòsit de fons patrimonials i, per tant, amb funcions relacionades amb la investigació. Aquesta doble finalitat fa que les biblioteques públiques de Girona, Lleida i Tarragona ofereixin uns serveis que en realitat són superiors als que la Llei del sistema bibliotecari de Catalunya els adjudica, i provoca que els recursos que se'ls destina siguin insuficients per atendre el seu funcionament real, més quan s'han fet inversions també per part de l'Estat –he parlat d'aquesta titularitat estatal en algunes d'aquestes biblioteques–, i recordo, fa pocs anys, la gran inversió que es va fer a la biblioteca pública de Lleida per part de l'Estat.

Les característiques referides comporten una complexitat administrativa i de gestió que ha augmentat molt al llarg d'aquests anys, ja que s'ha anat introduint tot un conjunt de serveis que responen a noves necessitats i a demandes dels usuaris i a les possibilitats ofertes per les noves tecnologies de la informació, com són bases de dades de premsa local i comarcal, serveis virtuals per Internet, programació de formació d'usuaris, etcètera. Per posar un exemple, la biblioteca pública de Tarragona, la tercera més consultada de Catalunya, ha incrementat el seu nivell d'activitat, i els en donaré alguns indicadors: per exemple, l'any 1990 els usuaris atesos a la biblioteca pública de Tarragona eren de poc més de 72.000; l'any 1999, de 282.000, i les consultes l'any 1990 a la biblioteca pública de Tarragona eren de 217.000 i l'any 1999, de prop de 850.000 consultes. Malgrat que les demandes dels usuaris han anat creixent, la plantilla del personal, en canvi, ha disminuït i actualment és inferior a l'existent l'any 1989; a més el seu pressupost és insuficient per cobrir les despeses de funcionament –almenys des del punt de vista del Grup Popular–, i en una situació similar es troben també les biblioteques –com deia a l'inici d'aquesta intervenció– de Girona i de Lleida.

Els treballadors i les treballadores de les biblioteques públiques han vingut adreçant-se al Departament de Cultura des de l'any 1990, fent explícita la necessitat d'augmentar la plantilla, de tenir compensacions pels horaris especials i millores en les condicions de treball. El mes de juliol del 99 membres de les biblioteques de Tarragona i de Girona mantenien una reunió amb responsables del Departament de Cultura i malgrat que se'ls informava de mesures que es pensen i que es pensaven dur a terme per donar solució a aquesta situació, mesos després encara no s'han vist concretades, i davant d'aquest reiterat silenci fins i tot es va arribar a fer una vaga a les tres biblioteques per part de les treballadores i treballadors el dia 30 de maig del 2000.

I és per tot això que aquesta esmena, davant d'aquesta exposició que he fet, creiem que és necessària, és a dir,

que dins de les previsions de l'any 2001 s'estableixi les partides necessàries per iniciar el procés perquè hi hagi els recursos necessaris, en aquests biblioteques públiques de Lleida, Girona i Tarragona, per tal de poder fer front a aquestes despeses derivades als increments de personal i també a la seva reclassificació, així com les relatives al seu funcionament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Fabregat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, nosaltres defensarem un conjunt d'esmenes que hem presentat a un apartat relacionat amb els temes de personal i funció pública, és a dir, de totes les persones que reben les retribucions fruit dels pressupostos de la Generalitat, basant-les en cinc grans blocs.

El primer referit als temes d'increment salarial. Aquest és una tema que ja s'ha esmentat aquí anteriorment. En el seu projecte de pressupostos està condicionat, limitat, supeditat a una formulació dels pressupostos de l'Estat; una formulació dels pressupostos de l'Estat que els obliga, o els pot obligar, però que també podria haver estat diferent.

L'aparició en un primer moment d'unes limitacions a la negociació col·lectiva i a la possibilitat que les comunitats autònomes i altres administracions tinguessin una evolució dels seus increments salarials o dels increments salarials de les persones que estan sota la seva dependència es va fer inicialment en moments d'una forta crisi econòmica on aquest era un factor important en la despesa, en el control de la despesa pública. Estem en una situació econòmica diferent, estem en una realitat diferent i possiblement el que en alguns moments es podia justificar, quan canvien les condicions, si es manté l'actuació, deixa de tenir l'eficàcia i es transforma de ser un element positiu a un element negatiu.

És per això que nosaltres considerem que és possible mantenir una activitat de control de la despesa pública, és a dir, de creixement de les partides de capítol 1, en bloc, que sigui coherent amb una estratègia i amb una actuació de política econòmica coherent amb afavorir el creixement d'un país. Dic que és possible fer això i diferenciar-ho de l'increment concret de les persones; és a dir, una cosa és el creixement de les partides de capítol 1 i una altra cosa és la negociació del conveni. És per aquesta raó que nosaltres hem plantejat una esmena final, addicional, que vindria a resoldre els seus problemes, els problemes d'aquest Govern per gestionar adequadament els acords que ha fet amb les organitzacions sindicals; acords que plantegen, que deixen entreveure –pels que ho han llegit, entre línies, dues i tres vegades– que és possible que l'any que ve els salaris puguin tenir un increment superior al 2%.

Dic que és possible perquè en una banda es diu que es farà en base al que diguin les previsions pressupostàries

i a continuació en l'acord nacional, en l'acord de la mesa de negociació es diu: «però es tindran en compte factors de creixement de l'IPC, etcètera, etcètera»; és a dir, el mateix acord amb els sindicats obre la possibilitat que mitjançant la negociació col·lectiva es produeixi un increment diferent al del 2%, però, en canvi, en aquest pressupost es tanca aquesta porta i es deixa només a actuacions que el que conculquen és tot el criteri: posem un 2% i a continuació obrim tot un seguit de discrecionalitats, per part del Govern, que posen en entredit no tan sols aquest creixement sinó sobretot –i el que és més important– una gestió adequada de la funció pública, de les partides de personal.

És per això que nosaltres hem plantejat aquesta idea fonamentalment en el sentit de fer efectiu el dret a la negociació col·lectiva dels treballadors i de les treballadores de la funció pública, i que puguin complir els acords signats amb la mesa general de la negociació de la Generalitat de Catalunya i que a més a més ho puguin fer sense haver d'acudir a fórmules vergonyants.

És per això que nosaltres entenem que hi han funcions que tenen alguna flexibilitat i algun element però que convé deixar acotades. És per això que nosaltres plantejem que l'increment de les retribucions complementàries no tingui un creixement superior al 0,5% de la massa, perquè entenem que no és a través d'aquest subterfugi com hem d'acabar arreglant els problemes que no hem arreglat perquè no hem volgut donar la cara políticament i no hem defensat els temes d'una manera adequada. Està bé que les retribucions complementàries puguin tenir un increment addicional a la massa, però el que no està bé és que utilitzem aquest subterfugi per arreglar allò que no ens hem posat en condicions de fer.

I també plantejem un conjunt d'esmenes a fi i efecte d'homogeneïtzar al màxim la reglamentació entre el personal laboral, no laboral i funcionari. No tenen massa sentit algunes de les excepcions que es plantegen amb el seu articulat, on es diu: «Només actuarem sobre uns determinats apartats, sobre un determinat personal i, en canvi, deixem fora personal de les empreses públiques o d'altres entitats.» Nosaltres plantejem un cop més la idea que si amb aquest apartat hem de regular –permeti'm que ho dugui en termes col·loquials– el subsidi d'atur dels consellers, és a dir, aquest pagament de divuit mesos per a les persones que hagin desenvolupat una responsabilitat al davant d'una conselleria, si ho fan, que cobrin, percebin aquestes quantitats, però que això sigui incompatible amb qualsevol ingrés que puguin tenir aquestes persones.

No és possible que estem demanant a les persones aturades que en el moment en què tenen qualsevol increment, qualsevol aportació, ja sigui del sector públic o del sector privat, perdin el dret a percebre el subsidi d'atur, no és possible que mentre hem de plantejar això amb una certa força, plantejem que els exconsellers o les exconselleres puguin compatibilitzar la seva pensió de divuit mesos amb ingressos a condició que aquestes no vinguin del sector públic. És per això que, si els ingressos vénen del sector privat, també s'hauria de suspendre aquesta percepció del subsidi d'atur dels consellers o les conselleres. Ens sembla que és un criteri que no aguanta cap comparació amb la resta de ciutadans i ciutadanes, que, en tot cas, s'hi ha d'establir una com-

pensació al conseller o la consellera que ha desenvolupat una tasca pública perquè estigui un determinat temps i això afavoreixi que no es reintegri en el sector privat o en el sector públic percebent uns recursos i que, per tant, pugui diferenciar la seva posició política a la seva gestió amb el món privat; el que no podem fer és que, a més a més, ho fem compatible amb ingressos del sector privat. Estem primant d'una manera inadequada. És per això que considerem que aquesta prestació no pot anar més enllà de qualsevol altra situació.

Creiem també que amb la gestió de personal no hi ha cap, no pot plantejar-se que els increments de plantilla es financin amb base a les inversions; aquest és un mecanisme pervers que prima la despesa corrent per sobre de la inversió, i creiem que en el tema de l'oferta pública hem de fer fora tots aquests subterfugis per una manca de planificació. Si fem oferta pública, l'hem de planificar i l'hem de tirar endavant. Volem objectivar les bufandes; les bufandes no poden ser criteris que no responguin o no poden ser repartides sense criteris objectius, i menys sense donar participació a les juntes de personal. En una paraula, volem objectivar, volem evitar les arbitrarietats en la gestió de personal.

Plantegem amb tota claredat que des de la funció pública, des de l'oferta pública es pugui fer, també, política social, i en aquest sentit entenem que no tan sols aquesta reserva del 5% és suficient per complir la Lismi: és necessari que la gestió d'aquest 5% respongui a finalitats que permetin complir els objectius. Ens podem trobar, com ens hem trobat, que tenim una reserva del 5% però després no aconseguim mai incrementar el nombre de persones amb disminució que s'incorporen a la Generalitat. És per això que, analitzant les prioritats, les possibilitats i fixant, si convé, també, la possibilitat d'una oferta exclusiva per a aquests col·lectius, entenem que es podria assolir molt millor aquesta llicitació, i també la idea que tinguin prioritat les persones majors de quaranta-cinc anys que estiguin sense recursos econòmics per accedir a la funció pública.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I, per últim, hem plantejat també unes prioritats que corresponen i que s'avenen amb les prioritats que nosaltres sempre hem defensat, i és la idea que en la política de personal es prioritzi la gestió dels temes relacionats amb l'educació. El nostre era un plantejament d'educació, educació, educació, i és per això que creiem que l'escola rural, les funcions docents en general i les universitats han de rebre un tracte molt més positiu en tota la gestió de recursos de personal que gestiona la Generalitat de Catalunya.

Res més i moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Rañé. En nom del Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, agruparé les meves esmenes en una sola intervenció. Són esmenes de la 174 fins a la 190, totes

elles d'aquest grup temàtic de personal i funció pública. Es refereixen, bàsicament, a tres blocs homogenis, que són: emoluments, temps de treball i ocupació.

En el que fa referència al primer bloc homogeni, emoluments, haig de recordar que els funcionaris porten ja anys amb una sensible pèrdua de la seva capacitat adquisitiva i, parlant en plata i utilitzant la sintaxi convencional a l'ús, se'ls deu un considerable muntant de diners, vulgarment conegut com a deute social. Aquest any tornarem a la mateixa història, amb la dificultat d'una inflació del 4,4% a Catalunya d'increment, que no sembla que preocupi massa als poders públics perquè no hi veig una preocupació al respecte ni un debat seriós sobre aquesta situació. L'oferta salarial que se'ls fa és el 2%. S'explica, doncs, la massivitat de la protesta del dijous passat als carrers –entre altres– de Barcelona. Me la faig venir perquè amb molta raó el senyor Fabregat parlava, defensant l'esmena 158, que nosaltres votarem afirmativament, que una de les línies argumentals era el malestar dels treballadors d'aquestes biblioteques que el mes passat de maig van fer una vaga.

Aquí, en la meua intervenció, parlo de dos tipus d'esmenes, una de l'increment dels sous del 4,7%, i del reconeixement i cobrament del deute social. És a dir, tot allò que ha significat un diferencial entre els emoluments cobrats i el desviament de la inflació dels darrers anys. L'altre dia llegia a la premsa que el Govern i l'Institut Nacional d'Estadística està pensant en la possibilitat d'una reforma de l'índex de preus al consum, de l'IPC, cosa que em sembla un encert perquè aquesta cistella de la compra està ja envellida i perquè la ponderació de tota una colla de productes que formen part d'aquesta cistella està absolutament desfasada. El problema és com es fa, quina ponderació, i el problema és, també, si el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya pensa exigir la seva intervenció, dir la seva en una magnitud de tanta envergadura com és l'IPC, que, efectivament, té unes repercussions serioses sobre els pressupostos de totes les administracions públiques, els salaris, les pensions, la marxa de l'economia en general i la mateixa eficiència i competitivitat de les nostres empreses i la repercussió que això tingui a les polítiques ocupacionals.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Demane un 4,7% i estariem parlant el manteniment del poder adquisitiu, és a dir de moderació salarial, i no de la xifra del 2%. Fins i tot la xifra del 2% per als treballadors de les empreses privades ha conegut la impugnació de la Cambra de Comerç, que ha parlat d'increment del 3, entre el 3 i el 3,5%, i no és que se sàpiga que la Cambra sigui un refugi d'esquerrers i de rojos, sinó tot el contrari. Hem d'admetre que no pot haver-hi una administració pública eficient amb l'actual política salarial, que és, al nostre parer, profundament injusta, injusta en el seu conjunt. I per això insistim, i molt, en l'esmena 178, que vol instituir, a més, un fons interdepartamental per garantir la correcció de possibles desigualtats en la percepció dels complements de productivitat generades per les diverses i diferents estructures de personal, perquè si a les administracions

s'introdueixen criteris de *management* sembla lògic que hi hagi un vincle entre productivitat i complements, òbviament, amb criteris racionals, amb criteris normats i no discrecionals.

La política salarial ha de ser transparent i no a través de Radio Macuto, com fins ara. Per això l'esmena 179 parla que les gratificacions per serveis extraordinaris s'han de saber i s'han d'informar als representants sindicals. L'opacitat provoca més distorsions i més disfuncions que qualsevol altra cosa, però, a la vegada, l'opacitat és la garantia de la consolidació d'hipotètics clientelismes i d'hipotètiques subalternitats. Val a dir que quan parlo de política salarial i del deute social estic fent referència –i em remeto a les esmenes– no solament als funcionaris, sinó també a tots els treballadors, inclosos els de les empreses públiques i empreses consorciades.

I parlant de transparència, segons la nostra esmena 180, el Govern ha d'informar la Comissió d'Economia del Parlament de Catalunya de l'evolució de les hores extraordinàries i del seu muntant detallant departaments i unitats. I, tal com es diu a continuació, cal afavorir, tot respectant els criteris de voluntarietat, que el pagament d'aquest treball extra, quan sigui necessari –quan sigui necessari–, sigui retribuït en temps de descans. I aquesta seria una operació mútuament beneficiosa; d'un cantó, és estalviadora de recursos, i de l'altre, significaria un vincle més gratificant entre les persones entre si. Diríem que seria una desmonetarització del treball extraordinari. Un treball, una hora extra, un muntant d'hores extres que, en moltes ocasions, són el fruit d'un sistema d'organització del treball poc racional; una altra cosa és que en un moment determinat siguin necessàries les hores extres, però quan aquesta pandèmia de les hores extres es generalitza hem de reflexionar més encara si l'organització del treball és suficientment racionalitzadora per treballar més i millor, no més temps, sinó amb més eficàcia i amb una situació més gratificant.

En aquest sentit, resta pendent la reducció del temps de treball en direcció a la setmana laboral de les 35 hores; és una assignatura pendent i parlo de dues alternatives, o bé de la setmana laboral de 35 hores pura i dura, per així dir-ho, o bé del seu equivalent en còmput anual concretat en les 1.600 hores a l'any, que seria –és una opinió personal– més governable, però això ja no és cosa meua, és cosa dels agents socials i dels seus compromisos a l'hora de la negociació col·lectiva de les diverses polítiques contractuals.

I finalment, l'Administració ha de vetllar perquè l'ocupació sigui fruit de les corresponents ofertes públiques, que no sempre és així, que no sempre és d'aquesta manera. I l'última esmena fa una observació, millor dit, fa un plantejament de la més absoluta prohibició de contractar mitjançant empreses de treball temporal.

Moltes Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor López Bulla. Per a posicionar-se en un torn en contra, pel Grup de Convergència i

Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Farguell.

El Sr. Farguell i Sitges

Senyor president, senyores i senyors diputats, per tal de procedir a la defensa del Projecte de Llei de pressupostos, pel que fa a aquest bloc, faré, intentaré fer un correlatiu –però, en qualsevol dels casos, parcial– seguit de les esmenes que s'han formulat. No sense abans, però, deixar de puntualitzar el que em sembla que s'ha de deduir de la meua intervenció, així com de les altres que faran o han fet els representants de la nostra coalició política, en el sentit que el rebuig de la immensa majoria de les esmenes presentades per l'oposició té unes motivacions genèriques que cal –penso– justificar.

En primer lloc, n'hi ha algunes, que tenen, òbviament, el seu contingut polític, propi, en qualsevol dels casos totalment respectable per les responsabilitats de govern que contenen. I també –també–, i ho dic amb tot el respecte pels grups de l'oposició, perquè hi ha un altre grup que constitueixen unes certes improcedències d'inclusió a la llei de pressupostos, perquè, primerament, poden ésser clarament imbuïdes, a través d'un procés d'introducció, a altres marcs legislatius, o bé, perquè ja estan regulades o estan contemplades en el mateix pressupost. Però també per altres motius, un d'ells –que és reiteratiu, però que em penso que en aquest hi coincidim tots– és, doncs, la impossibilitat de donar en molts casos via lliure a peticions que es formulen pel constrenyiment i pel respecte necessari i inevitable al marc legislatiu que imposen les normes estatals, per un costat, és a dir, dit d'altra manera: manca de més poder econòmic o, també, la impossibilitat de donar satisfacció a determinats requeriments per manca dels recursos adequats, limitacions –repeteixo– reiteradament invocades per tots els diputats de la cambra. Per aquest motiu faré un, diguem-ne, breu repàs a aquelles que considero que han estat les més suggerents, de les esmenes presentades.

Per una banda, la que fa referència als articles 23 i 24 i, també, a una disposició transitòria, referent a atendre la compensació del poder adquisitiu monetari perdut pel personal que treballa a l'Administració de la Generalitat, degut a la depreciació del poder adquisitiu de la moneda. Però no per molt que, certament i amb lògica, el senyor Ridao ens digués que estem al davant d'una subsidiarietat inevitable i que depenem de l'Estat en moltes coses, és cert, però no hi ha més, en aquest sentit, explicació que dir que la Llei de pressupostos estatal fixa uns criteris bàsics, no solament per a l'Administració catalana, sinó per a totes les altres administracions.

Pel que fa a la no-admissió de contractació, mitjançant empreses de treball temporal, en els termes de l'absoluta i taxativa restricció que proposa Iniciativa per Catalunya - Verds, em sembla que en aquests moments és –ho repeteixo– excessiva, tenint en compte que ja hi ha una normativa vigent i, a més a més, que la mesa general de negociació, a la Generalitat de Catalunya, del 12 de juliol, ja establia uns criteris francament restrictius i, també, que no hem d'oblidar el que preceptua l'article 196 del text refós del Decret legislatiu 2/2000, i, encara, aquestes restriccions, certament, sabem que

afecten molts aspectes de la contractació i que es limiten al màxim de quinze dies, etcètera, etcètera.

Pel que fa a la prevenció de riscos laborals, caldria també puntualitzar el que diu el Decret 312, del 1988, que va crear, precisament, la Generalitat, aquest servei. I ho dic perquè, això, és recurrent en relació amb allò que deia abans, que molts dels aspectes que s'intenten inserir en aquesta llei de pressupostos ja vénen degudament regulats, en el seu moment, per altra normativa dictada per la Generalitat o, inevitablement, pel Govern central.

Pel que fa a les hores extraordinàries i a la seva reducció, també, hauríem de concloure que aquesta esmena no ha tingut, penso, altra vegada, suficientment en compte el reiterat acord, del 12 de juliol del 2000, de la mesa general de negociació de l'Administració de la Generalitat, i que entranya un compromís evident de reduir les hores extraordinàries al màxim, sense perjudici d'efectuar serveis extraordinaris, compensats amb hores lliures.

Pel que fa a la informació que ara ens comentava el representant d'Iniciativa per Catalunya - Verds, no hem de, tampoc, negligir que el conseller d'Economia ha de retre informació cada període trimestral sobre el desenvolupament del pressupost del seu Departament.

Tampoc puc deixar de fer referència a l'esmena que proposa el Grup d'Iniciativa per Catalunya a l'article 31, apartat 5, demanant, en la provisió de llocs de treball que siguin objecte d'ocupació pública, que s'hauran de garantir els drets de promoció, mobilitat i, a més a més, de la carrera administrativa personal. De totes maneres, en aquest sentit, atès que l'objecte de l'oferta d'ocupació és pública, que es publica en el DOGC, té uns requisits determinats i em sembla que, això, en qualsevol dels casos, implicaria un canvi total de legislació, i, encara més, sembla més inaplicable al personal que ja és de la mateixa administració i no, així, en el que no ho és.

Pel tema de la negociació col·lectiva m'he de remetre a la regulació que en fa l'article 32, de la Llei 9, del 87, que ho regula, també.

Pel que fa a l'esmena 82, d'Esquerra Republicana, en el sentit que es creï un registre de contractes de director, gerents i altres càrrecs importants de les empreses públiques catalanes, consorcis, patronats, etcètera, el motiu de la no-acceptació, també, és pel Decret 261, del 92, en el qual es creen els registres d'alts càrrecs i que inclou, precisament, aquestes previsions.

També hi ha algunes disposicions addicionals que han estat objecte d'esmenes com ara la inserció sociolaboral, que se'n parlava fa uns moments, també, i que hem d'entendre que no es pot concretar d'una forma tant –tant– exhaustiva amb relació a les persones incapacitades o discapacitades, perquè tot això ja està previst, tenint en compte, a més a més, que aquesta reserva del 5% dels llocs de treball, a cobrir en els concursos públics per assolir aquell objectiu del 2% de les places ocupades, ja és previst en la mateixa Llei de la funció pública.

La proposta que fa, també, Iniciativa per Catalunya i els altres grups, també –algun d'ells–, amb relació a obrir

el diàleg amb els representants sindicals, els empleats de la Generalitat, per tal d'assolir –s'ha dit fa un moment– la reducció de la jornada laboral a trenta-cinc hores, aquest rebuig de l'esmena no s'ha d'entendre com a sistemàtic, tenint en compte –i m'hi reitero– l'acord, del 12 de juliol, de la mesa de negociació. I aquest acord ja contempla importants millores relatives a la jornada, horaris, etcètera, i crec que hi han millores destacables que entraran en vigor. Per altra banda, això, també, té una coincidència amb l'esmena 173, d'Esquerra Republicana.

El Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi també demana, suggereix que siguin d'aplicació a qualsevol empresa, fins i tot, les que reben ajuts... –amb referència a l'article 22, que fa referència a aquestes empreses que reben ajuts, però que entenem nosaltres que precisen, també, d'uns requisits de flexibilitat que les han de fer competitives amb l'empresa privada, tot i essent públiques. Per tant aquesta és una desestimació, com deia al principi, de caràcter polític, de la nostra opció per afavorir la competitivitat i l'empresa.

Pel que fa a les retribucions del personal propi, se'n proposa, per part del Grup Socialista, determinades regulacions sobre el complement de productivitat, que entenc –entenem– que té una adequada aplicació, així com, també, temes referents a incompatibilització. I pel que fa referència a la incompatibilitat, en aquest cas, de consellers, creiem que, com a mínim, aquesta compatibilitat no s'hauria d'incloure en la Llei de pressupostos, tota vegada que, de moment, tal incompatibilitat no està regulada per la llei.

També posa un especial èmfasi, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, en l'article 30, dient que s'hauria de restringir, o pràcticament impedir, la utilització de crèdits per inversions en el possible finançament de noves inversions. En aquest sentit, ens remetem també a la política del Departament, que ens dona la possibilitat de fer una sèrie d'activitats econòmiques que d'altra manera no seria possible.

Hi ha esmenes especials i concretes, algunes d'elles molt suggerents –n'ha parlat el senyor Rañé–, de tot el tema escolar, tot el que es deriva o tot el que té relació amb els temes de l'escolarització, des dels infants a l'escola rural, universitat, etcètera. En aquest sentit, doncs, m'he de remetre a allò que el Departament té i que crec que ha quedat suficientment explicat en altres plens anteriors: la suficient, en aquests moments, empena i impuls per tal de promoure moltes de les activitats que a través d'aquest pressupost se'n demana i que ja estan incloses en les partides corresponents. En aquest sentit parlo, també, i faig una referència al tema de les plantilles universitàries a Catalunya, que també se'n demana a través d'aquestes esmenes a les disposicions addicionals.

Pel que fa a la funcionalització del personal laboral –i en un altre ordre de coses–, Esquerra Republicana hi té, també, un especial interès, però entenem que el Govern de la Generalitat ja té la intenció de dur a terme aquests processos de funcionalització, però l'aplicació dels acords de la mesa general i, a més a més, el Projecte de llei d'acompanyament de mesures fiscals i administratives, ens portarà a habilitacions suficients perquè pu-

guem tranquil·litzar-nos, no per la via necessàriament pressupostària, pel que fa a aquests requeriments.

Pel torn d'ofici, s'hi ha manifestat el diputat senyor Fabregat, del PP, en el sentit de demanar una major atenció i, fins i tot, una partida extraordinària, pel que fa referència a aquesta important preocupació. Com vostès sabran, jo, ja, en la meua intervenció defensant el pressupost de Justícia, amb relació a les esmenes particulars, vaig dir, també en Comissió, que les previsions estan perfectament encaixables en el que preceptua l'article 7 de la Llei, en el sentit que les negociacions que es duen a terme, ara, amb els col·legis puguin inserir-se, involucrar-se en aquesta petició justificada, però en aquestes moments no necessàriament, encara, relligada.

Pel que fa al Congrés de..., no, perdó, ara ens trobàvem ja, per tant, a fer un resum general, serien altres les esmenes que podríem esmentar, però he fet un resum de les principals en ordre a fer constar que –com deia al principi– hi ha uns criteris generals polítics, evidentment de Govern de la Generalitat; per altre hi ha el necessari constrenyiment o limitació, la que ens posa la legislació estatal en molts i molts aspectes, a la qual ens hem de sotmetre per molt que en molts aspectes nosaltres voldríem que fos un altre el plantejament, i també la limitació de recursos, aquesta limitació de recursos que fa que naturalment en aquests plens sents les peticions a dotzenes i dotzenes però no sents mai en el discurs corresponent de l'oposició el plantejament de veure d'on es traïen els recursos per donar lloc a tantes i tantes peticions i requeriments.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, manifesto la voluntat i la posició del nostre Grup de rebuig, desestimació de les esmenes presentades, i, per tant, la defensa d'aquest bloc de l'articulat de Llei de pressupostos amb tots els pronunciaments inherents.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Farguella. Passem ara al debat i discussió de les esmenes presentades en el cinquè bloc, de política de cooperació local. En primer lloc i pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, molt breument comentarem les esmenes que hem presentat, el nostre Grup Parlamentari, a l'apartat de política de cooperació local; esmenes en bona part idèntiques a les que vam presentar a l'anterior debat pressupostari, degut fonamentalment al fet que el pressupost presentat especialment pel que fa a l'àmbit de la cooperació local manté una línia de continuïsmen en el pressupost per a l'any 2001, com..., similar al que s'ha mantingut en els darrers anys en què la política del Govern de la Generalitat s'ha mantingut d'una forma permanent d'esquena a la millora del finançament dels ajuntaments, a no reconèixer aquelles transferències

necessàries per tal d'anar palliant aquest dèficit històric i crònic de cara a les corporacions locals i, evidentment, a la necessitat, que compartim amb altres grups parlamentaris i així es va manifestar en una proposició no de llei aprovada per la totalitat de grups parlamentaris, de definir un nou sistema de cooperació local degut al fet que l'actual sistema basat bàsicament en el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya ja és un sistema bastant «decimonònic» i que caldria evidentment una revisió amb profunditat.

Les esmenes que hem presentat, per una banda, com a..., les esmenes pròpies del nostre Grup Parlamentari van en la línia d'una sèrie de propostes de tipus general de cara a implementar una sèrie de mesures de cara a l'equilibri territorial i en els plans directores d'inversions locals.

Una altra esmena que fa referència al tema dels consells comarcals de cara a definir d'una manera molt més concreta i precisa les seves competències i evidentment també les seves funcions de cara a la seva reestructuració i la millora i replantejament del seu finançament –evidentment un debat pendent de com es desenvolupi el que fa referència a la modificació del marc d'ordenació territorial de Catalunya i el seu marc administratiu, de totes les administracions, sobretot les administracions de caràcter supralocal a Catalunya.

Hem presentat també una esmena similar als anteriors anys de cara a complimentar els anteriors plans comarcals de muntanya que s'han anat incomplint any rere any, i també diferents plans o programes específics de cara a millorar les aportacions de l'Administració de la Generalitat cap a les corporacions locals, de cara a un nou pla específic per a nuclis agregats dins del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, tot i que vam valorar que s'havien fet algunes millores considerables, i també altres programes específics, especialment pel que fa referència als municipis turístics. Evidentment dins les lleis d'ordenació territorial de Catalunya existeixen unes diferents tipologies de municipis que encara a hores d'ara el Govern no ha desenvolupat i, per tant, caldria, en els pressupostos d'aquest any 2001, abordar les diferents problemàtiques d'aquests diferents municipis.

I l'altre bloc d'esmenes fonamentalment són esmenes que hem presentat conjuntament amb altres grups parlamentaris, amb el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, amb el Grup Iniciativa per Catalunya - Verds; esmenes a partir de les aportacions elaborades per la Federació de Municipis de Catalunya, que també com cada any hem fet nostres i hem presentat en aquest debat a l'articulat pel que fa referència a la cooperació local; esmenes que van en la direcció, pel que fa a les aportacions al Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, que les aportacions que faci el Govern de la Generalitat vagin en la mateixa proporció que fan altres administracions, ja que sovint ens trobem que existeix un injustificat estalvi pressupostari per part del Govern pel que fa a les seves obligacions respecte al Pla únic d'obres i serveis de Catalunya; la introducció de nous conceptes a l'hora de distribuir els fons per als ens locals; com introduir els indicadors de necessitat de despeses de les corporacions locals; la dotació de les co-

marques amb caràcter de previsió de fons en forma de crèdit ampliable, supeditat evidentment a l'estudi sobre els consells comarcals i aquests nous criteris que ha de tenir a partir de la modificació del marc de les lleis d'ordenació territorial respecte als consells comarcals, i una esmena, que també repetim cada any, que és la que fa referència al que passa sovint, a l'incompliment de terminis per part del Govern de la Generalitat en els pagaments a les corporacions locals per tal que generin interessos de demora en benefici d'aquestes corporacions locals i també que això es contempli quan el retard d'aquests pagaments arriba fins a un any.

També demanem –i això també és una esmena que vam presentar a l'anterior debat pressupostari– un informe que es faci arribar a la Comissió del govern local de cara a clarificar les diferents aportacions de l'Estat o la Generalitat amb destinació a aquestes corporacions, relatives a diferents aspectes: a la cooperació econòmica local, als serveis locals, serveis socials, ocupació i especialment pel que fa referència als fons europeus.

I també altres esmenes més sectorialitzades referents a programes de formació i ocupació i al tema del foment i les inversions per al comerç local. I evidentment també una esmena, que també hem repetit, que és complimentar la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya pel que fa referència al finançament dels dipòsits de detinguts dels ajuntaments.

Aquest és el conjunt d'esmenes que hem presentat en els pressupostos de l'any 2001 a l'apartat de cooperació local, que dissortadament van en la mateixa línia que les que vam presentar en l'anterior debat pressupostari degut a aquesta poca sensibilitat que existeix per part del Govern de la Generalitat vers el món local.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Oliveras. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president; de l'escó estant, per defensar l'única esmena viva en aquest capítol de cooperació local, la número 197, donat que les altres esmenes van estar aprovades ja en comissió, que fa referència al fet que per part del Govern de la Generalitat es promogui i es participi en un projecte de recuperació i de revitalització del castell de Sant Ferran, a Figueres, conjuntament amb l'Administració de l'Estat i l'Ajuntament d'aquesta localitat, per tal de redactar definitivament els estatuts del Consorci.

És conegut que el castell de Sant Ferran de Figueres és una fortalesa militar construïda en el segle XVIII, i el seu interès històric i arquitectònic fa necessària una recuperació i una revitalització d'aquest monument amb l'objectiu de donar-hi els usos civils possibles sense que es perdin els seus orígens històrics, i revitalitzar la zona. Per aquest motiu, l'any 1997 es va signar un conveni entre el Ministeri de Defensa, la conselleria de la Presidència de la Generalitat i l'Ajuntament de Figueres i es va constituir una junta de promotors que tenia unes

tasques que anaven, en primer lloc, a redactar els estatuts del Consorci, a fixar un pla director i un calendari d'actuacions previstes per tal de rendibilitzar el projecte i després definir, com a últim punt, les vies de participació d'altres institucions públiques i de persones jurídiques privades recollides a les diferents fases del Pla director.

Donada tota aquesta importància i tots aquests aspectes, creiem que el que cal fer és recuperar tot aquest conveni signat l'any 1997 i, en primer lloc, que el Govern de la Generalitat promogui i impulsi aquest primer punt, que és la redacció dels estatuts del Consorci per revitalitzar i promoure també la recuperació del castell de Sant Ferran a la població de Figueres.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fabregat. En nom del Grup Socialistes-Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Defensaré, en primer lloc, per part del meu Grup, les esmenes 201, 202, 203, 204, 205, 206 i 208, i la resta ho farà el senyor Martí Carnicer.

Aquest conjunt d'esmenes tenen com a denominador comú la seva ubicació a la ciutat de Barcelona; són esmenes que posen de manifest que les relacions entre l'Administració de la Generalitat i els governs locals no són les que el nostre Grup desitjaria, no són les desitjables. Sempre hem dit des d'aquesta tribuna que, al debat pressupostari –que ho hem dit sempre–, hi ha una certa arbitriietat entre els recursos que reben els ajuntaments i com els reben. Nosaltres insistentment hem defensat un marc estable de relació entre les administracions, un marc que deixés clar d'una vegada el paper de les administracions locals i els recursos que han de rebre per part de la Generalitat.

Les esmenes que ens ocupen avui demanen dotacions pressupostàries molt específiques: són per al finançament i l'adequació i la remodelació del sòl de Barcelona –és una esmena que històricament al llarg d'aquests darrers anys l'hem anat plantejant–; són esmenes que demanen que es garanteixi l'aportació de la Generalitat a l'Agència de la Salut Pública de Barcelona; són esmenes que demanen, també any rere any, una aplicació de diners per a les reformes de l'atenció primària a la ciutat de Barcelona; són esmenes que demanen el trasllat dels centres penitenciaris a Barcelona, és a dir, els recursos per poder traslladar els centres penitenciaris de Barcelona fora dels espais urbans de la nostra ciutat; són esmenes que també demanen una dotació d'una partida per al Consorci de la Mina com s'ha demanat altres vegades i com ens sembla de justícia, i són esmenes que demanen, també, finançar i poder desenvolupar els consorcis previstos a la Llei de la Carta municipal de Barcelona.

Pressupost rere pressupost ens hem queixat que les corporacions locals han estat menystingudes pel Govern de la Generalitat, però nosaltres sempre hem dit

que potser la ubicació paradigmàtica d'aquest menys-teniment i potser l'expressió més clara d'aquesta queixa ha estat a l'àmbit del que és l'àrea metropolitana de Barcelona. Sempre hem dit i ho tornem a dir i considerem que no s'ha corregit aquesta cosa que considerem que el Govern no fa bé: és que Barcelona no ha estat tractada pel Govern de la Generalitat com a capital de Catalunya, ni pressupostàriament ni com a capitalitat ni des d'un punt de vista clarament polític.

A Barcelona any rere any, pressupost rere pressupost, hem demostrat que les inversions per habitant són inversions que són menors que a la resta del conjunt de Catalunya. Pensem que cal redreçar aquesta situació. Aquestes esmenes van en aquest sentit, són esmenes puntuals, però són esmenes que tenen com a denominador comú la ciutat de Barcelona, l'àrea metropolitana, però com a denominador comú, també, corregir aquesta situació de menys-teniment, de greuge entre la ciutat i el Govern de la Generalitat —els recursos que hi destina—, entre les corporacions locals i no haver estat capaç de solucionar aquesta relació de recursos entre la Generalitat i els governs locals.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ferran. També del Grup Socialistes-Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats; per continuar amb aquesta defensa, amb la defensa d'aquest grup d'esmenes referides al món de la cooperació local.

Deixin-me emmarcar una mica el concepte general. Com es caracteritza la relació econòmica de la Generalitat amb les corporacions locals? Doncs es caracteritza, per una banda, d'un nivell escàs i, per ser prudent, un nivell escàs de recursos. La Generalitat és l'administració autonòmica que *menys* recursos destina a les administracions locals; és la recança històrica de la relació entre el Govern de Convergència i Unió i el món local; món local sigui quin sigui, a més a més, el seu color polític. Per tant, la superació d'aquest problema hauria de ser una de les fites que ens hauríem d'imposar, que s'hauria d'imposar el Govern i que ens hauríem d'imposar tots col·lectivament.

És per això que és important —i deixin-me simplement que els ho recordi— una proposició no de llei que va acordar la Comissió d'Administració General d'aquest Parlament en la seva passada sessió, cominant el Govern que el primer trimestre de l'any que ve presenti un informe sobre la cooperació econòmica entre ajuntaments i Generalitat, i que això permetés definir un nou marc, un nou marc de relacions que ens permetés a tots, ajuntaments i Govern de la Generalitat, una coordinació, una planificació, una actuació molt més lligada al territori. Tot i així, les nostres esmenes tenen..., diríem, es podrien agrupar en tres grans grups de plantejaments amb relació a aquestes qüestions.

Primer grup: garantia dels recursos que han de rebre les corporacions locals. Del que hi ha en el pressupost al que després la Generalitat transfereix a les administracions locals hi ha, sens dubte, una distància important. Sempre les liquidacions, en els recursos dels articles 46 i 76, sempre hi ha sobrants, sempre hi ha diners que s'haurien d'haver transferit i que no s'han transferit. Nosaltres proposem que el que posi en el pressupost sigui de veritat; segurament, això és una mesura molt elemental, però que el vostre pressupost, realment, transfereixin-ho als ajuntaments, i si al cap de l'any els sobra algun recurs, el considerin com a romanent i el traspassin a l'any següent, o no ens facin la trampa de posar una quantitat en el PUOS, però després, quan vénen recursos d'altres administracions, normalment de l'Estat, que els transfereixen per a major finançament del PUOS, vostre, el Govern, no incrementen aquesta dotació del PUOS.

Per tant, una certa garantia en l'administració dels recursos que la Generalitat destina als ajuntaments seria una de les primeres pautes, un dels primers apartats; que, a més a més, hauria d'anar lligat a les aportacions que el Govern ha de fer per als dipòsits de detinguts. Hi ha sentències, normes, actuacions, acords..., ho han incomplert tot. Cal que els dipòsits de detinguts tinguin el finançament adient, i, si volen, més enllà d'això cal també que els ajuntaments tinguin la garantia que el que subscriuen en convenis directes amb l'Administració es pagui en el moment que correspon. Hi ha pagaments que vostès convenen per a inversions que fan les administracions locals per compte de la Generalitat que després els ajuntaments, els consells comarcals, no cobren en el moment que està previst. Per tant, en totes aquestes qüestions establim un cert marc que ens permeti una col·laboració molt més estable i que permeti avançar en aquest camp tan important, tan essencial que és l'establiment d'un cert nivell de confiança entre la Generalitat i els ajuntaments.

Un segon element de referència de les nostres esmenes és que aquest tipus de relacions s'haurien d'anar qualificant, i em fa l'efecte que hi ha un conjunt de subvencions, d'aportacions, sobretot les derivades dels fons europeus, que en aquest moment estan en un cert marc de confusió per part de com la Generalitat administra els recursos que rep de fons europeus i que estan destinats a les administracions locals. Caldria trobar la forma, el model d'objectivar aquestes qüestions, i nosaltres els proposem amb una esmena que hi hagi uns compromisos d'una normativa que permeti establir clarament què és el que ha de cobrar una administració, en funció de quins paràmetres, i que fugim d'aquests elements que subjectivació que moltes vegades trobem en les aportacions que el Govern va a les administracions locals.

El tercer grup seria relacionat amb els consells comarcals. Aquí els proposem tres reflexions. Primer, una reflexió d'una garantia de mínims. Caldria que els diferents consells comarcals fossin conscients que en l'any 2001 percebran, com a mínim, la subvenció que van percebre l'any 2000 incrementada en aquest 2% que s'ha convertit, diríem, en la xifra que es va adaptant als diferents moviments pressupostaris d'un any amb relació a l'altre. Sembla que hi ha consells comarcals

que no tenen garantida aquesta aportació, per tant, nosaltres proposem com a mínim garantir aquesta quantitat, aquest increment, ja que, si no, ens podríem trobar amb situacions totalment distorsionades.

Segona qüestió, hi ha uns consells comarcals, els que diríem podríem considerar hereus de la Corporació Metropolitana, que tenen uns certs problemes relacionats amb les expropiacions, que han de fer front a determinades expropiacions com a hereus d'aquella Corporació Metropolitana, però, en canvi, no tenen els recursos que tenia aquella corporació metropolitana per fer front a aquestes expropiacions. I en la mesura que aquests recursos han anat a parar a la Generalitat, és lògic que aquests consells comarcals demanin que hi hagi aportacions de la Generalitat a les respectives hisendes comarcals per poder fer front a les expropiacions d'això que són sistemes generals derivats del Pla general metropolità.

I després vostès seran conscients, senyors diputats, senyores diputades, que en els consells comarcals hi ha una dispersió molt important quant a les seves funcions i, per tant, també, quant a les seves despeses. És per això que els proposem que en el model de finançament dels consells comarcals es tinguin en compte uns certs indicadors de despesa. No és el mateix un consell comarcal que està implicat en una àrea rural que un consell comarcal que està implicat en una àrea urbana. No és el mateix un consell comarcal de l'interior, segurament, que un consell comarcal de la zona costanera, que normalment hi ha indicadors de riquesa més elevats, i també són diferents les funcions que ells fan. Per tant, caldria trobar el model, un model de finançament que permetés objectivar el tipus de despeses que ha de fer cada consell comarcal i les aportacions que rep en aquest sentit de la Generalitat. Per tant, els proposem elaborar un mapa de despeses, però també els proposem que això sigui en el si de la Comissió de Govern Local i que s'aprovi en el si d'aquesta Comissió de Govern Local l'aportació que pugui fer el Govern.

I, finalment, una esmena puntual. Allò que algú de vostès en dirà un clàssic, però que és cert, que és una esmena que s'ha fet sempre i que entenem que s'ha de continuar fent, que ha d'haver-hi, que hi havia un compromís de la Generalitat de col·laborar amb les administracions locals en el finançament del deute. Segurament, la disminució dels tipus d'interès ha fet que aquestes ajudes no hagin estat tan urgents, i en això estaríem d'acord amb vostès, però, en qualsevol cas, la necessitat continua essent-hi, les perspectives de futur són que els tipus d'interès puguin tenir un cert repunt i, per tant, puguin anar lleugerament a l'alça, i per això entenem que de nou s'ha de plantejar la necessitat que el Govern de la Generalitat col·labori amb les administracions locals, també en el finançament de l'endeutament que aquestes administracions han hagut de fer i que, com vostès saben, moltes vegades aquest endeutament ha estat derivat de la manca d'actuació del Govern de la Generalitat en aquelles àrees i en aquelles competències que li eren pròpies i que han hagut d'estar suplertes pel món local.

És per això senyor president, senyores i senyors diputats, que els proposem aquest conjunt d'esmenes, però amb el benentès que, com els deia al començament,

aquestes esmenes serien alguns pegats que podríem fer momentàniament, però que l'important és ser conscients que hem d'entrar en la discussió de al necessitat d'un nou marc de cooperació econòmica entre les corporacions locals i la Generalitat que objectivi aquestes relacions i que faci desaparèixer la desconfiança que hi ha entre dos nivells de govern.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Carnicer. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Jo començo per on ha acabat el senyor Martí Carnicer, entre altres coses perquè coincideixo en un 95%, pel cap baix, de les seves afirmacions. Pel cap baix, senyor Nadal; si posa cap alt, potser el 99%.

Començo, precisament, pel que estava dient ell. Valdria la pena –i lamento en aquests moments que el conseller s'hagi absentat– que les esmenes sobre la cooperació local no fossin considerades purament i simplement com a esmenes del pressupost, sinó que, donada l'existència de diversos diputats i diputades que al damunt són alcaldes o alcaldesses, veiessin la necessitat de discutir seriosament el finançament del poder local. Ens posem tots al davant de la reivindicació pel finançament autonòmic i ens oblidem sempre del finançament local, que genera any rere any un reguitzell d'esmenes que any rere any la majoria parlamentària, sigui la de Convergència i Unió o la que té un suport amb el PP, tomba en les votacions. Els vull recordar que tots varem tenir molta pressa a fer la Constitució i l'Estatut d'autonomia de Catalunya, 78 i 79, i, en canvi, durant molts anys els nostres ajuntaments van ser regits amb lleis franquistes; no hi va haver llei de bases fins el 85 i de finançament fins el 87. Això és una de les explicacions que encara serveixin per fonamentar les argumentacions a favor de majors dotacions per als ens locals.

Nosaltres demanem enguany, de forma conjunta amb el PSC i amb Esquerra Republicana –és un dels apartats de major entitat en aquesta conjunció d'esforços–, un informe sobre el finançament local. Creiem que no s'hauria de tornar a presentar un pressupost al Parlament de Catalunya que en aquesta temàtica no tingués l'aval, com tenen altres departaments, programes i accions, que una informació bàsica, objectiva i, si més no, impulsada des de l'Executiu, sobre l'actual situació del finançament local. Perquè totes les esmenes que es presenten, les que acaba d'explicar el senyor Martí Carnicer, o el senyor Oliveras abans, o el senyor Ferran, deriven sempre de la mateixa qüestió: de la manifesta insuficiència de recursos, sigui en el Pla d'obres i serveis, que nosaltres tornem a demanar el seu increment, sigui en les competències que gasivament es poden cedir des del Govern de la Generalitat als ens locals, que se'ls cedeix sense recursos, sigui en els deutes.

Senyores i senyors diputats de la majoria, consideren normal que encara avui molts ajuntaments de Catalu-

nya, i molts del color de Convergència i Unió, hagin de carregar amb la manca de cabals públics per transferències del Govern amb els interessos corresponents i s'hagin d'endeutar pel seu compte perquè el Govern de Catalunya no els passa els diners que els és degut? Que això passi l'any 2000, quasi el 2001, i que, com estic contemplant, no solament no provoqui cap mena de reacció, sinó –aquí sí– el cap baix de la majoria dels diputats, que agraeixo que estiguin presents per part de Convergència i Unió... Els sembla normal que els ajuntaments de Catalunya s'hagin d'endeutar per pagar allò que no reben per part del Govern de Catalunya i han de rebre, i que no hagi ni la més mínima resposta per part del Govern? Els sembla normal que administracions que fan el primer servei d'atenció a la ciutadania carreguin amb interessos que ells, que han de fer d'endeutament, sobre la quantitat de matèries que correspondrien al Govern de Catalunya?

El mateix podríem dir sobre un organisme que han creat vostès, que nosaltres vàrem estar en desacord la forma en què va ser creat, que és els consells comarcals, i que torno a l'exemple d'abans, molts d'ells del color de Convergència i Unió, que estan mancats dels mínims recursos per complir les seves funcions. Les nostres esmenes, coincidents, torno a dir, amb les que ha presentat el PSC o Esquerra Republicana, van en la línia de solucionar aquestes qüestions. O coses tan senzilles com complir amb sentències com el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya pel que fa el dipòsit dels detinguts.

Per això, senyores i senyors diputats, jo els demanaria –sé que és parlar una mica a un bloc de ciment– que tinguessin una major consideració cap als ens locals i fossin capaços de flexionar les seves posicions, no només pel castell de Figueres, senyor Fabregat, sinó per coses molt més importants que el que pugui succeir a Figueres, amb tot el respecte, com és la manca de recursos dels ajuntaments de Catalunya.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ribó. En nom del Grup de Convergència i Unió per posicionar-se en contra té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Farguella.

El Sr. Farguella i Sitges

Senyor president, senyores i senyors diputats, sense cap introducció general, que ja he fet abans en l'altra intervenció, passo a comentar les que m'han semblat més suggerents de les esmenes formulades i, a la vegada, defensades en aquest Ple.

Pel que fa a la necessitat d'un pla de mesures d'equilibri territorial, hem de dir que hi ha moltes disposicions, ja, en aquests moments, en vigència –una d'elles és, per exemple, que no se n'ha parlat aquí, la política de muntanya de la Generalitat– i també hem de dir que, en totes, en, pràcticament, totes les disposicions recentment dictades pel Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, es té en compte clarament el prioritari interès en l'equilibri territorial. Tampoc podem negligir ni la Proposició de Llei que al seu dia van aprovar tots els Grups d'aquesta cambra amb relació a la necessitat de fer, per

part del Govern, un informe sobre els criteris del nou marc legislatiu i financer de cooperació de la Generalitat i els ens locals, i tampoc l'espera que tots fem de les conclusions a què arribarà la comissió d'experts, que ha de revisar el model d'organització territorial de Catalunya.

Pel que fa a l'esmena 90, de les presentades per Esquerra Republicana, mostrant el seu interès en un informe sobre les responsabilitats i competències dels consells comarcals i la seva possible reestructuració funcional i competencial, efectivament, van ser creats per interès –i, certament, no massa compartit– del Grup de Convergència i Unió al seu dia, i, a part de les deduccions a què, sens dubte, haurà d'arribar l'abans esmentada comissió d'experts, tampoc seria just deixar de fer una referència a l'estudi que ha elaborat ja la Comissió de Govern Local, de 18 de març del 99, tot i que, aquest diputat que els parla, com a president que ha estat, molts anys, de consell comarcal, manifesta que s'ha d'avançar molt en aquest sentit i que encara són moltes les limitacions que tenen els consells.

Pel que fa als nuclis agregats, hi ha una preocupació especial per part de determinats grups que es tinguin en compte, però hem de dir que, precisament aquest any, tenim un programa específic, des del Govern, amb una dotació de 850 milions de pessetes, programa que, certament, ha pogut atendre la pràctica totalitat de les peticions que s'hi han inclòs, amb major o menor mesura.

Pel que fa a la recuperació dels retards en l'execució dels plans comarcals de muntanya vigents –aquest és un tema molt recurrent–, certament, de l'anàlisi del desenvolupament dels plans de muntanya, se'n dedueix sempre que hi ha obres que queden per fer, però d'altres, que no estaven en el Pla, s'han realitzat. Aquests plans quadriennals tenen sempre aquesta necessària rectificació o improvisació momentània. De totes maneres, durant l'any 2001, es presenta una nova bateria de plans comarcals de muntanya, que s'hi preveuen importants incursions.

S'ha parlat, també, d'una referència: els municipis amb qualificació turística. Hi ha 850 milions en el pressupost del Departament i, naturalment, es pensa prioritzar els denominats plans d'excel·lència turística, les estacions nàutiques, zones de muntanya, etcètera.

Hi ha una esmena, compartida per tots els Grups esmenants d'Esquerra, referent als criteris de proporcionalitat en la participació dels ingressos de la Generalitat a favor de les comarques, introduint el criteri denominat «indicadors de necessitats de despesa». En aquest sentit, em sembla que és una imprecisió jurídica crear una mena de criteri que no és res més que un criteri compulsiu a la despesa. L'objecte d'un pressupost és, precisament, dir el que es pot gastar. Per tant, si algú no ho gasta, és per algunes circumstàncies determinades, però el pressupost entranya, ja, una previsió de les despeses, que tothom té la voluntat de fer, i, si no ho fa, és per alguna circumstància sobrevinguda.

Les esmenes 83 i 136 del Grup Socialista ens parlen de la conveniència del tancament i trasllat de les presons de Barcelona. D'això, en varem parlar fa pocs dies, també, tractant del pressupost de Justícia; sabem que està a punt i, pràcticament, ja materialitzat, un acord,

que esperem que serà satisfactori, entre la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona, en aquest sentit.

Després, hi ha tota una sèrie de referències a esmenes presentades –i presentades independentment– sobre necessitats de la ciutat de Barcelona i la seva àrea d'influència. Em refereixo a l'adequació del Zoo, a l'Agència de la Salut Pública, a la reforma d'atenció primària a Barcelona, la constitució de consorcis previstos en la Llei de la Carta Municipal, finançament d'expropiacions de la Corporació Municipal o Metropolitana, Consorci la Mina, etcètera, etcètera. Per manca de temps no hi entraré, i segur –i amb tots els respectes–, segur que són peticions que van encaminades, totes elles, a justes necessitats de Barcelona i de la seva àrea metropolitana.

Però, essent jo, com sóc, un diputat d'una àrea rural, per raons sistemàtiques i sense cap mena d'ironia, doncs, he de dir que no l'he pogut incloure, aquest capítol, en el de reequilibri territorial, tot i que entenc perfectament les necessitats de l'àrea metropolitana de Barcelona.

Pel que fa als dipòsits de detinguts, certament, és una necessitat, però també no cal oblidar que, malgrat tot, no podem obviar el gran esforç que s'ha fet i que, pràcticament, els pressupostos s'han incrementat en un 600% respecte al règim anterior.

Pel que fa a una major aportació al PUOSC, així com als consells comarcals i als ajuntaments, hi ha una coincidència, com a mínim, de filosofia general. He estat alcalde, molts anys, i tots sabem aquestes limitacions realment impeditives de moltes polítiques dels ajuntaments, però, de totes maneres, no hi ha dubte que està millorant la situació. I, pel que fa a la proporcionalitat d'aportacions respecte a igualar-les amb les de l'Estat, hem de dir que les proporcions del PUOSC en aquests moments marquen una clara, diguem-ne, incidència en la Generalitat, amb un 52% d'aportació, un altre 15% de les diputacions i un 35% de l'Estat.

Pel que fa al tema dels tributs cedits i la seva participació, per part dels municipis i de comarques, en el pressupost de la Generalitat, hi ha un acord unànime de la Comissió de Govern Local, que aprovà, l'any 97, uns criteris paral·lels, precisament, a la Llei de Pressupostos Generals de l'Estat, en aquest sentit, fixant una adequada distribució entre municipis, i la distribució entre comarques i municipis, aquí, equivalent a la de municipis i de províncies, segons la Llei de l'Estat.

Pel que fa a les mesures proposades per reduir els deutes municipals, en base a transferències, hem de dir que no és totalment admissible, des del nostre punt de vista, aquesta proposta, perquè prima els ajuntaments més endeutats i constitueix un cert greuge comparatiu. També és cert –i ho ha dit el senyor Carnicer– que la nova situació dels mercats financers ha alleugerit la situació econòmica, no certament boiant, encara, dels ajuntaments. El contracte programa per als ens locals, que constitueix una petició de l'esmena número 44, bé, és, certament, suggerent i interessant, però no podem oblidar que encara no existeix el marc financer, que esperem que es presenti necessari des de la Generalitat, per tal de poder-lo dur a terme.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Requeriments a temps i, després, potser, també una certa voluntat d'alleujament a tots vostès. Donat que és un tema una mica espès, doncs, faran que jo ja deixi la meua intervenció, no sense, també, acabar amb les mencions que feia al principi amb relació a aspectes generals. Per una banda, es proposen esmenes que comporten, simplement, una reiteració de temes que ja estan contemplats en altres aspectes legals, no solament de l'Estat sinó de la Generalitat: la limitació del poder polític català respecte a molts dels requeriments que se'ns formulen, per manca d'una major capacitat d'autogovern que tots volem, i una capacitat de finançament reiterada, però que, evidentment, s'obvia d'una manera clara des de l'oposició i que és més i més recurrent, quan es tracta del pressupost. Els catalans diem: «D'allà on no n'hi ha, no en pot rajar», no? Però, això, ja... S'ha parlat de clàssics aquí, però ja deien els romans: «Nemo potest dare quod non habet». O sigui, ningú pot donar més del que té, no? Per tant, això és un fet, que tothom sap des de molts i molts anys.

Aquests condicionaments, tot i amb això, penso que no han estat –i anant ja en un context més de premissa major– un obstacle per poder presentar un pressupost que, al marge d'aquest bloc, ha permès arribar a un equilibri amb un dèficit zero, com es deia, amb una prioritització de les inversions, que s'han augmentat en un 14%, i, a més a més, amb un complementari i ambiciós Pla general d'infraestructures i, a més a més, amb una gran prioritització, que ningú pot negar, als recursos a destinar al sector sanitari i social i, a més a més, l'últim, a un clar suport a l'economia productiva.

Per tot això, senyores i senyors diputats, senyor president, acabo la meua intervenció de defensa d'aquest bloc de l'articulat a la Llei de Pressupostos, tot anunciant, com és obvi, la nostra desestimació de les esmenes que han estat formulades.

Senyor president, moltes gràcies; senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Com vostès saben, d'aquí a deu minuts començarem les votacions. Però ara començarem el grup sisè d'esmenes, que és el referent a economia productiva. Quan arribi l'hora, tallarem, votarem i, després, continuarem. El Grup d'Esquerra Republicana presenta les esmenes 219 a 233, i les conjuntes 246, 251. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per defensar les esmenes a l'articulat del Grup d'Esquerra Republicana, fraccionarem la nostra intervenció amb la d'aquest diputat que els parla i la del senyor Ferrer, que ho farà més tard.

Nosaltres hem fet un seguit d'esmenes a l'articulat. Primer, amb una clara intenció de fer avinent que l'economia productiva s'ha de basar en un sistema i en una xarxa de distribució de serveis bàsics, perquè això es pugui produir –és impossible parlar d'economia productiva sense que aquests serveis bàsics arribin exacta-

ment a tot arreu. Primer, en base a l'equilibri territorial, perquè entenem que aquest país no es pot permetre funcionar a diferents velocitats, i, en aquest sentit, tant la xarxa elèctrica com la xarxa de gas, com la xarxa telemàtica, no funcionen en igualtat de condicions a tot el territori, i, per tant, això ha de suposar per l'Administració, doncs, una ferma decisió de tirar endavant aquests aspectes bàsics, per poder tenir una economia productiva del territori en igualtat de condicions –i estem parlant, bàsicament, com he dit, del cablejat, d'un cablejat eficient i eficaç, que arribi en igualtat de condicions.

Aquest arrossegament que té l'economia per part de les noves tecnologies ha de suposar l'equilibri territorial a tot el territori, una aposta clara, per part d'aquest Govern, que, moltes vegades, el que fa és parlar-ne molt i no tenir l'eficiència indispensable perquè això sigui possible, i, després, perquè existeixi la igualtat d'oportunitats. Vull dir que, bàsicament, no és «de rebut» que hi hagi diferents parts del territori que encara no tinguin la XTB, la Xarxa de Telefonia Bàsica, en condicions; que no tinguin un nivell telemàtic important, doncs, per poder accedir a aquestes noves tecnologies i poder estar en igualtat de condicions.

Els deia que, per això, presentem esmenes a centres de teletreball, entesos com a benzineres de la informació i com a centre de recursos, perquè aquestes noves tecnologies puguin trobar, en aquesta modalitat del teletreball, una important font de reequilibri territorial; als centres tecnològics, que també entenem que aquests quinze que presentem haurien de suposar, també, en la seva diversificació territorial, una aposta important –per això, després, més tard, el diputat Ferrer en parlarà–, i un seguit d'esmenes per afavorir els col·lectius afectats, també, per les puges dels carburants. Hi ha un sistema productiu, una economia productiva bàsica per al país i que afecta col·laterals, com pot ser el turisme, el mateix contingut del territori, com són la pagesia, els pescadors, els petits transportistes, que actualment estan suportant –precisament, més que ningú–, en el seu poder adquisitiu, aquesta puja indiscriminada dels oligopolis que ostenten, doncs, aquest mercat dels carburants i que, per tant, els afecta més directament que els altres col·lectius.

Les nostres esmenes van encaminades a fer que el Govern intervingui en aquest aspecte, perquè tots aquests col·lectius més desfavorits amb la puja dels carburants i que, per tant, nosaltres entenem que són bàsics per al territori, com la pagesia, doncs, puguin tenir la mateixa igualtat d'oportunitats en el seu poder adquisitiu que la resta dels ciutadans.

Això per a nosaltres és important, que aquesta economia productiva primària formi part d'aquest territori, com he dit abans, no sols pel turisme sinó el mateix també per l'ocupació real del territori, que té altres elements col·laterals amb els quals incideix: els incendis, el fet que hi tinguem una bona xarxa de carreteres locals, que tinguem un manteniment adequat dels mateixos elements que conformen el territori... Els pagesos són els grans promotors del paisatge; sense pagesos no podríem entendre, doncs, la xarxa de carreteres locals, els prats de dall, les fonts, els camins, etcètera, i són indispensables per a una preservació real del territori.

En aquest sentit, també proposem unes ajudes al turisme de muntanya, que és també una activitat complementària de la pagesia, important. El fet que s'ajudi les cases de turisme rural, de turisme verd que existeixen al país i que va en increment suposa una font important d'ingressos per a la pagesia i una oportunitat de quedar-se al territori per a un col·lectiu realment discriminat en aquest terme, i, per tant, les nostres esmenes també van encaminades perquè aquestes ajudes puguin ser efectives a aquest col·lectiu.

També, ajudes a municipis amb indústries turístiques importants, com pot ser l'esquí nòrdic, que suporten les corporacions locals, moltes vegades sense ajudes de les administracions i que, per a ells, representen una font d'ingressos turístics importantíssima. Els municipis que, com he dit alguna vegada, suporten gairebé en la seva totalitat aquesta indústria turística, els esforços que es fan des de les corporacions locals, des de patronats de turisme, des d'associacions de professionals per tenir una xarxa turística a nivell europeu, de primera divisió, una xarxa turística amb paquets importants, fa que també l'Administració del nostre Govern hagi de pensar en ells a l'hora de proporcionar aquests ajuts indispensables i, per tant, també, que els arribi aquesta xarxa bàsica que parlava abans.

Aquesta xarxa bàsica, que sobretot ara és més indispensable que mai en el que fa referència a les noves tecnologies. La xarxa no pot estar al lliure albir dels criteris economicistes de rendibilitat econòmica; hi ha d'haver una intervenció d'equilibri territorial per part de l'Administració per tal que aquest bé de primera necessitat, indispensable per al reequilibri territorial, com he dit, arribi a tot arreu i, per tant, les esmenes presentades crec que en aquests moments, en aquests moments que tothom entén que aquesta nova economia és la que arrossega aquest factor d'equilibri territorial, hauria de ser un bé de primera necessitat, hauria de tenir, per part del Govern, una atenció prioritària, perquè, si no, continuarem tenint un país a diferents velocitats.

Jo deixaria aquí la meua intervenció i passaria al senyor Ferrer, que acabés de defensar les esmenes del nostre Grup.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Ferrer i Gironès.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Bé, hem de parlar de l'economia productiva. Per a què serveix l'economia productiva? Perquè els capitalistes tinguin més diners? Perquè els accionistes cobrin més dividendes? O perquè l'estat pugui cobrar l'impost sobre societats? No: l'economia productiva és per portar la felicitat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

La finalitat de l'economia és la felicitat, senyor president..., senyora presidenta. Aleshores, nosaltres anem a

la recerca de la felicitat a través de la vida econòmica i, per això, ens hem preocupat de la producció a través de la formació ocupacional. I de qui? Doncs, dels sectors de la població que són més dèbils, més vulnerables i que més necessiten ajuda. I així, veiem que les nostres esmenes estan encarades a les dones que es volen reincorporar al treball, als joves que no troben feina, als que estan en una situació de marginació social, als que estan discapacitats, és a dir, tota aquella gent que necessita un cop de mà. Això, pel que fa a l'ocupació. Després, amb les esmenes que hem presentat conjuntament amb Iniciativa per Catalunya i el Partit dels Socialistes-Ciudadans pel Canvi, també hem demanat fer un pla ocupacional i un òrgan que administrés i que regulés l'ocupació per tal que no millorem solament el servei que prestem, sinó que també millorem la qüestió financera.

Després, tenim un altre tema molt important que és el dels centres tecnològics. Ja l'any passat, millor dit, a l'altre pressupost, perquè era aquest mateix any, nosaltres vàrem demanar que s'ampliés els centres d'investigació, no solament perquè Catalunya pugui assolir el 2% del producte interior brut, que això ja és una obligació que tenim, sinó que ho féssim també en els sectors i en els tipus d'empresa més petits i de mitjana empresa, que són els que ho necessiten. Nosaltres no volem que la Generalitat doni subvencions a fons perdut a una empresa o a un empresari, però sí el que volem és que agafin un sector que hi ha moltes petites i mitjanes empreses i fer-los tots aquells serveis que col·lectivament elles no es poden organitzar però que des del poder públic sí. Aleshores, fem una prestació d'un servei, sobretot en el camp de la investigació, sobretot en el camp de la millora productiva, en el camp del disseny, en el camp de la qualitat, que sí que ajudem, no a un empresari familiar que pot ser amic del conseller d'Indústria, per exemple, no, però sí que ho demanem en el conjunt del sector.

Per això, nosaltres demanàvem un pla per arribar a quinze centres d'investigació. Ara tenim l'Idiada, tenim el LGAI, tenim centres que són de gran prestigi, però sí que hi han *clusters*. A Igualada hi pot haver un tipus d'empresa, a Girona n'hi pot haver un altre, a Osona n'hi pot haver un altre, cosa que conjuntament amb la universitat es podria fer un centre d'investigació perfecte.

També tenim altres propostes, sobretot per l'accidentalitat. És a dir, nosaltres sabem que el risc laboral, ara amb la llei nova, és un tema que té molta urgència. Sabem, tot i això, que a Catalunya hi han molts accidents laborals i, d'aquests accidents, molts són mortals i, per tant, això ho hauríem d'evitar. Hauríem de mirar de resoldre aquesta qüestió.

Hi ha més esmenes, i, per exemple, en tenim una per crear un fons d'aval. Fins ara hem parlat dels que necessitaven ocupació, hem parlat de la recerca en la petita i mitjana empresa, i ara anem a un altre sector, que són els emprenedors novells, aquests que tenen ganes d'emprendre una empresa, però els manca capital, els treballadors autònoms, que, precisament, per ser treballadors autònoms moltes vegades estan abandonats, i fer viviers d'empreses. És a dir, nosaltres hem demanat de fer un fons de 1.000 milions de pessetes per ajudar

aquest tipus de gent. Jo us tornaré a citar en Schumpeter perquè sé que hi han diputats que l'estimen molt, a més del senyor Fabià Estapé. En Schumpeter diu que a l'economia de qualsevol país, un element bàsic..., és clar que aquesta economia, si té recursos naturals, recursos energètics..., però té un recurs que és la cultura empresarial. Aquesta cultura empresarial, jo estic segur que a Catalunya hi és i, per tant, com que hi és, els poders públics, l'Administració pública, el que han de fer és donar-los la mà per acabar-los de donar l'empenteta i, aleshores, aquesta mena de globalització econòmica, que sembla que moltes vegades la petita i mitjana empresa queda despenjada, no és certa i no és veritat, sinó que l'exportació moltes vegades ve d'aquests petits i mitjans empresaris, que saben fer una cosa ben feta i que el seu mercat és el món i el seu àmbit de treball és la ciutat allà on viuen.

(El vicepresident primer substitueix la vicepresidenta segona en la direcció del debat.)

Senyora presidenta, a mi em sembla que, com que totes les esmenes estan llegides, estan totes perfectament en el butlletí número 127, les poden trobar, per tant, consideraré que... He tingut la sort de tenir tres presidents en una intervenció de cinc minuts. *(Rialles.)* He batut el rècord.

Gràcies, senyor president. De totes maneres, moltes gràcies per la seva amabilitat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ferrer. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president, des de l'escó estant... Hem presentat diferents esmenes, algunes aprovades en Comissió, i alguna de força important, sia com un fons per a la promoció del comerç urbà, de 1.000 milions de pessetes, que ha estat aprovada en Comissió, a part, també, dels diners que es destinaran de la Llei de l'impost sobre superfícies comercials, que es veurà en aquest mateix Ple i que també hem fet algunes referències, no en aquest text articulat, sinó a la Llei d'acompanyament, de com distribuir la recaptació d'aquest fons de l'impost de superfícies comercials.

Però, centrant-me en l'esmena que hem presentat en aquest bloc d'economia productiva, és una modificació a la disposició addicional trenta-vuitena, que, d'alguna manera, ve a ser una disposició addicional que el Grup Popular va incloure en els exercicis de l'any 2000, que era per aquelles empreses, petita i mitjana empresa, que contracten treballadors segons uns requisits determinats, principalment persones més grans de quaranta anys, persones de menys de vint-i-cinc anys i persones discapacitades. I és per això que hem volgut modificar el text final d'aquesta disposició addicional, hem volgut modificar-lo dient que el Govern, a proposta del conseller de Treball, ha d'instrumentar aquelles actuacions necessàries perquè hi hagin aquests ajuts, i no solament quedi en promoure aquests ajuts, sinó que puguem veure, al llarg de l'exercici del 2001, les actuacions que faci el Govern en aquests aspectes per a la

contractació de persones que tinguin més dificultats per trobar un lloc de treball.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fabregat. En nom del Grup Socialistes-Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Miquel Barceló.

El Sr. Barceló i Roca

Senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha presentat un conjunt d'esmenes orientades a la promoció de l'economia productiva, i m'hi referiré tot seguit. Però abans voldria fer algunes consideracions inicials.

L'economia productiva catalana va bé; és a dir, des de l'any 94, portem set anys seguits en què estem creixent, l'economia està creixent per sobre de la mitjana europea. En aquest sentit, això vol dir que convergim amb Europa en termes de renda, en termes de renda *per capita*. Ara bé, tenim dos indicadors, que són dos indicadors molt perillosos per al futur, que són la inflació i els increments de productivitat. L'economia catalana creix, però creixen més ràpidament els preus que a la resta de les economies europees, i els nostres increments de productivitat són inferiors, i això és molt perillós per al futur. Això vol dir que no creixem d'una manera sana, i això, en el marc d'una unió monetària europea, vol dir atur; perquè les economies poc eficients depuren a partir d'ara no devaluant sinó a través de l'atur. Això vol dir que quan canviï el cicle econòmic, nosaltres estarem pitjor situats, i això també vol dir que hem d'aprofitar aquesta conjuntura favorable per fer les reformes, per fer les reformes estructurals que modifiquin aquesta situació.

Nosaltres hem de modificar el teixit productiu català, no només, però també a través de polítiques pressupostàries públiques, perquè els nostres preus no creixin més i perquè la nostra productivitat creixi més que la productivitat de la mitjana europea. Tot això, nosaltres proposem fer-ho a través de les nostres esmenes a l'articulat, a través del foment de la tecnologia, de la promoció de l'economia del coneixement, de la creació i creixement dels nous sectors productius, fonamentalment el relacionat amb les tecnologies de la informació, de la creació d'infraestructures bàsiques del coneixement i, finalment –com no?–, de l'equilibri territorial. Em referiré a cada un d'aquests apartats.

En primer lloc, polítiques d'innovació tecnològica. Amb ocasió del proper Ple que celebrarem aquesta setmana tindrè l'oportunitat de defensar la nostra moció en aquest sentit, però només dir que cal fomentar la innovació de procés; cal que la indústria catalana sigui més eficient; cal fer un pla de disseny de producte –Catalunya té un dèficit de disseny de producte tradicional conegut, en què el Govern no està posant remei–, i cal –ja s'ha dit, ho ha dit el Grup d'Esquerra Republicana–, cal fomentar les infraestructures tecnològiques. Esquerra Republicana proposa quinze nous centres tecnològics. Nosaltres hi donem suport; nosaltres hi estem

d'acord, i estem d'acord, a més, que estiguin distribuïts en el territori, que estiguin allà on hi ha el sector productiu corresponent i on les economies d'escala puguin ser més eficients, en el sentit que no volem que hi hagi de tot a tot arreu, sinó que volem que allò que es faci en aquell territori tingui un nivell internacional, tingui un nivell d'eficiència i una massa crítica suficient perquè pugui competir a nivell internacional.

En aquest sentit, proposem una xarxa de centres tecnològics; tenim un dèficit d'1 a 10 en relació amb el País Basc i ja ho hem dit moltes vegades, i, finalment, volem que es potenciï la xarxa IT, la xarxa promoguda pel Departament d'Indústria, que, com ja vam dir, té una dotació pressupostària insuficient. Això, pel que fa a la transferència de tecnologia, a la promoció de la innovació tecnològica a les empreses.

Però considerem també que s'han de fomentar les polítiques de recerca i desenvolupament. Amb els pressupostos del 2001 no arribem al 2% ni el 2003, ni el 2004, ni el 2005. Cal un canvi de tendència. Ens estem movent en termes, com diria el conseller, de PIB nominal, i en termes de PIB nominal ens quedem allà mateix, perquè la mesura del R+D es mesura en termes de PIB, precisament. Per tant, si ens diuen que estem creixent en termes de PIB nominal vol dir que estem allà mateix; que és dir: estem a la meitat d'on estan els europeus, quan ara s'estan proposant incrementar del 2% al 3%. Per tant, cal fer un esforç, cal fer un canvi de tendència; això són, més o menys, 200.000 milions de pessetes que en tres anys hem d'aconseguir que el sector privat i el sector públic, no la Generalitat, no només la Generalitat, però la Generalitat ha de liderar aquest procés, perquè, si no, ens quedem en l'1% i, el que és més important, desconnectem de l'espai europeu de recerca, i això es gravíssim en termes històrics.

És a dir, Catalunya corre el risc en els propers tres anys de desconnectar de l'espai europeu de recerca. Els europeus han decidit fer un esforç, accelerar el procés, i nosaltres, en termes reals, en termes de PIB, ens trobem exactament allà mateix, i això és gravíssim. Volem, en aquest sentit, que hi hagi un pla de grans infraestructures de recerca, amb àmbit europeu, distribuïdes en el territori. No ens podem permetre el luxe de desconnectar d'Europa.

Universitats, sí: universitats en economia productiva. Els països que inverteixen més en economia productiva, inverteixen en l'economia del coneixement perquè el coneixement és el factor essencial de la nova economia. Només invertint en coneixement tindrem una economia sana i creixerem com estan creixent els països més capdavaners. Un dels elements és la recerca, ja ho he dit, i l'altre és la universitat. La universitat catalana ha fet un gran esforç durant els darrers anys, però s'ha de seguir, i s'ha de seguir amb el lideratge de la Generalitat. La Generalitat ha de ser capdavanera d'aquest esforç, i no ho ha estat. No ho ha estat ni ho és amb aquests pressupostos. El sistema universitari català ha de ser un sistema competitiu a nivell internacional. Com a sector econòmic, també; s'està produint una competència a nivell internacional en el món de les universitats, i les universitats catalanes han d'estar al front d'aquesta competència. Necessitem una reforma en profunditat.

Nosaltres defensem, de fa temps, la necessitat d'una llei d'universitats de Catalunya, en el marc de la necessària reforma de la LRU, no reduint, ans al contrari incrementant l'autonomia universitària. I això està estudiat; se sap com es fa; es fa a través d'un sistema universitari eficient basat en un model de qualitat que introduïxi fórmules de planificació estratègica, contractes-programa vinculats amb els resultats i amb l'eficiència d'aquestes universitats i un sistema i un model financer que estigui relacionat amb aquesta eficiència. Volem un model universitari eficient, el model que sigui a nivell internacional, i volem que sigui autònom, volem que l'autonomia universitària, precisament, primi aquesta eficiència. I després, els diners públics seran utilitzats en funció dels resultats d'aquestes universitats.

Societat de la informació; Pla estratègic. Ja ho hem dit moltes vegades: no s'està complint, no s'està aplicant el Pla estratègic que es va presentar en aquest Parlament, fa més d'un any i mig. I no s'està aplicant per la majoria, no només pel Departament d'Universitats i Recerca, que n'hauria de ser el seu promotor i líder, sinó pel conjunt dels departaments de la Generalitat. En el Pla estratègic per a la societat de la informació hi estan implicats tots els departaments de la universitat. Saludem positivament la presentació, ara fa uns dies, a la Comissió de la Societat de la Informació, per part del Departament de Governació, del pacte amb els ajuntaments per fer l'Administració oberta de Catalunya. Ho saludem favorablement, ens congratula, però és l'excepció: la resta de Departaments no s'han pres seriosament el Pla estratègic per a la societat de la informació. I m'estic referint a Sanitat, m'estic referint a Educació, m'estic referint a Transport, a Urbanisme, etcètera, etcètera.

El Pla estratègic per a la societat de la informació és un element de modernització de l'Administració pública catalana, però també és un element que tira de la demanda del sector de les tecnologies de la informació. I ho hem de veure en el doble sentit: modernitzem l'Administració catalana; l'Administració catalana lidera el procés i genera un mercat de demanda absolutament imprescindible perquè puguem constituir un sector eficient de les tecnologies de la informació.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Nous sectors productius. No hi trobem o hi trobem a faltar en els pressupostos i, per tant, ho proposem com a esmenes, el foment del capital risc i els viviers d'empreses. Nombrosos ajuntaments han creat viviers d'empresa a Catalunya i no hi ha un programa de suport per part de la Generalitat, i ho necessitem. I ho necessitem perquè s'ha d'activar la figura dels viviers que generen nou teixit empresarial del que després, d'aquí a uns anys, podrà ser el sector català de les tecnologies de la informació. Trobem a faltar, també, polítiques de compres públiques i plans industrials dels grans operadors. Catalunya representa entre el 25% –segons la variable que agafem– i el 30% del consum de telecomunicacions de Catalunya, i l'Administració és incapaç d'exigir a aquests operadors que inverteixin, però no que inverteixin en xarxa, que inverteixin en teixit productiu.

A tots els països del món hi ha una cosa que es diuen els plans industrials. I els plans industrials són un pac-

te entre l'Administració i els grans operadors, als quals l'Administració del Govern els diu: «Senyors operadors, vostès tenen aquí un mercat. Nosaltres volem posar en valor aquest mercat, perquè nosaltres representem l'interès públic d'aquesta comunitat, i nosaltres els diem: "Inverteixin en teixit productiu."» Això no se'ls diu, i com que no se'ls diu no es fa, i com que no se'ls diu, tampoc inverteixen en recerca. Telefònica, Retevisión, etcètera, etcètera, inverteixen zero en teixit productiu a Catalunya, inverteixen zero en recerca. Això s'ha de canviar i s'ha de canviar des de la voluntat política d'aquest Govern, i s'ha de notar en els supòsits generals i nosaltres no ho notem.

Infraestructures de telecomunicacions. El cable està en crisi, en part –en part– per la poca sensibilitat del Govern. El cable a Catalunya està en crisi: tenim dues empreses sense director; tenim empreses que haurien de fer determinades inversions en raó de les llicències concedides per l'Estat i que no s'estan fent i que no s'estan exigint. Hi ha dues empreses que tenen compromisos concrets pel 2001 i no ens consta que, des del Govern, s'estigui exigint que es facin aquestes inversions. Recentment, el Govern ha passat una consulta al Consejo del Mercado de las Telecomunicaciones, que esperem que representi un canvi de tendència. Nosaltres reclamem que els operadors de cable de telecomunicacions, que, en principi, amb llicència, són tres a Catalunya, compleixin els seus compromisos que determinen les llicències atorgades, que determinen els contractes signats amb el Ministerio de Fomento. Reclamem que això es compleixi.

I finalment reclamem, també, acabar amb la discussió sobre cable sí, cable no. Nosaltres, com a país modern, hem d'apostar per totes les tecnologies i, per tant, no podem ni suggerir a un operador que deixi d'invertir en cable; no podem entrar en el discurs que les tecnologies superen el cable. Nosaltres volem totes les infraestructures; nosaltres volem el tren, l'autopista i l'autovia. Per tant, volem el cable l'ADSL, volem la fibra òptica i ho volem tot. Per què? Perquè els països moderns donen al mercat la possibilitat de triar les opcions més favorables i serà el mercat el que decidirà quina és la distribució òptima dels recursos amb unes infraestructures existents. Si no tenim cable, tindrem dificultats.

Finalment, les infraestructures energètiques. El model de liberalització del sistema elèctric ens ha situat en una posició complicada. Ens ha situat, a nivell espanyol i a nivell català, en una posició en què les infraestructures elèctriques estan controlades al cent per cent per una única companyia i no veiem en la Generalitat la voluntat ni la capacitat de negociació per modificar aquesta situació. Nosaltres no acceptaríem una evolució del sistema de desinversió dels operadors d'energia elèctrica que no passes perquè d'aquí uns mesos, a Catalunya, per part de les persones, per part de les empreses, tinguem capacitat real d'elecció.

Finalment, equilibri territorial. Tot això s'ha de fer d'una manera distribuïda en el territori; s'ha de fer reforçant l'equilibri territorial, i és per això que presentem la necessitat de programes de reequilibrament industrial, per al cas de les terres de l'Ebre i per al cas dels Pirineus. En definitiva, pensem que aquests pres-

supostos no donen resposta a les necessitats del sistema productiu de Catalunya.

Gràcies, senyores i senyors diputats, gràcies, senyor president

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

En aquests moments hem trucat a votació per fer la votació de tot el que portem fet fins ara, eh? Els dic això perquè ara passarem a la votació. S'hi ha anat truncant. Els donarem una mica més de marge perquè la gent pugui arribar.

És que ens falta mitja hora i sé que hi ha dificultats, eh? Això és el que m'han dit.

(Remor de veus.)

No? *(Pausa.)* Em diuen que des de fora no se sent el timbre; avisem pels passadissos, perquè lògicament tothom sigui avisat, eh? *(Veus de fons.)* Sí, sí, estan avisant manualment. *(Pausa.)* Ara. *(Pausa.)*

Passem, per tant, a les votacions.

Del bloc d'esmenes número 1, votarem –serà fet amb votació separada– l'esmena número 31. Votació separada de l'esmena 31.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 67 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

A continuació, la resta d'esmenes del bloc 1, de política pressupostària.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, totes les esmenes de política financera, és a dir, del bloc número 2.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Del bloc número 3, votarem primer les esmenes 116 i 117.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per la unanimitat dels presents.

A continuació votem la resta d'esmenes del bloc número 3.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació votem l'esmena 158, del bloc quart, de política de personal i funció pública.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

A continuació, la resta d'esmenes del bloc 4.

Comença la votació. *(El Sr. Curto i Forés demana per parlar.)* Perdó? S'anulla la votació. Perdó?

El Sr. Curto i Forés

Sí, per fer-li avinent que li ha estat lliurada una esmena transaccional precisament en aquest bloc, en les esmenes 171 del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i la 155 d'Esquerra Republicana...

El president

Té tota la raó.

El Sr. Curto i Forés

...exactament el punt número 1 de les dues esmenes. Per tant, demanaríem votació separada d'aquest punt de la resta de punts d'aquestes dues esmenes.

Gràcies.

El president

Del bloc número 4, després d'haver votat afirmativament la 158, segreguem la 171 i la 155 que sustenten una transaccional que votarem al final. *(Veus de fons.)* Senyor Martí Carnicer?

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, només per ratificar el que ja ha dit el senyor Curto, però que fa referència només a l'apartat primer de les dues esmenes. Per tant, la resta d'apartats de les dues esmenes s'han de votar conjuntament amb les altres.

El president

D'acord. Doncs, només segreguem els apartats 1, de la 171 i de la 155. D'acord? *(Pausa.)*

Comença la votació. *(Veus de fons.)*

Estan votades per la unanimitat dels presents. *(Veus de fons.)*

I ara votem la resta d'aquest bloc.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, votarem la 197, segregada del bloc número 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per unanimitat.

A continuació, la resta d'esmenes del bloc número 5.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor i 68 en contra. *(Veus de fons.)*

Per tant, aquí acaba el procés de votacions i continuarem a les quatre de la tarda en el lloc on hem acabat la... Sí; si us plau, la votació de la tarda, per consens de tots els grups, serà a dos quarts de vuit, no abans de dos quarts de vuit.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia, Finances i Planificació, i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la consellera de Benestar Social i el conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Sense voler trencar la intimitat del moment, sí que ara donaria la paraula a l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, molt honorable senyor. Senyores diputades i senyors diputats, bona tarda i bon profit. (*Rialles.*)

Agruparé les esmenes de la 246 a la 251, i les que corresponen..., de la 252 a la 254. La resta d'aquest grup temàtic, de la 255 a la 266, seran defensades per la meua companya de grup senyora Bet Font.

Es tracten, unes, d'un conjunt que hem presentat acompanyant i acompanyats pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Esquerra Republicana de Catalunya, que podríem qualificar genèricament com un paquet, diguem-ne, social, i, l'altre paquet, ja pròpies del meu Grup Parlamentari, Iniciativa per Catalunya - Verds.

La 246 introdueix un concepte de discriminació positiva perquè el 75% dels recursos destinats a programes de formació ocupacional, consignats a la secció 11 del Departament de Treball, es destinin al col·lectiu de persones en atur, amb especial atenció als grups en atur de llarga durada, persones de més de quaranta-cinc anys, dones que es volen reinserir en el mercat laboral, joves amb dificultats escolars, persones també amb discapacitats físiques, psíquiques i sensorials, i persones amb risc de marginació social. Es tracta, parlant en plata, de polítiques d'inclusió.

Tenim les següents dades que justifiquen aquesta discriminació positiva, aquesta dada tan alta del 75%, que són les següents. Al nostre país, la taxa d'activitat masculina en el grup de seixanta a seixanta-quatre anys ha baixat en l'últim decenni quinze punts, i la taxa entre cinquanta-cinc i cinquanta-nou anys ha baixat vuit punts. Però tot això a banda de les prejubilacions; les prejubilacions no estan aquí —a banda de les prejubilacions. És una davallada, aquesta, que ens parla d'ancians prematurs. I atenció amb aquestes coses, perquè els sociòlegs ja ens alerten d'una curiosa proporció en dividir les biografies de les persones en tres estadis: vint-i-cinc anys d'estudi, els que estudien; vint-i-cinc anys de treball, els que ho fan, i vint-i-cinc anys de jubilació, en condicions diverses.

La 247 insisteix en una obsessió que molts tenim, que és la lluita eficaç contra la sinistralitat i els riscos laborals. En aquest sentit és una partida per formar un personal que demana més formació sobre un assumpte importantíssim. No la desenvoluparé, perquè és una

història, aquesta, molt recurrent i en què insistim sempre el bloc del centreesquerra.

La 248 planteja la creació d'un servei català d'ocupació. Clar, es pot dir o es pot refutar que està previst, després de l'acord que vam prendre tots en el famós i recent debat de l'altre dia, però és el cas que aquí estem parlant, les tres forces que ens responsabilitzem d'aquesta esmena, que el Servei Català d'Ocupació sigui un organisme públic —públic. I és aquesta la diferència que tenim els tres grups signants amb la resta de la cambra, que de moment sembla que s'està plantejant una mena d'organisme amfibi —públic, privat o no se sap com—, com vostès recordaran, després de la discussió del debat aquell i amb la Resolució que va aixecar la polèmica que tots recordem.

I la resta de les esmenes tracten de la necessitat d'un pla d'ocupació de Catalunya amb mesures de recolzament a l'economia i més recursos per a la recerca i la investigació.

Sembla clar que totes aquestes esmenes i el seu redactat tenen un fil conductor, és a dir, mesures molt necessàries, perquè cal arrodonir l'important increment de l'ocupació que s'ha donat, que no podem pas negar —llàstima que sigui a costa de la qualitat i la degradació molt freqüent d'aquesta—, però també perquè hem d'estar atents a l'evolució de la conjuntura econòmica i al canvi de rasant que s'apunta. En concret, un pla d'ocupació vinculat a una preocupació real per l'economia productiva i a la vegada un major increment de la inversió en recerca i en investigació, de cara a assolir l'any 2003 el 2% del nostre PIB, que podria significar també com una mena de vaixell insígnia per inspirar que el món de l'empresa s'impliqués més encara en aquest món de la investigació i de la recerca.

I el segon bloc —que són la 252, 53 i 54, ja específiques d'Iniciativa per Catalunya— planteja partides que promocionin programes d'orientació per als equipaments comercials, el POEC. En aquest sentit, val la pena saber quina és l'opinió de Pimec-Sefes sobre aquestes coses. En el document «Propostes comerç 2000», d'aquestes organitzacions, Pimec-Sefes, es diu textualment a la pàgina 18: «Problema» —diu així—, «els plans urbans de dinamització del comerç que s'integren als POEC no gaudeixen del finançament adequat.» Just el que es reclama, senyories, amb la petició que no siguin garrepes tampoc en aquesta esmena.

I les dos últimes parlen de la necessitat de la construcció d'un palau de congressos a l'eix Macià i —l'última— de dotar de recursos —acordat amb el món local, amb el món del municipalisme—, d'ajudes de promoció, el comerç de proximitat.

Moltes gràcies. I ara té la paraula, amb el seu permís, la meua companya Bet Font.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat, i, tal com vostè diu, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Bé, dins d'aquest apartat d'economia productiva, defensaré les esmenes que són

més les que afecten el sector primari, que són les que van de la 255 a la 266, i que es podrien agrupar en dos blocs: d'una banda, les que estan més relacionades amb la pesca, i d'altra banda, les que estan més relacionades amb el món rural, que en aquest apartat, doncs, hi haurien les que tenen més relació amb l'agricultura i la ramaderia, però d'altres també que afecten la forma de vida o la situació del món rural més en general. Totes tenen en comú que afecten un percentatge petit de la població –no per això deixa de ser important– i, a més a més, que són sectors que estan travessant dificultats que tots coneixem prou bé, i que aquests moments, doncs, són moments clau com per veure cap a on evoluciona la situació i perquè hi dediquem el màxim d'esforços possibles.

Si comencem per les de pesca –de fet, són només dues, i curiosament la primera i la darrera d'aquestes esmenes que deia jo abans–, n'hi ha una que té a veure amb la situació dels pescadors, sobretot dels pescadors que han de fer, que han de complir les aturades biològiques, que es troben que en el moment que es fa aquesta aturada biològica gasten les seves prestacions d'atur. I això fa que en el moment en què haguessin d'anar a l'atur, doncs, han perdut part d'aquestes prestacions. Nosaltres plantejem que això no continuï essent així i que aquestes aturades biològiques es compensin d'una altra manera.

La darrera és més pel sector en general, no tant per les persones que hi treballen en concret, i el que planteja és fer un pla per fomentar l'aqüicultura. En aquests moments ja s'hi destinen uns diners, a l'aqüicultura, però el que no es fa és planificar en què s'han d'invertir aquests diners. Això vol dir que potser s'estan cometent determinats errors o que potser s'estan oblidant aspectes que serien fonamentals i que de cara a un futur valdria la pena de tenir-ho en compte. Per tant insistim, com ja fem altres vegades, en la importància de la planificació.

En el món rural, deia que hi haurien aspectes que afectarien o que afecten la millora de la qualitat de vida i, potser per dir-ho encara millor, seria la igualtat d'oportunitats de les persones que viuen en el món rural. En aquest sentit plantejem, per exemple, que ja va sent hora que s'acabin desplegant d'una manera efectiva tots els mitjans necessaris perquè les noves tecnologies arribin al món rural. Potser si algú del món rural on a casa seva encara no arriba l'aigua, o potser no hi arriba el llum, si sentissin això dirien: «Bah!, potser les coses més prioritàries.» Però, sigui com sigui, nosaltres creiem que en el moment en què s'estan desplegant les noves tecnologies ha d'arribar a tothom per igual a tot el territori de Catalunya.

Plantejem també que es treballi més per la igualtat d'oportunitats de la dona en el món rural. Sabem que hem de treballar a tot arreu per la igualtat d'oportunitats per a la dona, però, ja que en aquest cas parlem en concert del món rural, aquí també s'hi han de fer actuacions específiques, perquè potser és dels llocs en què aquesta desigualtat d'oportunitats es viu d'una manera més gran.

Tenint en compte que en el món rural, doncs, hi han bàsicament l'agricultura i la ramaderia, que són els

puntals d'aquest sector, no hem d'oblidar que si es diversifiqués el tipus d'economia que es porta a terme allà, doncs, potser no hi haurien situacions de crisi com les que es viuen en alguns moments. I estem parlant, quan parlem de diversificació, de potenciar, per exemple, la indústria alimentària o l'artesanía o el turisme; un turisme..., tant el que està més lligat a la natura, com el que està lligat a uns determinats esports, però sempre tenint en compte que això no afecti negativament la zona en el seu desenvolupament sostenible; per tant, no malmeti l'entorn.

Anant ja més de cara a l'activitat agrària, a l'activitat agrícola i ramadera, plantejem que s'han d'intensificar les accions per a la modernització de l'empresa agrària, i plantejem també que una manera de modernitzar-la és també una manera de canviar l'organització. I per això plantejem que s'han de dedicar molts més esforços, i fer-ho d'una manera més ràpida –no vol dir més precipitada, però sí de posar fil a l'agulla ben ràpidament–, a la reconversió i adaptació de les cooperatives agràries, com a factor puntal d'aquesta nova orientació del món agrari.

I hi han altres aspectes que són potser més puntuals però que també són importants, com és el fet que es fomenti l'ús de les assegurances agràries, per no trobar-se, doncs, en situacions de desesperació, com passa en alguns moments, i que es dediquin més esforços a prevenir i a lluitar contra el que en diríem, d'una banda, «els agents nocius» en els vegetals –l'altre dia parlàvem del cas de la tristesa, que n'és un cas representatiu–, però també pel que fa a la sanitat ramadera.

I, finalment, hi ha un altre aspecte en què nosaltres plantejem que també s'incrementin els ajuts, que és en les mesures agroambientals que hi han en diversos sectors, en diversos indrets –per exemple, el delta de l'Ebre és un lloc emblemàtic–, que ja s'hi estan dedicant esforços, és cert, però que no vindria de més dedicar-n'hi encara més.

I, parlant de les mesures agroambientals, potser els sorprendrà, si s'han repassat les esmenes, que n'hi ha una que potser no pertoca tant a aquest bloc d'economia productiva, però, ja que hi és, crec que és important de fer-ne esment, que és la que demana que s'incrementi el cos d'agents rurals. Segur que tots els grups d'aquesta cambra estaran d'acord que s'ha d'incrementar el cos d'agents rurals, perquè per la feina que estan fent, tant de protecció del medi natural –i aquí dins hi ha la part de la seva..., la feina que fan en la prevenció d'incendis–..., la quantitat de gent que hi ha en aquests moments treballant-hi és del tot insuficient. I, per tant, en l'esmena 256 demanem que s'incrementi aquest cos d'agents rurals.

Aquestes són les esmenes que deia més relacionades amb el sector primari.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, intentaré respondre, contradir totes les esmenes que s'han defensat en aquesta tribuna. Si alguna no la defenso no serà per falta de voluntat, sinó en tot cas per falta de temps. I fins i tot en penso contradir algunes que no han estat defensades, però, com que han estat presentades i mantingudes fins avui, doncs, em sembla que serà bo que fem algun comentari.

Començaré per Esquerra Republicana; lamento que no hi siguin, els que han sortit a la tribuna, però com que hi ha bona representació, doncs, ja els ho comunicaran. De les esmenes d'Esquerra Republicana, agrupades per grans temes, diguem-ne, hi ha un grup que demana la promoció de comarques de muntanya, amb la promoció d'estacions d'esquí nòrdic, la creació d'una xarxa de centres de teletreball, la millora del turisme rural, etcètera –ens ha fet tota una exposició aquest matí. Aquestes esmenes, nosaltres les rebutjarem, perquè la promoció de les comarques de muntanya ja és un tema preferent en l'actuació del Govern. Als pressupostos del 2001 ja existeixen una sèrie de dotacions, al nostre criteri suficients, per dur a terme les actuacions planificades.

Hi ha un altre grup que demana mesures per afavorir la mobilitat dels treballadors. Moltes d'aquestes esmenes de mobilitat, saben els companys d'Esquerra Republicana que es pacten en els convenis col·lectius. Demanen una tarja de transport per als treballadors que s'han de mobilitzar d'un lloc a l'altre per buscar, per cercar ocupació. Vostès saben que això, si nosaltres ho aprovéssim, estaríem envaint una competència que és municipal i ens crearia un problema amb els municipis, cosa que naturalment no volem, i és per aquesta raó que l'hi votàrem en contra.

Hi ha un paquet, potser el més important..., sent totes importants, les esmenes d'Esquerra Republicana, però hi ha un paquet que fa incidència en el Pacte per a l'ocupació. Sol·liciten majors dotacions, demanen posar en marxa i desenvolupar plans i programes, com ara un pla d'ocupació juvenil, un pla de salut i seguretat en el treball, etcètera; dintre d'aquest paquet, n'hi han unes que demanen alguns recursos destinats a programes de formació ocupacional. Aquestes, totes aquestes esmenes –que a més hi han altres grups que incideixen també en aquests temes–, nosaltres no les podem acceptar, tot i que, amb algunes de les destinacions que demanen, nosaltres hi estem d'acord, però la veritat és que la majoria d'aquestes esmenes les hem de rebutjar perquè es tracta de temes que ja en l'actualitat desenvolupa el Departament de Treball, i hem tingut ocasió de debatre'ls en els darrers debats que hem tingut amb la Conselleria de Treball.

D'altra banda, hi han aspectes que demanen aquestes esmenes que es tracten de partides ampliables; per exemple, tot el que fa referència a nous filons d'ocupació, el cost de desenvolupament del Pla de riscos laborals... I vostès saben que una ampliació de partides, que en aquest moment les tenim, i quadren, no és possible amb els recursos que tenim i amb les possibilitats que tenim d'acceptar baixes de les partides que en aquest moment nosaltres defensem en el Projecte de pressupostos. Hi ha alguna esmena concreta que fa referència

al Consell de Treball, i vostès saben que el Consell de Treball no té capacitat jurídica pròpia –el Consell de Treball; una altra cosa serà el consell econòmic i social, el dia que es creï–, i, per tant, aquest Consell de Treball té el seu pressupost dintre del pressupost del Departament de Treball.

D'altra banda, i amb referència als destinataris dels programes d'ocupació, els col·lectius per als qui es sol·licita destinar aquestes prestacions estan contemplats en l'article 3 de l'Ordre del 14 de gener del 2000, que aprova les bases reguladores que han de regir les subvencions de formació ocupacional i afins. Per tant, les esmenes que fan referència a aquest capítol, no serà possible acceptar-les.

I, dins d'aquesta línia d'actuació en matèria de formació ocupacional, el Govern ja ha previst el desplegament de l'oferta de cursos públics de garantia social, especialment els plans de transició al treball.

Finalment, cal indicar que amb relació al servei públic d'ocupació s'ha iniciat l'estudi del nou model de funcionament i, per tant, integrant el sistema informàtic propi del servei del Departament de Treball fins que, durant el temps que va d'ara a pràcticament el 2003, pugui existir un sol sistema d'informació globalitzat.

Als sectors productius agraris, que són els que ha defensat més la senyora Bet, aquí es sol·licita la compensació per als pescadors, pagesos, transportistes i teixits afectats per l'increment del preu del carburant, i l'avançament per part de la Generalitat de l'import total de les pensions per cessament de l'activitat agrària. Aquestes esmenes, les haurem de rebutjar, ja que en l'actualitat ja s'estan duent a terme, ja sigui mitjançant les confraries de pescadors o amb la signatura de convenis amb diverses entitats bancàries, perquè avancin als beneficiaris la totalitat de les pensions per cessament anticipat de la seva activitat agrària, i són a càrrec del Departament de Ramaderia i Pesca els interessos.

Parlava també de la creació de centres tecnològics en territori amb clústers industrials. I aquesta la rebutgem, ja que actualment el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme desenvolupa una tasca de suport a la creació de centres de suport a la innovació tecnològica, com a element de millora de la competitivitat en el microclúster.

El Grup Socialista presenta també un grup d'esmenes, fonamentalment un grup dedicat a la creació de nous productes turístics a la zona del Camp de Tarragona; respecte a política industrial, creació de programes especials de promoció industrial a les comarques de l'Ebre i comarques del Pirineu; respecte a la nova economia, promoure les noves activitats relacionades amb la indústria digital, per tal d'estimular la creació de noves indústries –és un aspecte al qual el senyor Barceló ha dedicat molt de temps aquest dematí–; programes especials de promoció de l'estalvi energètic, etcètera.

De fet, la generació de nous productes turístics que es demanen per a Tarragona..., nosaltres creiem que queden força coberts amb la nova estació nàutica a Cambrils, Salou, Mont-roig del Camp, que suposaria una oferta ampliada i unitària de turisme actiu, tant de tipus

nàutic com d'altres recursos, en la proximitat del territori.

La problemàtica que es planteja a les comarques del Pirineu i de l'Ebre i del Camp de Tarragona és extensible a altres parts del territori de Catalunya, i per aquesta raó el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, dins de les accions de promoció industrial que duu a terme, contempla el reequilibri territorial com una prioritat i promociona especialment les actuacions en les comarques amb baixa densitat demogràfica i amb pèrdua de població o amb un grau alt d'envelliment. *(Pausa.)*

El senyor Barceló no n'ha parlat, però hi han unes esmenes referents al tema de gasificació. I hem de dir que l'actuació del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme en l'àmbit de la gasificació de Catalunya, i a través de la signatura que vostès coneixen, del mes de juliol de l'any passat, entre el conseller d'Indústria i el president de la companyia de Gas Natural..., es va fer un conveni pel qual s'hi invertiran 69.000 milions de pessetes en el temps 1999-2002, i una d'addicional de 25.000 milions de pessetes, cosa que permetrà posar el gas natural a l'abast de tres-cents tres municipis i de trenta-tres comarques, és a dir, del 92% de la població de Catalunya. Creiem que aquest és un aspecte de modernització important, un aspecte important també per a la competitivitat que se'ns demanava aquest matí, i clarificar que la gasificació de la vall del Ter, aigües amunt de Ripoll, està dintre de la fase que, dintre d'aquest concert, d'aquest acord fet amb la companyia de Gas Natural, es diu «fase C», és a dir que està en vies de resoldre's el tema que se'ns demana.

Finalment, els pressupostos de CIMALSA per a l'any 2001 ja preveuen el fons necessari per iniciar una zona logística en el Camp de Tarragona, si els estudis hi donen viabilitat, i sembla que de moment semblen positius.

Dins del Programa de promoció de sòl industrial i serveis, Incasol ja desenvolupa una línia d'actuació destinada a la creació de sòl apte per a la ubicació d'activitats lligades a les noves tecnologies, com és el Parc Tecnològic de Rubí - Sant Cugat del Vallès.

L'Institut Català d'Energia –que se li ha dedicat també una intervenció i que hi ha una sèrie d'esmenes dedicades a aquest tema–, per a l'any 2001, ja té diferents programes específics com és el Programa de gestió d'energia a la indústria, el Programa de foment d'inversions, el Programa d'acció municipal, el Pla comarcal d'eficiència energètica, el Programa de gestió energètica en transport, el Programa d'eficiència energètica en edificis, el Programa de formació energètica, etcètera. Les actuacions del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme en l'àmbit del soterrament i del desplaçament de les línies elèctriques d'alta tensió estan incloses en el conveni Pla de millora d'infraestructures, i la qualitat dels serveis del 1999 fins al 2003, que té signat amb el grup Endesa. Dins d'aquest marc cal canalitzar cada situació de soterrament del desplaçament cas per cas, d'acord amb les informacions que ja ens havia donat el conseller d'Indústria i Comerç en aquesta tribuna.

Respecte a les esmenes d'Iniciativa per Catalunya, el programa, les esmenes d'Iniciativa per Catalunya fan

referència a l'elaboració d'un pla per promoure l'agricultura, ajuts per a pescadors que compensin les aturades biològiques, increment i ajut de mesures agroambientals, increment del Cos dels Agents Rurals, etcètera.

El Programa operatiu de pesca que preveu el període de 2000-2006 preveu una inversió de 3.200 milions de pessetes, amb una subvenció de 1.288 a través de l'IFOP i del MAPA. Donat que els treballadors afectats poden gaudir d'aquestes prestacions mitjançant altres organismes públics, es considera més adient dedicar recursos pressupostaris a promoure altres activitats no subvencionades.

En el període 2000-2006, inclòs dintre del Pla de desenvolupament rural, es destinen 20.069 milions de pessetes en l'apartat de mesures agroambientals; 3.000 milions de pessetes a l'apartat de diversificació de les activitats agràries i afins, per a increment de la possibilitat de creació de llocs de treball i ingressos alternatius; 2.840 milions de pessetes dins de les mesures de foment del turisme i l'artesanía rural.

Dins de les previsions pressupostàries està previst destinar el pressupost necessari per dotar adequadament el Cos d'Agents Rurals, i hi figura una partida dins del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca dotada de 500 milions per a la reestructuració del cooperativisme agrari.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

En el Pla de desenvolupament rural s'ha tingut una especial cura a complir les recomanacions de la Comissió Europea d'incorporar la visió de gènere dintre de la forma transversal, i amb aquesta finalitat es va sotmetre prèviament el document a consulta de l'Institut Català de la Dona, que ha emès un informe positiu, i que es va adjuntar a la documentació que es va trametre a Brussel·les. I el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha tingut ja en compte aquest concepte a l'hora d'elaborar el pressupost.

El vicepresident primer

Senyor diputat, pot comprovar vostè que el seu temps s'ha exhaurit.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Sí, senyor president, ja m'ho temia. He fet una cosa que no acostumo a fer, que és llegir, i he trigat més temps del que em correspondria. I em sap greu, al grup col·lectiu, el grup de les esmenes que han presentat tres grups parlamentaris, no poder dedicar-li la resposta que es mereix. En tot cas la resposta era negativa, però comprensiva dintre del que demanen, que no... Ja vaig dir una vegada que aquí quan votàvem en contra, nosaltres no votàvem en contra de les esmenes sinó en contra de les baixes. Estem d'acord en algunes de les coses, o bastants de les coses que vostès proposen; no podem estar d'acord en la utilització de més recursos, perquè no en tenim, o en les baixes de partides que considerem que no es poden abaixar.

Gràcies, senyor president, per la seva comprensió.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Hinojosa. Passem ara a la defensa i debat de les esmenes que es presenten al grup temàtic de política social. En primer lloc, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Gràcies, senyor president. En tot cas, aquest bloc el defensaria conjuntament amb el diputat Ernest Benach. Bé, les esmenes que pujo a defensar són coherents amb les esmenes que ja vam presentar el passat mes d'abril, i també les d'altres anys, perquè el que nosaltres estem proposant són continguts, alguns dels continguts per a un canvi de política social.

És evident que la política social en aquest país no és satisfactòria, té molts forats i pocs recursos encara, i ens cal millorar-la. Nosaltres volem que aquesta millora sigui possible i per això demanem més centres de dia i més places residencials per a gent gran, millores en l'atenció primària, en la lluita contra les drogodependències, més coordinació i cooperació en matèria social amb les administracions locals, increment de recursos per a les persones que viuen en exclusió social o per a les persones amb intel·ligència límit. Són algunes de les nostres propostes, un petit resum, no totes, evidentment, sinó només alguns exemples que mostren que al darrere hi ha una concepció diferent del que és la política social de la que té actualment el Govern.

Els hem demanat canvis moltes vegades, i aquests canvis no es veuen, ni tan sols es preveuen en aquests pressupostos perquè hem presentat moltes esmenes que fan referència a mocions i resolucions aprovades en aquesta cambra i que no s'han complert o que necessiten que aquest pressupost contempli partides perquè es puguin complir.

Estem parlant de la necessitat d'habilitar una partida que faci possible el Pla integral de detecció, atenció, tractament i eradicació de la violència exercida contra les dones, un pla que vostès ens han de presentar en aquest Parlament el proper any, aquest que estem a les portes, per posar-lo en marxa, i per al qual no es contempla cap partida pressupostària. Estem parlant també d'equiparar el tracte de les residències i centres de dia per a gent gran de l'àmbit municipal i augmentar les inversions que s'hi dediquen, tal com marca la Resolució 869/5 d'aquest Parlament. També parlem dels serveis d'assessorament per a gais i lesbianes que vam aprovar a partir d'una proposició no de llei conjunta de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra.

Però si els demanem un compliment en les partides pressupostàries de tots aquests punts, també els demanem previsió per a allò que fa anys que demanem, com per exemple el Centre d'Atenció Integral per a Dones Víctimes de la Violència, a Sant Feliu de Llobregat, que els demana l'Ajuntament, que, per cert, ja ha fet una oferta de cessió de terrenys; els ho demana també la comarca; els ho demanem els diferents grups parlamentaris; és una antiga reivindicació a la qual no han fet cas durant molt de temps i que potser aquest Parlament molt possiblement aprovarà. I vostès simplement podrien mostrar la seva capacitat de diàleg amb l'oposició i

amb la societat civil preveient que això s'aprovarà, i per tant preveient-ho en aquest pressupost, que aquest és un projecte que es podria portar endavant.

Però la previsió no només els la demanem en el que fa referència a allò concret, sinó en les polítiques de gran abast que afecten la ciutadania. Cal reforçar i ampliar la xarxa d'atenció primària; calen més assistents socials, més educadors i educadores, més treballadors i treballadores familiars; cal potenciar la prevenció primària de les drogodependències, i per això caldria que el Govern faci una major inversió per al seu desplegament.

Actualment la xarxa de serveis socials ja és insuficient per a l'atenció de la demanda real de la ciutadania, i no tenim prou recursos ni equips de professionals suficients per cobrir les necessitats i els problemes reals de la població, per tant, molt menys per prevenir-los. Per exemple, vostès contemplen en la memòria de l'ICASS que l'atenció precoç, tal com demanaven els col·lectius de professionals, s'augmentarà fins als sis anys, fins ara només era fins als quatre, però, en canvi, no contemplen un augment de la partida. Per tant, nosaltres dubtem que això sigui possible.

Pel que fa a la formació d'adults, insistim en la nostra crítica que el Govern li dona caire assistencial i no educatiu, i que, a més, no es cobreix la demanda real que hi ha, i caldria ampliar la formació d'adults als nivells d'ESO. Calen –ja ho hem dit també de forma reiterada– més habitatges tutelats, més aparells de teleassistència, més centres de dia, més places residencials per a la gent gran del nostre país, que són prop d'un milió de persones que necessiten aquests recursos. Cal també complementar les pensions no contributives per tal d'equiparar el poder adquisitiu de les persones beneficiàries amb la mitjana.

Un altre àmbit de les nostres esmenes també fa referència a les persones amb discapacitats. Tothom sap que hi ha dèficits importants, com ara les prestacions econòmiques; els habitatges tutelats, que és una demanda important que fa anys que es va ajornant per part del Govern, i la creació de places residencials per a disminuïts psíquics profunds i severs.

També cal reforçar pressupostàriament les polítiques d'integració de les persones immigrants, perquè es necessiten recursos per a totes aquestes persones que vénen al nostre país, i que moltes vegades arriben amb poc més del que porten posat, amb poc més de la roba que porten, i necessiten serveis socials, serveis sanitaris, habitatges, inserció laboral. No n'hi ha prou de dir que són persones ben vinguts i ben vingudes, sinó que cal demostrar-ho. També en aquest sentit hem presentat una esmena conjuntament amb el partit dels Socialistes de Catalunya - Ciutadans pel Canvi i Iniciativa per Catalunya – Verds per tal de desenvolupar un pla d'integració conjuntament amb els ens locals.

Un altre punt important és la universalitat i la gratuïtat dels serveis socials. Cal determinar un catàleg de prestacions inexcusables que són un dret per a la ciutadania, i aquesta és una esmena que ja hem presentat diverses vegades en els pressupostos.

Cal millorar tots els recursos que es dediquen a la lluita contra l'exclusió social. Una millora en la xarxa bàsi-

ca ens ajudaria potser a detectar problemàtiques que es van accentuant i agreujant amb el temps, però, a més, cal una acció més decidida: calen habitatges socials per a col·lectius específics, cal dignificar els barris on els riscos d'augment de la pobresa augmenta, cal formació, calen programes d'inserció i augmentar també les ajudes socials d'urgència, així com és imprescindible desenvolupar el Pla interdepartamental de lluita contra la pobresa i l'exclusió, que desplegui els recursos necessaris per a les famílies i les persones que es troben en situacions precàries. En definitiva, les nostres esmenes estan plantejades en el sentit que els serveis socials de Catalunya s'han d'ampliar i millorar per tal d'oferir a la població una atenció adequada i atendre les necessitats reals de la població.

També, per acabar, hi ha tot un conjunt d'esmenes que, com ja hem dit abans, hem presentat amb dos grups parlamentaris, amb el Grup Socialista i amb el Grup d'Iniciativa - Verds, que m'agradaria destacar-ne alguns punts, com és el fet que indiquem que, d'alguna manera, apropar-nos al compliment de les recomanacions internacionals d'apropar-nos al 0,7% del PIB per a la cooperació al desenvolupament, cosa que, evidentment, no estem complint, o també millorar els recursos per als cursos de garantia social. En aquest sentit nosaltres hem presentat també individualment algunes esmenes per a col·lectius específics, però aquesta seria una esmena conjunta que hem presentat per millorar en general aquests cursos de garantia social i els cursos de grau mitjà per a totes aquelles persones que no han pogut acabar l'ensenyament obligatori.

I en tot cas, jo ja passaria la paraula al diputat Ernest Benach.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Porta. Bé, per completar la intervenció d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Jo faré la defensa de les esmenes que fan referència –estalvio de dir-li'n els números, que són totes les que queden pràcticament– al Departament de Sanitat essencialment.

De fet, pràcticament podríem reproduir els discursos que hem anat fent aquests dies en relació amb l'esmena a la totalitat i després amb algunes esmenes a l'articulat, perquè, en definitiva, molts dels temes que tractem a les esmenes a l'articulat ja han estat tractats i debatuts aquí. Debatuts segurament no de manera suficient, seria bo poder insistir-hi, doncs, una mica més i poder contrastar parers i posicions en relació amb alguns temes, i això, doncs, evidentment, en el temps que tenim i el debat que es genera en aquests moments, es fa com a molt difícil de fer. De tota manera sí que voldria, ni que fos anunciar aquests aspectes que nosaltres ja hem tocat en les nostres esmenes a l'articulat, que toquem i que entenem que a més a més seria lògic i de justícia que fossin aprovats.

Hi ha una part important que és la que fa referència a tot el tema de farmàcia, tant pel que fa a la reducció de

despesa, com pel que fa a la dispensa de medicaments genèrics. Aquí hi ha, diria jo, un dels reptes més importants que hi ha en aquests moments al damunt de la taula. Aquest és un tema que compartim, a més a més, amb altres grups parlamentaris i que, així, ho hem manifestat en diverses ocasions, i que, d'alguna manera, el plantejament que es fa de l'esmena és prou ampli com perquè pugui ser assumit per tots els grups, a més a més, aquest és un discurs que nosaltres entenem que està fent tothom en aquests moments, i que, per tant, seria absolutament i del tot raonable que aquesta esmena fos assumida, gairebé amb entusiasme, pel Grup de la majoria.

També hi ha tot un altre capítol d'esmenes dedicades al que seria reforçar i accelerar la reforma de l'assistència primària, per una banda, i també, al mateix temps, per dotar de més recursos l'assistència hospitalària. En aquest sentit destaquem, tant la construcció de nous hospitals... I aquí, doncs, jo crec que brilla amb llum pròpia la petició d'un nou hospital comarcal per al Baix Llobregat, a construir a Sant Joan Despí. Aquesta és una esmena reiterada de manera directa i indirecta, pel dret i pel revés, per diversos grups parlamentaris i gairebé, ja, fa vergonya fins i tot haver-la de defensar. La demanda en aquest sentit és absolutament creixent.

Hi ha també una altra, que seria el fet de poder plantejar obres i reformes en altres hospitals que ja estan construïts i que necessiten, d'alguna manera, aquestes reformes per poder funcionar amb unes mínimes condicions de normalitat.

I, finalment, un altre aspecte dintre d'aquest capítol dels recursos per a l'assistència hospitalària seria el que fa referència a la millora dels concerts, que –tot i que enguany, doncs, ha estat un any, diguem-ne, no tan dolent com els altres anys– encara entenem que podríem ajustar una miqueta més i, des d'aquest punt de vista, augmentar-ne el que és la millora de concerts.

Dintre de l'àmbit hospitalari encara hi han tres factors que nosaltres hem expressat amb diverses esmenes. Per una banda, el que seria una qüestió laboral, professional, és a dir, les equiparacions que hi ha pendent entre el que són les condicions laborals i professionals de la xarxa hospitalària d'utilització pública, la XHUP, i, també, del personal concertat de la xarxa d'atenció primària amb el personal de l'Institut Català de la Salut. Aquest és un tema pendent encara –hi insisteixo–, aquest és un tema que en teoria estava acordat, però que a la pràctica no s'ha vist reflectit, i entenem que és un dels focus principals de conflicte professional que en aquests moments hi ha en el sector. Per tant, seria bo fer un esforç en aquest sentit. I el que plantejem, en definitiva, en aquesta esmena no és altra cosa que el fet d'intentar avançar en aquesta línia d'equiparació que –hi insisteixo– políticament sembla que tingui el vistiplau de tothom, a la pràctica, no s'acaba de concretar.

Dintre, també, de l'àmbit de l'assistència hospitalària, hi haurien dos aspectes que, d'alguna manera, han estat notícia durant aquests darrers mesos, tal i com vaig dir en el debat de les esmenes a la totalitat. Per una banda, aquest és el procés de llistes d'espera, aquest és un tema que és motiu d'estudi en aquests moments per part d'una comissió, però que, d'alguna manera, nosal-

tres esperàvem veure'l reflectit d'una manera més clara, més directa i –per què no dir-ho?– més contundent, als pressupostos d'enguany. Aquest és un tema encara pendent, és un tema que haurem de parlar-ne ben aviat i que, per tant, tindrem ocasió de contrastar si les previsions pressupostàries que fa el Govern o les previsions pressupostàries que nosaltres entenem que s'haurien d'haver fet són les adequades o no.

Un altre tema –aquest ja té a veure molt més en tot el que és l'àmbit sanitari, en general– seria el que fa referència al transport sanitari. Aquest és un sector que és evident que necessita més recursos dels que hi ha en aquests moments previstos; almenys, nosaltres entenem que seria lògic que fos així. Altra cosa és que aquest sigui un tema que s'ha portat o s'ha de deixat de portar bé, o s'ha fet o s'ha deixat de fer bé el debat. En aquest sentit, és evident que aquí, encara, hi ha molt de camí a recórrer, hi ha molts temes que caldria contrastar, i, en aquest sentit, és el que abans, d'alguna manera, reclamava: la necessitat de fer aquests debats, segurament, molt més asserenats i, des del punt de vista pràctic, amb qüestions molt més concretes; poder contrastar posicionaments i parers diversos. I en l'àmbit del transport sanitari és indubtable que, aquí, hi ha, no només des del punt de vista polític, posicionaments diversos, sinó també des del punt de vista territorial, casos diversos que farien, segurament, que tots plegats tinguéssim una altra visió del resultat final. I per tant, aquí, és un d'aquells temes que trobes a faltar: aquest debat pressupostari, molt més aprofundit i amb dades molt més reals a la mà, de les dades que en aquests moments podem tenir.

També hi ha dos factors més, que són motiu d'esmenes a l'articulat per part del nostre Grup Parlamentari, que són: per una banda, dedicar, destinar més recursos a tota la part del sida. Aquí hi han diverses qüestions –la diputada Carme Porta ja n'ha fet referència abans, d'alguna; no m'hi allargaré–, però és evident que aquí encara tenim un camí molt ampli, molt important per recórrer. També en la mateixa línia, pel que fa referència a les drogodependències.

Finalment, un altre aspecte –l'he volgut deixar pel final, no perquè sigui menys important, sinó precisament per remarcar-lo– és el que fa referència a un major desplegament dels serveis de salut mental. I és oportú fer aquesta remarca, ara i aquí, tot just l'endemà que s'hagi fet un acte de solidaritat a nivell de tot Catalunya, en el qual s'han aconseguit tot un seguit de diners per a la investigació en l'àmbit de les malalties mentals. És evident que hi ha hagut un missatge clar de la societat catalana en aquest sentit, i és evident que, també, caldria que hi hagués un missatge i una resposta clara per part del Govern –hi insistim–, d'entrada, amb una major inversió pel que fa referència a tot el tema de salut mental.

I aquest és el conjunt de les esmenes presentades pel nostre Grup Parlamentari amb relació al Departament de Sanitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Benach. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per a defensar les set esmenes que ens queden vives en aquest grup de política social, el Grup Parlamentari Popular, no sense abans fer referència a algunes de les esmenes que han estat aprovades en Comissió, també, d'aquest grup temàtic i que creiem de força importància i que cal recordar, com és, finalment, que es doti d'un fons de 500 milions de pessetes –juntament amb el pacte a desenvolupar amb l'Administració central– per a desenvolupar aquelles mesures per a millorar l'accés a discapacitats físics a la xarxa de transport públic de l'àrea metropolitana o, també, el que és incrementar fins a una quantitat mínima de 80.000 pessetes la subvenció actual per cadascuna de les places de les llars d'infants, actualment, que hi ha a Catalunya, i, també, aspectes –com ara se'n feia referència, per part de l'il·lustre diputat que m'ha precedit, del senyor Ernest Benach– per crear programes adreçats a persones amb discapacitats físiques, amb malalties neuromusculars, però també a la vegada per, també, el que són aquells aspectes de malalties mentals que aquests dies la societat sembla ser, definitivament, que s'hi ha sensibilitzat, i això és bo, també, per tots els treballs que s'estan fent a les diferents administracions.

Quant a les esmenes –que des del Grup Popular encara queden esmenes vives–, en primer lloc, faria referència a l'esmena número 365, que d'alguna manera el que fa és doblar el que, amb una resolució, de 20 de juliol de 2000, es feia públic: l'acord del Govern de la Generalitat en matèria de supressió de barreres arquitectòniques, pel qual es destinava un 1% de les partides d'inversió directa en edificis d'ús públic de titularitat de la Generalitat, sobre els quals es disposava per qualsevol títol el dret d'ús per a la supressió de barreres arquitectòniques. La nostra esmena va en la línia d'augmentar aquest 1% fins al 2%. Creiem que s'ha fet un treball important, sobretot pel que fa referència a conselleries, però encara queda molt de treball per fer, sobretot pel que fa referència a delegacions territorials, principalment.

Una de les altres esmenes que teníem era: desenvolupar un programa que coordini totes les actuacions i els ajuts, presents i futurs, als infants que han estat objecte de maltractaments. Hem vist als mitjans de comunicació diferents estudis de les problemàtiques que hi ha encara a Catalunya pel que fa a infants i famílies desestructurades, i creiem que és necessària una major coordinació entre els diferents programes, els diferents ajuts, i que, a la vegada, cal anar molt més enllà en els ajuts, també, a aquestes famílies, principalment als infants que, com deia, han estat objecte de maltractaments.

També, a la vegada, una de les esmenes és: elaborar un pla d'actuacions de protecció a les famílies que inclourà beneficis a aplicar en els propers anys, inclosos els dedicats al primer fill de cada família. És conegut en els diferents acords entre el Grup Popular i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, a la vegada el Govern, en els últims anys, el que han estat ajudes al segon fill i posteriors, i creiem que aquest és un aspecte que, no solament ara que hi ha hagut, sembla, un repunt de la natalitat en els últims temps a Catalunya, també, des de l'Administració de la Generalitat hem de caminar per-

què en els propers exercicis hi hagi beneficis fiscals pel que és el naixement, ja no del segon i del tercer fill, que són la realitat, sinó també del primer fill. I és per això que creiem que abans s'ha de fer un pla d'actuació, que ho ha de valorar i que ho ha de tenir present per a futurs exercicis.

També una de les altres esmenes que és fruit d'una resolució d'aquest Parlament, un cop elaborat l'estudi que s'ha encarregat al Departament de Justícia, és: crear un fons de pensions després d'aquest estudi, després de poder avaluar la quantitat que representa, un fons de pensions per a ruptures matrimonials.

Una de les altres esmenes, d'altres esmenes, concretament, fan referència al desplegament específic de suport especialitzat en psicooncologia a centres de referència oncològica. Desenvolupar, potenciar –millor dit– el desplegament específic d'aquestes especialitats per a malalts que estan amb tractament de medicina oncològica, i tota la problemàtica que suposa.

També, a la vegada, fixar, de la mateixa manera que sembla que ho podrà fer l'Estat, el conjunt de l'Estat espanyol, establir beneficis fiscals per a aquelles empreses que ofereixin serveis de guarderies per a fills dels seus treballadors –treballadores, evidentment–, gratuïtament o amb preu inferior al mercat. I aquest és un aspecte que s'ha negociat en el Congrés dels diputats, també, arran de diferents iniciatives entre el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, del Congrés dels diputats, i el mateix Grup Popular –allí, Govern de l'Estat–, i que creiem que es poden traslladar, també, aquests beneficis fiscals, dins del que és la capacitat normativa de la Generalitat de Catalunya, no solament aquest any –si és que s'escau, si és que realment i finalment el Govern de l'Estat també posa en pràctica aquests beneficis fiscals–, sinó que, també, ho podem fer des de l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

I finalment –i també n'ha fet referència algun altre grup parlamentari– creiem que, en tot cas, són esmenes que concreten molt més que les que han presentat altres grups: incrementar les accions de prevenció de conductes de risc als joves, en relació a les drogo dependències i la sida.

Aquestes són esmenes presentades pel Grup Popular. He fet referència, també, a les esmenes aprovades en comissió i a la importància que tenien aquestes esmenes. I esperem que tinguin el suport de totes les diputades i els diputats dels diferents grups parlamentaris d'aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Fabregat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Caterina Mieras.

La Sra. Mieras i Barceló

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula en defensa de les esmenes del meu Grup, tot i que la meua companya de grup, Pilar Malla,

es referirà a les que fan referència a continguts de Benestar Social i que la meua intervenció es limita a les referides a Sanitat. Però són massa esmenes per a abordar-les de manera detallada i individualitzada, per tant, tenint en compte que set minuts i mig no donen per gaire, tractaré de sintetitzar la filosofia d'aquestes esmenes, explicar el seu perquè i la necessitat de donar al pressupost de Sanitat del 2001 una distribució força diferent.

Globalment considerat, pensem que un any més estem davant d'un pressupost sanitari sense un nord ben definit i, en conseqüència, políticament poc ambiciós. És per això que nosaltres, el Grup PSC - Ciutadans pel Canvi, hem volgut, amb les nostres esmenes, dibuixar un pressupost alternatiu de prioritats sanitàries.

Estem d'acord que s'ha de millorar el finançament de la sanitat catalana, però això no vol dir que el pressupost del Govern de la sanitat catalana no necessiti, en primer lloc, tenir molt més clar on és aquest nord cap al qual es vol anar, i després necessita també un enèrgic cop de timó que el situï en la direcció adequada.

Aquest és l'objectiu de les esmenes que estic defensant. Moltes d'aquestes esmenes van en el sentit de fer complir les lleis i mocions aprovades des de fa anys per aquest Parlament i que, per coherència i per no anar contra els mateixos actes polítics, haurien de rebre el suport de Convergència i Unió.

Centrant ja la meua intervenció en les principals qüestions implicades en aquestes esmenes, començaré per grups.

Atenció Primària. No podem permetre que se segueixin incomplint els plans establerts per a la reforma de l'Assistència Primària. Aquest Parlament va aprovar per unanimitat que la reforma estaria acabada el 2002, i amb aquest pressupost resulta impossible assolir els objectius en els terminis fixats.

Reforma de l'ICS. El Govern va prometre ja a la legislatura anterior aquesta reforma, i tampoc es contempla en aquest pressupost. Els grans hospitals de l'ICS, com Vall d'Hebron, Can Ruti o Bellvitge, i també d'altres que no són de l'ICS, com és el de Sant Pau, necessiten inversions; durant anys han estat pioners en investigació, en prestacions sanitàries de qualitat i en formació de bons professionals, però d'un temps ençà estan perdent il·lusió, creativitat i empena. Cal una reestructuració valenta que retorni tot això als hospitals i als seus professionals. La xarxa d'hospitals d'utilització pública també necessita amb urgència –a part d'augmentar les inversions en els hospitals que ja tenim– tenir acabats molt abans del que es preveu els hospitals de Mollet, Baix Penedès i Baix Llobregat.

Els professionals sanitaris. Voldria recordar que la disposició transitòria cinquena de la Llei 15/1990, d'ordenació sanitària de Catalunya, estableix l'equiparació laboral i professional del personal del sector públic i concertat. Això està pendent des de fa deu anys i, si aprovem el pressupost tal com està, seguirà en la mateixa situació l'any 2001.

De la mateixa manera, trobem a faltar les previsions necessàries per donar compliment a la sentència dictada a Luxemburg en relació amb el dret dels metges al des-

cans després dels torns de guàrdia o per la consideració de les guàrdies com a hores extres.

Pel que fa a les polítiques transversals sociosanitàries, com ara les de drogodependències, la sida, la violència de gènere, la salut mental o el de «Vida als Anys», entre d'altres..., no reben impuls suficient, ja que l'increment de dotació d'alguns d'ells no són més que increments a la rutina, per no parlar de la poca sensibilitat que es manté en les actuacions de salut pública; per a quan una agència de control i seguretat alimentària?

Finalment, haig de dir que cal redreçar la despesa farmacèutica. Aquest és un altre objectiu fonamental en aquest pressupost i que tampoc es planteja correctament. Sóc conscient que una part de les competències són nostres i una altra part són de l'Estat. Cal, doncs, treballar en els dos àmbits; el que no podem és seguir amb la situació actual. L'any 99 la despesa farmacèutica del Servei Català de la Salut va ser de 175.000 milions de pessetes, però d'aquesta factura només el 2,98% correspon a medicaments genèrics, tot i que almenys de cara a la galeria la política de genèrics és la política estrella del Departament de Sanitat per reduir la despesa en farmàcia.

Permetin-me que els recordi que la reducció de la despesa farmacèutica té moltes altres vessants, i en aquest sentit van algunes de les nostres esmenes, que proposen la creació d'un informe trimestral de la despesa, una més gran implicació dels professionals i una millor informació als ciutadans.

Volem, així, fomentar la cultura de l'estalvi com a estratègia per disposar de més diners per a la reducció real de les llistes d'espera, per iniciar un programa pilot d'atenció a la salut dental per a infants, per al diagnòstic ràpid del càncer, per a millorar el transport sanitari, etcètera.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

La distribució de recursos que fa aquest pressupost en matèria sanitària deixa palès que aquest Govern està molt més preocupat per la malaltia que per la seva prevenció; aquest és un pressupost que no fa front als reptes de la sanitat del nou segle i demostra la incapacitat del Govern de portar a la pràctica la bona reforma sanitària que va dissenyar trams enrere. Per aquesta raó els demano que recolzin les nostres esmenes que, a ben segur, els ajudaran a governar millor la sanitat catalana. I com a prova de bona voluntat els demano, com a mínim, que n'aprovin una, la 438, que diu exactament: «El Departament de Sanitat i Seguretat Social haurà de presentar un informe anual al Parlament de Catalunya sobre l'estat de la Sanitat.»

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. La il·lustre diputada senyora Pilar Malla té la paraula.

La Sra. Malla i Escofet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo defenso les esmenes de Benestar Social, que van del número 372 fins al 409 i la 464.

Aquestes esmenes han estat molt difícils de fer: és una tasca molt difícil perquè s'ha de fer de repartidor sense tenir res per repartir, i això queda clar en les dues darreres iniciatives parlamentàries que van ser aprovades per unanimitat fa pocs dies aquí en el Parlament i que feien referència als grups de pobresa. Ens els pressupostos no hi queda gens reflectit.

Les nostres esmenes són diverses, van des de demanar al Consell Executiu que destini la mateixa quantitat que pressuposta l'Estat en el Plan concertado per transferir-ho als municipis per a prestacions bàsiques, passant per la potenciació de recursos de garantia social, les de formació professional, a la necessitat de planificació per donar estabilitat a les institucions d'iniciativa social que gestionen prestacions i serveis de la xarxa bàsica de serveis socials de responsabilitat pública, també a les que fan referència a les necessitats d'una planificació i gestió conjunta entre els diferents departaments que van destinats al mateix col·lectiu, com són la número 394 i 464, que fan referència a salut mental, i la número 298, que fa referència a les persones afectades de sida, i la 386, que parla d'un pla integral d'atenció a la gent gran que integri els recursos del Departament de Sanitat i Seguretat Social i els altres que hi puguin estar implicats.

L'esmena 402 demana que la Secretaria General de Família presenti un programa i unes línies de finançament a fi que aquesta Secretaria de nova creació no sigui solament una manifestació de bona voluntat i que no pugui actuar, ja que és un tema molt necessari, urgent i deficitari, com és aquest tema de la família.

Nosaltres..., vull dir que en aquest moment anuncio que retirem l'esmena 407 en favor de la 460, que hem fet conjuntament amb Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya - Verds, i fa referència a un pressupost per a la política d'immigració; una política també molt volguda i necessària en totes les forces polítiques, però que tampoc té un pressupost.

Les esmenes 376 i 405 i les conjuntes 458, 459 i 461 intenten pal·liar en la mesura del possible la manca de claredat i de recursos del Govern en matèria de solidaritat internacional. Es parla molt de solidaritat i no ens cansem de repetir que Catalunya és molt solidària en aquesta matèria, el que no diuen és que el Govern de Catalunya està a la cua en aquesta matèria dins dels governs autònoms. Les esmenes 376, 405 i les esmenes conjuntes –ja ho dit– d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya van en aquest sentit.

El nostre Grup creu que aquest ball d'esmenes en política social es deu a un fet molt important, i és que els serveis socials han de ser de dret: no convé la subjectivitat i l'arbitrarietat, el ciutadà té dret als serveis socials. A Catalunya aquest dret només es pot exercir en llista d'espera; llista d'espera que en aquest moment existeix i coincideix amb la demanda manifestada, però que té poc a veure amb la necessitat real.

Potser en aquest moment no és urgent modificar la Llei de serveis socials, però sí que cal anar cap a la llei de finançament dels serveis socials. Entretant cal la voluntat política per tal que hi hagi més recursos, i això correspon al Consell Executiu. I demanem que en política social es creï i s'apliquin les eines necessàries que

ens permetin veure en cada moment on som, on volem anar, quin camí fem i per què el fem.

En matèria de política social cal afavorir el debat, la participació, el pacte polític per obtenir un consens d'àmplies majories en el Parlament que facin possible polítiques clares i decidides, i, això, en el discurs presupostari no existeix en absolut. No podem permetre que, mentre no tinguem les necessitats bàsiques cobertes per a tota la població, les persones més febles, les que treballen en aquests col·lectius siguin objecte de favoritisme polític. A Catalunya ens hauríem de distingir per tenir una política social diàfana; és l'eina millor per construir una societat amb valors: conèixer tot el que és més urgent, tant els polítics com els ciutadans, ens ajudaria a prioritzar els recursos i anar cap a una llei de finançament de serveis socials, a fi que aquest sigui un dret de tots els ciutadans. Mentre no caminem per aconseguir aquest dret anirem posant pedaços.

El Mapa de serveis socials i el Pla d'acció social podrien ser l'eina bàsica com a concreció de quina és i quina ha de ser la política social que es vol portar a la pràctica: política pública de la Generalitat, dels consells comarcals, dels municipis, política privada d'iniciativa social, privada lucrativa, mixta, etcètera.

Resumint, el Mapa ha de ser un element dinàmic, viu, àgil, és l'eina de treball quasi diari del coneixement de la planificació dels projectes de calendaris, de la projecció del calendari. Si fos així, potser ens estalviariem aquest ball d'esmenes dels diferents grups.

Tenim també el Pla d'acció social, però els darrers plans tenen molt poc a veure amb el que creiem que hauria de ser. S'elaboren des de gabinets d'estudis allunyats de la realitat, encara que les dades les proporcionin les administracions locals. És gratuïta aquesta afirmació? No ho crec. La prova la tenim que cap administració pública –consells comarcals i ajuntaments– l'utilitza. Els sectors socials, encara menys. Les entitats socials cíviques i ciutadanes, tampoc. Ni crec que per als departaments sigui una eina de treball de referència; preguntem-ho, si no, si està a la taula quan es negocies els convenis marc entre els departaments i el consells comarcals i els ajuntaments. Com a màxim es va mirant, de tant en tant, per respondre a alguna interpellació parlamentària.

I tot això què té a veure amb els serveis socials de dret i el dret als serveis socials? Se sap perfectament que no hi som; però, hi volem anar? Si el Mapa de serveis socials i el Pla d'actuació social fos el que he dit, estaríem dibuixant el camí, la voluntat, els terminis, els recursos i fins i tot se sabrien les dificultats; els ciutadans de Catalunya tindrien una perspectiva, podríem fer comparacions, podríem fins i tot tenir projectes i sumar-nos-hi –ja ho hem fet històricament passant al davant en moltes iniciatives–; el dret als serveis socials el tindríem més a la vora i les esmenes segur que serien diferents.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, em correspon defensar el conjunt de les esmenes que hem presentat o que s'han agrupat en aquest grup temàtic de política social, que són moltes i diverses i que intentaré agrupar per no entrar en el detall de cadascuna d'elles.

I començaré la meua intervenció fent èmfasi en unes esmenes que hem presentat conjuntament els grups d'Iniciativa per Catalunya - Verds, Esquerra Republicana de Catalunya i Partit Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que fan referència a la necessitat d'incrementar les aportacions a cooperació i desenvolupament per acostar-nos a aquell compromís del 0,7% que encara no hi hem arribat, i cal subratllar que hem de lamentar dir que Catalunya està a la cua de la cooperació amb relació a la resta de l'Estat, de molts ajuntaments, en comparació amb l'esforç que despleguen molts ajuntaments, amb relació a la demanda i sentiment de la ciutadania en aquest sentit, i fins i tot, a més a més d'aquestes qüestions, incomplint la Resolució presa per aquest mateix Parlament d'incrementar un 25% les aportacions a partir de l'any 2000. Ja es va incomplir l'any passat aquest compromís, es continua incomplint ara, i, per tant, continuem posant-nos en la cua de cooperació al desenvolupament. Per tant, ens sembla un tipus d'esmena que caldria que el Govern de la Generalitat hi prengués atenció, precisament per poder complir amb aquests compromisos i fer que Catalunya en aquest terreny no anés per la cua, sinó per endavant.

També hi ha una altra esmena que ha sigut presentada de manera conjunta, que fa referència a la qüestió de la salut mental; un problema en què s'ha reconegut en aquest mateix Parlament i per part del mateix Govern que hi ha un retardament quant al que impliquen les polítiques amb relació a la salut mental, un retardament que pateixen directament els malalts, que pateixen directament els familiars d'aquests malalts, i que –vostès ho saben molt bé– han fet demandes molt concretes, 3.000 milions de pessetes més per a sanitat, demandaven ells, 800 milions de pessetes més per a benestar social, 100 milions de pessetes per a treball. Per fer quines coses? Doncs, precisament, per poder inserir millor aquestes persones en el conjunt de la societat i, en el cas de les qüestions sanitàries, poder abordar aquestes qüestions que es demanen en aquesta esmena: l'increment de places de llits d'aguts, reduir significativament les actuals llistes d'espera psiquiàtriques, incrementar els serveis d'atenció infantil, juvenil i detecció precoç, desplegar els serveis d'urgència psiquiàtrics i fer una major col·laboració amb les associacions de familiars de malalts mentals; tot això en el marc de prendre les mesures per a la integració a tots els nivells de la salut mental al conjunt de la xarxa sanitària pública.

Dins de les esmenes que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, ja que estem en el marc de la sanitat, hem presentat tota una sèrie de propostes que fan referència, bàsicament, a les qüestions que entenem que estan pendents o que són més urgents de resoldre per part de la sanitat en el nostre país, per una qüestió..., aspectes estructurals encara pendents, com és la reforma de l'atenció primària, que el nostre Grup també s'hi ha de referir, com han fet altres grups prèviament. I, per

posar-ne alguns exemples, apareix com una esmena a l'articulat la necessitat de reformar el CAP de Pineda, perquè és un d'aquells exemples del que no ha de ser o del que no pot continuar sent; o se m'acudeix també com un altre exemple el fet que s'ha inaugurat recentment un nou centre d'atenció primària a Mollet, amb un nou edifici, però, en canvi, el personal que ha d'atendre aquest CAP, doncs, no està inclòs en el marc de la reforma de l'atenció primària. Cal també una inversió en equipaments en els centres d'atenció primària i en els centres hospitalaris. I també presentem una esmena en el sentit..., o diverses esmenes, en aquest cas, perquè en el marc d'un pla triennal d'inversions es pogués fer front a la construcció dels diferents hospitals comarcals que encara resten pendents, entre ells el del Baix Llobregat, però també altres com el de l'Anoia, el baix Vallès o el del Baix Penedès, per exemple, i, per altra banda, la reforma d'alguns dels hospitals que encara està pendent.

Un altre tipus d'esmenes va en relació amb la millora, amb la gestió i funcionament del sistema sanitari, cosa que té diverses dimensions; una d'elles, complir amb els compromisos amb relació al personal –element bàsic en l'atenció sanitària–, tot procedint a una racionalització de l'actual plantilla de l'Institut Català de la Salut, a la pendent equiparació del personal de la xarxa hospitalària pública amb el de l'Institut Català de la Salut, el pas del personal sanitari interí estatutari i, a més de aquestes qüestions de personal i algunes propostes concretes que formulem en l'esmena en el sentit d'aquesta gestió del sistema sanitari, significo també la necessitat de crear una central de resultats per poder definir els objectius, el sistema de gestió i avaluació dels resultats del sistema sanitari.

També penso –i així ho expressem en les esmenes– que es pot fer més per racionalitzar aquesta enorme despesa que hi ha en farmàcia i poder estalviar recursos per poder procedir a fer totes les actuacions que cal fer en tots aquests aspectes amb relació a previsió i funcionament del sistema sanitari que hi ha pendents: les llistes d'espera; el desplegament del Pla de serveis sanitaris i sociosanitaris que encara resta per fer i que implicaria, per altra banda, una coordinació entre els departaments de Sanitat i Seguretat Social; una millora en l'aplicació del Pla d'urgències de Catalunya; una major atenció i recursos als programes de salut pública, també als programes amb relació a la lluita contra la sida. Faig una simple enumeració, tota ella motivada, en tot cas, de tota una sèrie d'aspectes que tenen a veure amb qüestions essencials del funcionament del sistema sanitari per donar qualitat a la població.

Per altra banda, passo ja al conjunt d'esmenes que té a veure amb el Departament de Benestar Social. I és significatiu que la primera esmena que apareix en aquest ordre d'enumeració de les esmenes que presentem és aquella que fa referència, justament, a aquesta necessitat que he sentit també que altres grups que m'han precedit requereixen, que cal que, com a Parlament, definim quines són les prestacions que caldria garantir de forma universal i gratuïta i fer en aquest sentit un nou pacte, en el sentit de poder, justament, establir aquestes prestacions. És en base, justament, a aquesta necessitat d'aquest debat que ha de conduir a aquest nou

pacte..., a partir del qual es pot i s'haurà d'actualitzar el mapa de serveis socials, s'hauran de definir nous plans d'actuació, s'haurà d'incrementar la despesa social. Ja ho vam dir en la intervenció en l'esmena a la totalitat, aquesta necessitat d'incrementar... Ara ja no podem, ara estem en les esmenes a l'articulat, en què el que cal és gestionar els actuals recursos. Com a mínim, intentem que en els pressupostos de l'any que ve puguem abordar totes aquestes qüestions de manera global, perquè és el que ens condiciona tot, absolutament tot.

Posem molta importància en les esmenes també, pel volum de les que hem presentat i les seves característiques, en la necessitat d'abordar amb més i nous recursos el Pla d'atenció a la gent gran; que entenem nosaltres que caldria incrementar els serveis de suport a la llar; que caldria garantir habitatges tutelats amb més proporció, molt major, que la que hi ha actualment; que caldria incrementar l'oferta de places de centres de dia, i que caldria també crear noves places de residències assistides. Tot això, també, en el marc d'una necessitat d'atendre aquesta qüestió concreta que afecta la gent gran i que, en definitiva, afecta moltes i moltes famílies de Catalunya i afecta moltes persones individualment, des del punt de vista també més general, d'abordar –i això també seria objecte d'un nou debat– els compromisos amb relació a l'atenció a la dependència que es pot presentar a totes les persones en diferents moments de la seva vida, i que caldria també, en aquest sentit, definir a partir de quins graus i a partir de quines situacions s'estan prestant uns determinats recursos de manera universal i gratuïta i quines aportacions ha d'haver-hi per part de les persones individualment.

Un altre conjunt de esmenes té a veure amb la qüestió de la immigració. N'hi ha una presentada conjuntament pels tres grups, Iniciativa per Catalunya, Esquerra Republicana, Partit Socialista - Ciutadans pel Canvi, en el sentit de fer un crèdit ampliable per poder fer efectives les diferents polítiques amb relació a la integració social de les persones immigrades, a partir també, diguéssim..., i aquesta esmena conjunta és coherent amb altres que hem presentat individualment, que és la de reforçar les actuacions orientades a la integració social de les persones immigrades, i una en què especifiquem que aquestes actuacions haurien d'aprofundir els drets de ciutadania a partir, també, de la coordinació entre les diferents administracions implicades.

Hi ha un altre conjunt d'esmenes que fan referència a la lluita contra la pobresa, a la necessitat de millorar les actuacions a partir del que implica la renda mínima d'inserció i, sobretot, com millorar que aquesta renda mínima d'inserció sigui una transició a formes de treball i de poder tenir una autonomia que possibiliti poder deixar de percebre aquestes rendes mínimes d'inserció. I, per altra banda, també demanem que la Generalitat doni prestacions complementàries a aquelles persones que tenen un tipus de prestació que no arriba al salari mínim interprofessional i que, per tant, caldria com a mínim arribar-hi.

També entenem que caldria incrementar la xarxa d'atenció primària amb recursos de personal, amb recursos per poder fer front a l'atenció dels discapacitats, per exemple, reforçar tot el que seria la lluita contra la pobresa –ja ho he dit–, el que seria també l'atenció es-

pecífica a les dones que es veuen en situacions més difícils, bàsicament les que pateixen situacions de violència.

Dediquem també tota una sèrie d'esmenes a propostes per poder fer front a aquesta violència de gènere avui present a la nostra societat, d'aquesta manera que colpeja moltes persones i que caldria eradicar-la, intentar eradicar-la amb molta més força i amb una actuació política molt més decidida.

I és en aquest sentit que entenem que aquell Pla d'atenció, suport i eradicació de la violència de gènere que aquest Parlament va aprovar fa uns mesos hauria d'anar acompanyat de recursos necessaris, hauria d'anar acompanyat de més recursos per als ajuntaments, de cara que poguessin fer correctament els serveis d'assessorament, informació a les dones que es troben en aquesta situació, i que es pugui desplegar aquell servei d'atenció les vint-i-quatre hores a què ens havíem compromès; que hauria d'anar acompanyat d'actuacions amb relació a la policia i Mossos d'Esquadra, per tal que puguin tenir una formació continuada per ser capaços de millorar en la detecció, atenció i coordinació de les situacions de violència, i que impliqui unes actuacions coordinades més eficaces.

En definitiva, també més recursos i serveis en forma de cases d'acollida, en forma de pisos pont, en forma d'un centre integral de reinserció i recuperació que doni sortida i que possibiliti la nova integració a la societat de les persones que han sigut víctimes de la violència.

En definitiva, aquest seria el conjunt d'esmenes que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds i, per tant, acabo així la meua intervenció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per un torn en contra, l'il·lustre diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest grup temàtic, el número 7, és un grup..., bé, tots són importants, però aquest és especialment important perquè va més directament dirigit a les persones, sobretot a les persones més necessitades del país.

Per tant, és un pressupost, el que tenim, la proposta, el projecte..., és un pressupost, és un projecte molt pensat, molt mesurat, molt mil·limetrat i de difícil modificació, però, arran de les intervencions que he anat escoltant, hi ha unes quantes coses que més que fer el que he fet abans, que he intentat respondre a tothom i no hi he respost, doncs, farem un comentari global als temes que vostès han plantejat.

Veuran, el tema de contingut social, no sanitari, l'ICASS en concret, ha merescut de vostès, d'Esquerra Republicana, cinquanta esmenes; del Grup socialista, vint-i-nou, i del Grup d'Iniciativa, vint-i-nou més. Fantàstic; han fet un gran treball d'anàlisi, però la representant del Grup d'Esquerra Republicana, senyora Porta, ha fet incidència que el que cal, el que hauríem de fer, el que troba a faltar, a part d'una orientació diferent de

la política social, és ampliar els serveis socials. I amb paraules diferents, però, els altres grups han fet incidència en el mateix tema; la senyora Pilar Malla i la senyora Comas d'Argemir han dit: «el que s'ha de fer és fer una llei de reconeixement de drets» –se suposa que de drets universals.

Jo els vull dir que nosaltres, en principi, creiem que aquesta pot ser una idea interessant, però els vull fer reflexionar sobre una qüestió. Penseu en el contingut de la Constitució respecte als serveis socials, penseu en l'Estatut de Catalunya respecte al servei i les competències de la Generalitat respecte a la possibilitat de reconeixement de drets universals. Quan hagin pensat en tot això, li dono una dada: el pressupost de la Seguretat Social de l'Estat espanyol aquest any és de 14 bilions de pessetes –una mica més–, però el capítol dedicat a serveis socials no arriba a 300.000 milions de pessetes. Vol dir que això deu dir alguna cosa. Hauré d'entrar en això –jo no m'hi posiciono, dic: aquest és el fet–, hi hauré d'entrar, hi hauré de discutir i hauré de veure si podem fer aquesta llei.

Jo, personalment, estic d'acord que a les persones se'ls ha de reconèixer drets, no se'ls pot donar serveis amb criteris d'oportunitat, sinó que s'ha de reconèixer que la gent té drets. Ara, quants drets i per a quantes persones i de quina manera ho fem? Pensem-hi, perquè és fàcil pujar a la tribuna dient..., i queda bé, perquè a més queda bé, la gent que ens escolta diuen: «això, això és el que volem». Bé, pensem-hi, si això ho podem fer.

Com deia, hi ha unes quantes esmenes a l'ICASS. No repetiré el que ja vam dir en el debat a la totalitat, perquè és evident que hi ha una certa..., bé, una crítica bastant important respecte a aquest servei, però és que moltes de les esmenes que han presentat els grups que han sortit a la tribuna –moltes– són amb el desig d'ampliar crèdits, de partides obertes de mil pessetes. I vostès saben que l'ICASS no té recursos per poder complir els compromisos que suposaria l'aprovació d'aquestes esmenes, perquè els recursos que rep al llarg de l'exercici l'ICASS els hi vénen destinats, finalistes i no disponibles per fer qualsevol altre tipus de política. Faré una mala acció política i financera i econòmica si aquí acceptéssim aquestes esmenes de partides obertes... –per cert, partides obertes que vostès ens han criticat cada any; any rere any se'ns ha dit: «vostès, aquestes partides de 1.000 pessetes...»; bé, doncs aquest any els ha tocat a vostès presentar-nos moltes partides obertes i evidentment no és possible acceptar-les.

Hi ha una referència –que nosaltres hi estem d'acord–, hi ha una referència de tots els grups al tema farmacèutic i a l'estalvi farmacèutic. Bé, en això estem. I el Departament de Sanitat elabora cada any uns programes dirigits al consumidor i dirigits als professionals sobre preus de referència del medicament genèric. I fruit d'aquesta campanya estem arribant..., estem en aquest moment en un 4,11% de despesa farmacèutica en productes genèrics. És evident que és poc, és evident que hauré de créixer en aquest tema, però som la primera comunitat autònoma que arriba al 4,11%. Vol dir que hauré de caminar molt, hauré d'insistir molt, però estem en això, i el que demanem, en tot cas, és l'ajuda de vostès i l'ajuda de tots els professionals que saben que ens poden ajudar molt a reduir aquest cost,

en allò que sigui just, en allò que sigui no perjudicar la qualitat del serveis, la qualitat del servei al ciutadà, cosa que ningú de nosaltres volem i menys el Govern.

Hi ha hagut una coincidència en els tres grups parlamentaris a repetir una vegada més el tema de l'equiparació salarial de la XHUP. Escolti'm, aquest és un tema que nosaltres donàvem per debatut. I aprovat; aquesta cambra no fa gaire va aprovar que, efectivament, en el context d'un nou programa de finançament de la Generalitat de Catalunya es podria abordar això. *(Pausa.)* Sí, senyora, es va aprovar, lamento si no té la informació, però es va aprovar aquí; no sé si amb el seu vot favorable, però en aquesta cambra es va aprovar una iniciativa parlamentària en la qual vam coincidir que efectivament aquest era un tema que es podia abordar o que s'hauria d'abordar en el marc d'un nou sistema financer de la Generalitat de Catalunya.

I deia el senyor Benach que s'havia de fer incidència en les polítiques de lluita contra la sida i la drogodependència, i sap que hem fet molt camí en aquesta línia i que estem en la línia d'increment i que en el pressupost hi ha unes partides incrementades respecte a aquest tema, cosa que, evidentment, com més es faci potser es posarà en evidència que encara s'ha de fer més, però evidentment cada any fem una mica més i destinem una mica més de recursos al mateix tema.

La senyora Comas parlava de la pobresa i de la necessitat que es dotessin pressupostos... Bé, però és que fa pocs dies que hem aprovat aquí, a instàncies de la senyora Pilar Malla, del seu Grup, hem aprovat una moció en què parlàvem..., i ho tenim aprovat de fa pocs dies, el mes passat..., una moció dedicada a la lluita contra la pobresa. Crec que és important que fem referència a aquesta iniciativa que vam prendre fa molts pocs dies.

I respecte a la Secretaria de la Família, que és molt important i que la senyora Pilar Malla n'ha parlat, i que jo coincideixo amb ella que efectivament és molt important que la Secretaria de la Família tingui un paper, i un paper important, i la dotem dels recursos necessaris i de les possibilitats, dels mitjans necessaris per fer la seva acció, dic que estic molt d'acord amb ella i l'única cosa que li demano és una mica de temps perquè pugui reaccionar, perquè pugui..., tot el que està en aquest moment preparant pugui concretar-se en un programa d'acció concret.

Però en això, senyora Pilar Malla, coincidim, estem d'acord; hem de treballar en aquesta línia i jo espero, del seu Grup i de vostè personalment, ajuda en tot allò que vostè cregui que ens ha d'aportar la seva col·laboració. Com també en el Pla d'acció social. Vostè diu: «no és realista, no correspon a la realitat, està fet des dels despatxos». Senyora Pilar Malla, està fet des d'allà on es pot fer: hi han unes institucions, hi han uns organismes que diuen que la conselleria ha de consultar, i ha de ser a partir del diàleg amb aquests organismes que es pot fer el Pla. Home!, és una mica fort dir que els ajuntaments no saben de què va el tema, perquè les associacions municipalistes estan..., són consultades per fer el Pla d'acció social. Jo crec que ells també saben, deuen tenir una visió concreta del que necessiten els seus ciutadans, i això es recull en el Pla d'acció social. Però si

vostè creu, com a experta en la matèria, que té coses que pot aportar seran molt ben vingudes a la conselleria i, per descomptat, en aquest Grup Parlamentari.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Bé, em sembla que hem parlat globalment de tot. No crec que sigui –en qualsevol cas no canviaria el criteri que el Grup té respecte a la resta d'esmenes–, no crec que sigui necessari entrar en el detall d'algunes esmenes fàcils de contradir, però que en tot cas tampoc cal en aquest moment allargar el debat per acabar dient que les rebutjarem, perquè no és possible donar les baixes ni incrementar la despesa d'aquelles esmenes que..., no és exactament això, perquè jo valoro molt el treball que ha fet cada un dels grups que han presentat esmenes –s'han mirat el text, han pensat, han fet números, per tant, no es tracta mai de perdre el temps–, sinó que simplement les coses són com són, els recursos són els que tenim i la distribució és aquella que creiem més justa per atendre les persones que vostès també volen atendre, però que des del Govern les prioritats és normal que no coincideixin amb les prioritats que vostès tenen.

Per cert, la primera intervinent –li demano disculpes, no recordo ben bé el cognom, per tant, no la citaré pel cognom– del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi ens demanava que li acceptéssim com a mínim una esmena, que és aquella que demana que donem compte anyalment del resultat i de la marxa de la sanitat. Escolti'm, ho fem cada tres mesos, ho fem cada mes, el conseller està cada dia en aquest Parlament explicant com va, ja se'n cuiden vostès –i ho han de continuar fent– que vingui cada quinze dies a explicar com va la sanitat; per tant, no crec que tinguin aquesta específica necessitat, però si això fos molt imperiós ja miràrem de fer-li arribar d'alguna manera aquesta informació.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Hinojosa; es referia vostè a la diputada senyora Caterina Mieras.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Li demano disculpes, perquè no sabia en aquest moment el nom i no volia equivocar-me.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Hinojosa. Amb això hem exhaurit la defensa de les esmenes corresponents al capítol genèric número 7. Entrem ara al de política territorial i ambiental. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, breument explicarem quines són les principals esmenes que hem presentat pel que fa referència a política territorial i posteriorment el diputat senyor Xavier Vendrell, pel que fa referència als aspectes de política ambiental.

Pel que fa als principals aspectes de la política territorial, que ja en el seu moment vam posar de manifest les mancances que tenia el Projecte de pressupostos per a l'any 2001 del Departament, en els diferents àmbits d'actuació d'aquest Departament, cal remarcar que hem presentat tot un seguit d'esmenes pel que fa referència a la xarxa viària que posen en qüestió l'estat deficitari en què es troba bona part, alguna part d'aquesta xarxa viària arreu del territori i les necessitats de determinades inversions necessàries, sobretot en aquelles zones del país en què aquestes inversions en xarxa viària representen mesures de major reequilibri territorial.

Hem presentat esmenes de cara a elaborar un pla de millora de la xarxa de carreteres de muntanya; també la necessitat de contemplar una partida de cara a preveure el traspàs de la xarxa de carreteres de les diferents diputacions; també diferents inversions relacionades amb determinades comarques en què sí que són necessàries i urgents aquestes inversions per millorar la xarxa viària –a l'Alt Penedès, al Solsonès, al Baix Camp, Priorat, al Baix Penedès–; també la construcció d'algunes variants, i també la millora de determinats trams, com el tram Igualada - Manresa, i també diferents mesures més de caràcter general de cara a preveure un pla de xoc contra la problemàtica de l'accidentalitat en carretera; també una esmena de cara a la supressió de la inversió que es preveia en aquest pressupost del 2001 pel que fa referència al túnel d'Horta, de cara a destinar aquest import a la millora de l'accessibilitat pel que fa al metro i els Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, i també diferents propostes com, per exemple, la necessitat de fer un estudi de la xarxa viària a la comarca del Maresme, per tal de reordenar l'actual traçat de la Nacional II.

Pel que fa a l'aspecte de la xarxa ferroviària, també posem de manifest en aquestes esmenes presentades no només la manca d'inversió que caracteritza el Departament de Política Territorial, sinó sobretot la manca d'ambició en un tema tan fonamental, com és la xarxa ferroviària, de cara al desenvolupament del transport públic, que aquests anys ha anat en retrocés, i que, per tant, creiem que la inversió en xarxa ferroviària és una aposta de futur, no només per millorar les actuals connexions ferroviàries a Catalunya, sinó per apostar per un major reequilibri territorial. Per això algunes de les esmenes que presentem van en la línia que el Departament llanci la necessitat de fer un projecte d'un eix transversal ferroviari a Catalunya, i tot això, evidentment, acompanyat del desenvolupament de la resta de xarxa ferroviària a Catalunya, evidentment, que caldria anar per fer aquest projecte de desenvolupament contemplat el traspàs necessari, que necessitaríem per part de l'Estat, de la xarxa de rodalia i regional de Renfe, i també millorar alguns dels traçats actuals, com la millora de la velocitat entre Manresa i Martorell, i altres aspectes de l'actual línia de Renfe que, evidentment, haurien d'anar relligant-se en aquest traçat transversal necessari per al reequilibri territorial de Catalunya.

Evidentment, també caldria que es contemplés la perllongació de l'eix ferroviari del Baix Llobregat-Anoia fins al Berguedà, i també la recuperació d'antics traçats, d'antics carrilets, que, evidentment, podrien tenir un ús de cara al foment turístic de determinades comarques. També presentem algunes esmenes de cara

a la recuperació del que seria el patrimoni ferroviari a Catalunya, i també algunes de relacionades amb la millora o allargament de determinades línies de metro o de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, que contemplaria les connexions dins l'àrea metropolitana de Barcelona.

Pel que fa a altres esmenes relacionades amb el transport públic, nosaltres apostem per una sèrie d'esmenes de cara a una major inversió pel que fa al transport públic a Barcelona i a la seva àrea metropolitana; com he dit abans, també, la millora de determinades línies de transport en aquesta zona tan important del país; la necessitat d'un pla d'integració del sistema aeroportuari a Catalunya, i, evidentment, el condicionament i necessari redreçament per tal de potenciar de nou el que seria l'aeroport de la Seu d'Urgell; la necessitat d'elaboració, també, perquè hi hagi una certa planificació en el desenvolupament d'aquestes infraestructures, d'un pla de coordinació d'aquestes, i també determinades mesures de cara a donar suport, especialment, als ens locals pel que fa a la supressió de barreres arquitectòniques en les diferents infraestructures de transports.

També altres esmenes que presentem de cara a uniformitzar..., invertir en determinats aspectes pel que seria la senyalització de determinats itineraris paisatgístics; també l'ordenació i manteniment del que serien els camins de ronda existents en el nostre país, i la necessitat d'una xarxa d'interconnexió dels diferents carrils bicicleta amb el que seria la xarxa europea EuroVelo.

Pel que fa a la política d'habitatge, hem presentat un conjunt d'esmenes de cara a millorar el que seria la política de l'Incasol, de cara a més suport a l'habitatge protegit i de preu taxat, i també especialment pel que fa a l'habitatge de lloguer.

També presentem una esmena de cara a la realització d'un pla de subvencions per als ens locals, especialment pel que fa referència a la rehabilitació dels nuclis històrics, que en moltes ciutats del nostre país es troben en una situació de greu degradació.

Altres aspectes relacionats amb el litoral serien, doncs, una aportació per al que seria la segona fase de redacció del projecte de recuperació de la façana litoral de la comarca del Maresme; propostes que van de cara a la construcció d'algun passeig marítim que s'havia compromès el Departament de Política Territorial de realitzar i que de moment no s'ha fet, i la rehabilitació del port de Calafell.

Pel que fa a mesures de reequilibri territorial, anirien en el sentit, com ja vam fer, com hem fet també en l'apartat de l'articulat, de la cooperació local, l'aplicació i el compliment dels plans comarcals de muntanya, mesures de cara a la millora de la cobertura telefònica i la connexió amb banda ampla a les comarques de muntanya, a les zones rurals, i determinats plans de reactivació del que serien les comarques en regressió econòmica al nostre país.

Pel que fa als aspectes relacionats amb el planejament territorial, una de les esmenes, que també vam presentar en l'anterior pressupost que vam discutir enguany, va en la direcció de redactar els plans directors de la plana de Vic, el pla del Bages i la conca d'Òdena, dins el Pla territorial parcial de les comarques de la Catalunya central,

que cal recordar que aquesta va ser una resolució aprovada a l'anterior legislatura per aquest Parlament i que de moment, evidentment, no s'ha complert.

També, una altra de les esmenes que presentem en l'articulat va relacionada amb el necessari desplegament del Pla territorial general i, per tant, la redacció dels diferents plans territorials parcials. No cal recordar, com hem fet altres vegades, que això ja ve partint de l'any 83 amb la Llei de política territorial, i posteriorment, l'any 95, amb el Pla territorial general, i de moment, des de l'any 83, no s'ha realitzat encara actualment cap pla territorial, i això posa en evidència la manca de planificació que té el Govern de la Generalitat en el conjunt del territori català.

Altres mesures que proposem és un suport, també, als petits municipis de cara a la digitalització cartogràfica del seu planejament; també determinats convenis que es poden donar entre aquest Institut Cartogràfic i els diferents consells comarcals, de cara a la promoció de productes cartogràfics pel seu interès tècnic i també turístic, i també una dotació econòmica important pel que fa referència a l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, especialment de cara a la promoció socioeconòmica d'aquestes comarques.

I, finalment, un altre bloc d'esmenes que presentem en aquest Departament és el que fa referència a la política de peatges que ha dut a terme fins ara el Departament, que ha estat molt poc ambiciosa. En aquest sentit, proposem que mentre s'espera l'aprovació al Congrés de Diputats del fons de rescat a compte de l'impost del valor afegit transferit a la Generalitat, recaptat a les concessionàries, es procedeixi a l'alliberament de determinats peatges que nosaltres considerem importants, tant el peatge Montgat-Mataró, com el peatge de l'A-18, com també –i aquí cal recordar que també va ser un dels acords recents de la Comissió de Política Territorial– el rescat del peatge de la Llagosta, que va ser aprovat, com he dit abans, per aquest Parlament de Catalunya.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

En definitiva, les diferents esmenes que presentem, que són mancances que posen en evidència la política poc ambiciosa i de poca inversió que hem detectat en aquest Departament de Política Territorial, van en el sentit de complementar, de marcar algunes prioritats que nosaltres creiem que caldria que tingués el Govern de Catalunya i que no veiem reflectides en aquests pressupostos, i, per tant, com ja vam dir en el seu moment, ens hem trobat davant d'uns pressupostos molt poc ambiciosos, amb molt poca inversió i, sobretot, amb una manca de planejament pel que fa al futur de les infraestructures i, sobretot, el desenvolupament territorial del país, que considerem que pot ser una hipoteca greu per tal de caminar cap a un desenvolupament del nostre país que vagi en la direcció d'una major modernització, en consonància amb uns criteris de sostenibilitat.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Oliveras. Per completar la intervenció d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb molt poquet temps que tinc, voldria només esmentar algunes de les propostes que els fem, com a idees, com a idees fetes amb il·lusió i pensant que es poden fer les coses més ben fetes, tot i que són idees que valen diners, que valen diners i que si no canvien de socis els hi veig complicat, perquè tinc la sensació que els seus socis, aquests 167.000 milions que volen gastar en això del transvasament de l'Ebre, nosaltres ja els hem explicat que no cal i que es pot fer d'una altra manera, però tenim la sensació que no s'ho volen estalviar i no els hi donaran per fer altres projectes més importants i més necessaris, sobretot.

En tot cas, els hem parlat de tot el tema que fa referència a residus; demanàvem 3.000 milions per al tractament de residus, per a plantes de tractament. Vostès saben que anem mancats d'infraestructures, que amb les infraestructures que tenim no complim el Pla de residus de cap de les maneres; que s'ha d'impulsar la recollida selectiva, no hi ha recursos per fer-ho, i si no s'impulsa, doncs, continuem sense complir el Pla de residus; per resoldre els problemes dels runams de les mines; tot el tema de l'orgànica, en què sabeu que anem molt endarrerits; per promoure seriosament tot el tema de la minimització –considerem, i vostès ho saben, que no s'ha pactat prou bé, no s'ha arribat als acords que calien amb Ecoembes per a l'aplicació de la LERE–, i sobretot –i que això serveixi també per al tema de l'aigua– amb campanyes de sensibilització. Ja sabem que n'estan fent una, però se n'han de fer més, i més serioses, i més profundes, i hi hem d'implicar la ciutadania; si no, no ho resoldrem.

Els fem esmenes per al Pla de sanejament. Creiem que cal anar a poc a poc implantant el tractament biològic i terciari, una part per garantir el cabal ecològic, una part per, a través de plantes d'osmosi interna –que ja els apuntem que creiem que haurien de ser alimentades per fonts d'energies netes–, netejar aquestes aigües i potabilitzar-les; els plantejem que s'apliquin, a més a més de l'ISQA, l'índex que s'utilitza actualment, que s'utilitzin índexs biològics; els parlem d'implementar depuradores per a usos industrials –n'estem mancats–, per controlar els metalls pesants i separar-ho. No tornaré a repassar totes les mesures que els plantejàvem quan vam fer el debat sobre recursos hídrics; saben..., i encara no hem rebut resposta, encara no sabem què pensen fer..., d'entrada veiem que no pensen fer gran cosa, pel que diuen els pressupostos, d'aprofitaments, de resoldre les avaries, de recuperació d'aigües pluvials, d'estalvi d'aigües, de grans campanyes en les indústries..., el mateix Icaen reconeix que es pot estalviar molt més.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Els parlem dels parcs naturals. Tenim mancances per al funcionament dels espais naturals; falten per desenvolupar plans d'usos i gestió pendants de PEIN, plans territorials parcials que caldria acabar de redactar amb criteris de desenvolupament sostenible. Els fem esmenes, hem fet més d'un centenar d'esmenes parlant també de les empreses; sabem que les empreses poden fun-

cionar molt millor, poden estalviar molta més energia que la que estalvien, poden estalviar molta més aigua, recuperar-la, tractar els residus d'una altra manera, la problemàtica del soroll...

Faig aquest reguitzell perquè el senyor Bartolomé em deia, quan vaig presentar l'esmena a la totalitat, que no fèiem propostes. Doncs, tot això són propostes que els hem especificat en aquestes esmenes a l'articulat i que ens agradaria sentir que alguna d'aquestes la recullen, perquè creiem, sincerament, que són molt interessants. I els parlem d'implementar busos amb biocombustible, per poder complir pel que fa a la disminució d'emissions gasoses, de tot allò que es va subscriure a Kyoto, que se suposava que tots hi estàvem d'acord i que estem lluny de complir-ho, com altres acords internacionals que estan vigents a la Unió Europea i que tampoc no estem complint. I els parlem d'aplicar criteris segons l'arquitectura bioclimàtica. Els demanem que es creï l'agència catalana d'energia, per intentar arribar a aquell 12% d'energia que tots compartim, però que saben vostès que, amb la situació actual, continuarem tibant, tibant i tibant d'aquelles energies que tots, a nivell internacional, diem que són blasmables però que després utilitzem. O parlem també d'un fons acústic, per poder resoldre aquelles situacions en què hi ha veïns que pateixen situacions de molèstia important.

I els parlem d'implementar els recursos necessaris per acomplir la Carta europea dels drets dels vianants, o de suport a l'agricultura i ramaderia biològica. Tenim vint-i-una proposicions no de llei presentades sobre les EPA, que aquí també els demanem que s'ampliïn les EPA d'acord amb les IBA que hi ha a nivell internacional; els parlem de la implementació de l'Agenda 21 de Catalunya, d'aplicar auditories ambientals, del parc natural de les muntanyes de Prades i els parcs naturals de Tortosa i Beseit, de la regeneració del bosc de ribera del riu Ebre... No tinc més temps, vostès les tenen totes per escrit.

Sincerament, i amb la humilitat que caracteritza els diputats i la diputada d'Esquerra Republicana, creiem que algunes de les propostes que presentem són propostes serioses i que podrien millorar la política ambiental del Govern de Catalunya, i ens sabrà greu si no tenen a bé d'acceptar-ne cap d'elles.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vendrell. En nom del Grup Socialistes-Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Boya.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, utilitzaré només una part del meu temps en la defensa d'una part d'aquestes esmenes i apuntaré algunes consideracions de caràcter general. Per tant, li pregaria que quan esgoti la meitat del meu temps tingui a bé d'avisar-me per tal que l'il·lustre diputat senyor Antoni Sabaté pugui fer la defensa de la resta de les esmenes.

Sóc diputat novell i, per tant, m'inicio en els tràmits dels debats parlamentaris, però permetin-me sumar-me

al que..., tal i com apuntava avui el senyor Carnicer, aquest és un debat que al final acaba sent una mena de ritu i en el qual l'aproximació de posicions, és a dir, allò que justament ha de ser l'objectiu i el resultat d'un debat polític, no és precisament evident aquesta tarda ni en aquest debat. Per tant, fer algunes consideracions al voltant de les esmenes per tal de situar el posicionament del nostre Grup, però, bàsicament també, posicionar políticament el que volen representar les nostres esmenes en l'àmbit de la política territorial.

La virtut d'un pressupost, i especialment en el seu articulat, ha de ser, justament, definir l'orientació de les inversions i dibuixar, si volen, els escenaris de futur en els quals els diners públics han de tenir incidència i, per tant, han d'acabar diguem-ne ajustant aquests que són més òptims per al conjunt de la ciutadania. Lamentablement, per nosaltres, aquests pressupostos no són ni tenen capacitat de millorar aquestes problemàtiques del conjunt de Catalunya, i que fan referència a qüestions que gairebé ja són endèmiques.

Per tant, les nostres esmenes van orientades, justament, a exigir en aquest pressupost allò que avui el Govern no garanteix, és a dir, un país que s'articula en una xarxa de viles i ciutats que estiguin ben connectades i que tinguin, bàsicament, capacitat de garantir, per una banda, una millora de la qualitat de vida per a aquelles persones que viuen en el país, unes òptimes condicions per tal de permetre desenvolupar les activitats econòmiques d'una forma competitiva, fer-lo equitatiu pel que fa a la igualtat d'oportunitats per a la gent en matèria de mobilitat o d'accés a l'habitatge i una garantia no menys important, és a dir, tenir uns entorns ambientals de qualitat.

En matèria de política territorial —ho deia un dels diputats que m'ha precedit, el senyor Oliveras—, aquest país es caracteritza justament per aquesta manca de planificació, i hem d'insistir una vegada més en l'incompliment flagrant de la Llei del 83, dels plans territorials parcials, del mateix Pla general de Catalunya aprovat l'any 95. I jo els pregunto quants i quants conflictes territorials està generant aquesta desídia del Govern per no abordar una decisió en una qüestió tan cabdal en aquests temps de canvis i canvis extraordinàriament accelerats.

Algunes de les nostres esmenes fan referència a la qüestió de les inundacions. Jo crec que és molt alligador llegir l'informe que el Síndic de Greuges ha fet a aquest respecte, i quina és la imprevisió que existeix en aquest moment en aquest país en l'àmbit dels desastres naturals. O alguna altra esmena que fa avinent la necessitat d'establir un pla director dels espais..., un pla director de les àrees esquiables de Catalunya a fi i efecte de posar fi, entre altres coses, a l'angoixa que viuen moltes comarques a l'espera de decisions salomòniques, en aquest cas concret, de la conselleria de Medi Ambient; fer un país sense peatges, més enllà d'allò que podem entendre que és l'oportunisme electoral utilitzat pel Govern; trenar una xarxa de comunicacions amb capacitat de donar resposta amb èxit a les necessitats econòmiques del país, per una banda, i estem parlant, per tant, d'aeroports, de xarxes de carreteres, de sistemes ferroviaris, de pla d'accessos. I pensin que quan parlem de pla d'accessos vol dir que en aquest

país encara hi ha territoris on hi han evidents dificultats per accedir; i, en aquest cas, molt concret i molt evident el cas del Pirineu, on nosaltres en alguna altra proposició no de llei discutida a la Comissió de Política Territorial ja ho hem fet també amb molta contundència: la necessitat de dotar-nos d'un pla d'accessos al Pirineu que doni resposta als problemes d'aquella futura regió o d'aquell territori, en aquest cas.

Bé, Catalunya, jo crec que diem veritats i afirmem des d'aquesta tribuna que és un país poc endreçat; la manca de planificació ens ha conduït a una situació que posa en evidència la paràlisi del Govern en matèria mediambiental. Jo crec que hi ha una pregunta que és obligada: si en aquest moment estem amb capacitat de garantir la gestió de residus i del mateix Pla de residus que ens dota la Llei 6/93, que és un pla que segurament no podrà ser executat ni complert si no hi ha una millor dotació econòmica de la que preveu aquest pressupost, i per tant, d'aquí les nostres esmenes, la 709 i la 710.

En aquest sentit, també potser remarcar l'esmena que reclama un estudi sobre la viabilitat de gravar aquelles empreses que tinguin una activitat que faci incidència directa sobre el medi; una qüestió de molta transcendència, avui, que hem d'abordar per tal d'aconseguir la conciliació entre algunes activitats econòmiques i el medi ambient.

Parlar molt breument de l'habitatge. Jo crec que en tema d'habitatge hi ha dues qüestions que són molt centrals, és a dir, l'accés discriminat..., afavorir l'accés a l'habitatge d'aquelles persones amb rendes baixes, tenint en compte, però, que avui, per raons evidents de mercat, tres de cada quatre famílies necessiten, de fet, ajuda per accedir a l'habitatge; i una segona qüestió, també, que crec que és força important: la «vivenda» avui focalitza d'una forma molt intensa els problemes que estan vinculats, que estan relacionats amb la pobresa, que estan relacionats amb la marginació, amb aquell greu i incert problema de la immigració, i, per tant, hi ha una clara necessitat de fer accions integrades als barris que és, al nostre entendre, l'única manera de trencar el cercle viciós que acaba generant uns entorns socials, i molt marginals, i que al final acaba configurant zones que són absolutament inhabitables.

Tot plegat, per tant, les nostres esmenes indueixen a complir bàsicament aquest ritu que és aquest pressupost, però especialment potser –i sabent d'entrada que no seran, lamentablement, acceptades–, doncs, a reclamar atenció sobre aquelles qüestions cabdals per al país en els àmbits de la planificació, especialment, i per tant en la funció i en la definició d'aquells escenaris òptims de futur que tots desitjaríem per a Catalunya.

Gràcies.

El vicepresident primer

Senyor Boya, en aquest moment ha exhaurit vostè la meitat del temps.

El Sr. Boya i Alós

Molt bé. Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Té la paraula per completar la intervenció del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi l'illustre diputat senyor Antoni Sabaté.

El Sr. Sabaté i Ibarz

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el bloc de quaranta esmenes que presenta el nostre Grup Parlamentari a l'articulat del Projecte de llei de pressupostos de les conselleries de Política Territorial i de Medi Ambient concilia el dèficit que té el nostre país en infraestructures i en mobilitat, i també concilia les dinàmiques de desenvolupament amb els imprescindibles i necessaris criteris de sostenibilitat i d'equilibri territorial.

Pel que fa al Departament de Política Territorial se refereixen als peatges, de tal manera que, en tant que no es tingui operatiu el fons de rescat, la sortida 1 de l'A-17 quedi lliure de peatge, i que la primera dotació del fons del rescat es destini al compliment de la Resolució d'aquest Parlament d'alliberament immediat del peatge d'aquesta autopista.

Dos esmenes més relacionades amb els peatges que les presentem conjuntament amb els grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya - Verds i d'Esquerra Republicana de Catalunya i que bàsicament pretenen, com a criteri de principi, el rescat dels peatges d'autopistes en aquells trams que no existeixi l'alternativa d'autovia lliure de pagament.

Una altra esmena conjunta amb aquests grups parlamentaris amb què es pretén un pla de foment del transport públic de Catalunya i que el programa del transport comarcal i intercomarcal sigui una peça clau de la connectivitat interior del país; altres aportacions en projectes viaris que suposin una bona connexió interior i que trenquin l'aïllament de moltes zones, com l'acabament de l'Eix transversal en el tram de les Oluges-Cervera, els accessos als Pirineus, la C-1412 o el túnel de Bonaigua.

Hem fet també unes esmenes sobre infraestructures relacionades amb l'àmbit metropolità, com la dotació anualitzada del conveni d'infraestructures 2001-2004 i la dotació anualitzada per a la construcció de la nova línia 9 del metro amb adjudicació completa de tota la línia per valor de 180.000 milions de pessetes, complementant les aportacions de l'Estat i els recursos dels fons de cohesió.

I un conjunt d'esmenes relacionades amb el transport ferroviari i que estan en concordança amb la solució catalana que proposa el nostre Grup Parlamentari pel traçat del tren d'alta velocitat; una solució que considerant la connexió interna i externa de Catalunya concilia els interessos metropolitans amb els interessos rurals i d'interior, com els expressats pels alcaldes del Manifest de Poblet, i que consisteixen en la minimització de l'impacte ambiental i la preservació de les línies convencionals i de rodalies, i el seu millorament.

Pel que fa a Medi Ambient, presentem un conjunt d'esmenes relacionades amb la prevenció de catàstrofes que minimitzin les conseqüències de les emergències de risc natural, com ha succeït durant els aiguats dels passats

mesos de juny i setembre - octubre; unes esmenes que pretenen que el Govern garanteixi la revisió del Programa de gestió de residus i la dotació econòmica dels mecanismes de col·laboració amb les administracions locals que se'n derivin, també que es faci efectiu el principi constitucional de suficiència financera, arbitrants els mecanismes necessaris que assegurin el finançament de l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus; la regeneració de lleres, i un pla conjunt amb els ajuntaments amb l'objectiu de connectar tots els col·lectors urbans als col·lectors generals que condueixen a les respectives depuradores; esmenes relacionades amb un imprescindible programa de corredors biològics que podria basar-se en un pla de connectabilitat entre espais d'interès natural, un de tants plans que dormen plens de pols als calaixos de la conselleria, redactats per tècnics que ja no hi són, en la seva majoria, i referits a uns espais d'interès natural orfes de pla de gestió i de recursos per preservar-los i dinamitzar-los.

El Govern, senyores diputades i senyors diputats, ha de complir la directiva comunitària de protecció de les aigües contra la contaminació causada per nitrats. Per això, presentem una esmena que fixa un termini de tres mesos perquè el Govern designi les zones del territori de Catalunya vulnerables a la contaminació del nitrat i que, al mateix temps, s'elabori un pla dotat pressupostàriament per corregir aquesta contaminació; unes esmenes perquè es doti econòmicament l'Institut Cartogràfic per a la delimitació del domini públic hidràulic, perquè es millori l'abastament d'aigua potable a zones amb greus dèficits com el municipi de Sabadell o la comarca del Priorat, per exemple.

I, finalment, aportacions en forma d'esmenes, senyores i senyors diputats, relacionades amb l'aigua en el context de la proposta catalana que ha proposat el nostre Grup Parlamentari, una proposta basada en l'estalvi, la reutilització, tecnologia de dessalació, la connexió interna entre xarxes i l'aprofitament de l'actual concessió del minitransvasament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sabaté. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, amb brevetat per defensar les nou esmenes al grup temàtic de política territorial i ambiental. Abans també remarcar algunes de les esmenes, concretament deu esmenes, que van estar aprovades en comissió i que feien referència, entre d'altres, a millores de xarxes comarcals de carreteres, com ara la comarca d'Osona, com també actuacions a la comarca 1412, a la comarca 241, a la comarca de l'Anoia; també actuacions en el que és carreteres pel que fa referència a les terres de Girona, i, per últim, actuacions a la comarca C-148, a les terres de Lleida, i la L-313, a la població de Girona. Aquestes van ser esmenes aprovades en comissió, presentades pel Grup Popular, i ara ens quedarien nou esmenes que començaria a desgranar una a una.

La primera d'elles fa referència a iniciar per part del Govern de la Generalitat les obres de la variant de la Palma, a la població de Corbera de Llobregat. A la vegada també presentem esmenes que fan referència a recuperacions de rius, com és la segona fase de la recuperació del riu Besòs, perquè el Govern de la Generalitat impulsi i participi en els diferents projectes que s'han endegat; també a participar en convenis de remodelació i millora dels barris de la població de l'Hospitalet de Llobregat, i concretament –i entre aquests– del barri de Collblanc - la Torrassa, i, finalment, pel que fa també a rehabilitacions, a promoure i participar al llarg de l'any 2001 un conveni per tal d'endegar el programa de rehabilitació d'habitatges del barri de la Barceloneta, a la ciutat de Barcelona.

Voldria centrar-me, finalment, en dues esmenes, una d'elles que és una modificació, en l'article 2 del text articulat presentat pel Govern de la Generalitat, i que fa referència també a una de les esmenes, disposicions addicionals, que per part del Grup Popular vam presentar al Projecte de llei de pressupostos per a l'any 2000: quan parlàvem que s'havia de promoure, finalment diem que ja s'han de fer actuacions i que s'han d'instrumentar actuacions –i si ho diem és perquè no s'ha fet, així de clar– en aquelles comarques amb regressió, en aquelles comarques on s'implanten, on s'han d'implantar, on es poden implantar petita i mitjana empresa, concretament actuacions per part de la conselleria d'Indústria, Comerç i Turisme.

I l'última de les actuacions que voldria fer esment, senyor president, és aquesta obra coneguda per tots que és l'Eix transversal de Catalunya. L'Eix transversal de Catalunya, l'obra emblemàtica de la Generalitat, obra inaugurada vint-i-dues vegades, obra que finalment... –l'última de les inauguracions va costar més de 50 milions de pessetes–, però que, en tot cas, no està acabada. I que encara que hi hagi algun diputat, de diferents grups de l'oposició, que m'indiqui: «no sé si el Govern t'escoltarà massa bé...», perquè no hi ha cap membre del Govern, en tot cas suposo que ho traslladaran els diferents diputats i diputades del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el que és aquesta inquietud per part del Grup Popular.

Perquè és evident que, després d'una sentència pel que ha estat definitivament el traçat de desdoblament de l'autovia de la nacional II, entre Cervera i Igualada, que s'està treballant en els seus dos trams, encara hi ha per presentar fins i tot el projecte d'ampliació i de connexió del tram entre les Oluges i Cervera de l'Eix transversal. I el que no podem, d'alguna manera, és arribar a finals de l'any 2001 dient un altre cop que depèn del Govern de l'Estat que s'acabin aquestes actuacions. En tot cas, la variant de Cervera de connexió entre aquesta mateixa variant i l'Eix transversal, la carretera C-25 –com deia, en el seu tram les Oluges - Cervera–, està pendent fins i tot de presentar-lo, d'acabar els seus projectes, i aquest és un dels aspectes que hem parlat nosaltres en alguns acords que estem pendants encara d'arribar definitivament –valgui la redundància– a acord amb el Govern i amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i són d'aquells aspectes que s'han de finançar o que preveiem nosaltres que es puguin finançar a través del Pla d'infraestructures 2001-2003,

pla d'infraestructures i equipaments que hem fet referència a una quantitat de 200.000 milions de pessetes.

Creiem que aquesta és una esmena..., que aquestes són esmenes, tot el conjunt d'esmenes, que poden ser votades pel conjunt de les diputades i diputats d'aquesta cambra, però creiem –i per això he volgut fer referència a aquesta última– que, després d'haver-se inaugurat vint-i-dues vegades l'Eix transversal, la número vint-i-tres ha de ser per la seva finalització definitiva.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Fabregat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyor president. Les nostres esmenes d'aquest grup temàtic de política territorial i ambiental, que corresponen a les que van de la 724 a la 896, són esmenes que afecten diversos Departaments, com ja el grup..., el nom diu, doncs, el de Política Territorial, però també el de Medi Ambient i també, almenys pel que fa a les esmenes que hem presentat des d'Iniciativa per Catalunya - Verds, n'hi ha que tenen relació amb el Departament d'Indústria, Consum i Turisme.

Per simplificar, entendre aquestes esmenes, les hem agrupades en sis grans blocs, que són d'una banda totes les esmenes que afecten aspectes de mobilitat, d'altra banda les que afecten urbanisme i habitatge, i després vindrien quatre blocs, que són els més ambientals, com són l'aigua, els residus, el medi natural i l'energia. En comissió varen ser rebutjades moltes esmenes concretes sobre aquests mateixos temes que per nosaltres eren un bon complement de les que defensarem ara i que malauradament, com deia, doncs, varen ser rebutjades. Esperem que les d'avui n'hi hagin, si més no en part, que tinguin més sort.

Anant pel primer bloc, que era el que deia de mobilitat, d'una banda hi han esmenes més de caràcter general que plantegen planificar millor la mobilitat. I en aquest sentit hi han esmenes relacionades amb la mobilitat al Camp de Tarragona –plantegem, doncs, que es millori aquesta mobilitat i que es creï l'autoritat metropolitana del transport–; n'hi han altres que plantegen, a les comarques centrals, elaborar el pla de mobilitat sostenible, o en una comarca concreta, com és el Baix Llobregat, un pla per al transport públic. També creiem que si volem que en determinats indrets del nostre país que habitualment es col·lapsen, sobretot pel que fa al transport privat..., doncs, es plantegin aparcaments dissuasius i, per tant, caldria també la planificació d'aquest tipus d'aparcaments, sobretot en els nusos de comunicació intermodal. En aquest aspecte general de la mobilitat, hi inclouríem també ajuts al transport de persones amb mobilitat reduïda, que creiem que són del tot insuficients.

Un altre apartat dins de la mobilitat és el que fa referència al transport públic, i aquí hi podríem incloure esmenes relacionades amb el metro, amb l'autobús i amb el

tren. Amb el metro hi ha, per exemple, doncs, la prolongació de la línia 3 o el fet que hi hagi metro des de la Fira Pedrosa fins a l'aeroport. Quant al bus, una esmena concreta que ens agradaria de destacar és que hi hagi implantació de carrils bus a les entrades de les ciutats i que tinguessin una prioritat semafòrica. Les del tren per nosaltres són importants, perquè creiem que és de les actuacions que més prioritat o més urgència tenen aquí en el nostre país, sobretot pel retard històric que presenten.

En aquest aspecte, en el del tren, creiem que d'una banda hi hauria d'haver el fet d'estudiar noves possibilitats, i, per exemple, doncs, plantegem que en algunes comarques hi podria haver una mena de metro comarcal o fins i tot intercomarcal, com són per exemple a les comarques d'interior –en el Camp de Tarragona ja s'havia plantejat també un transport lleuger–, o per exemple entre el Penedès i el Garraf, o a Girona, amb una circumvallació que anés cap a Flaçà. Plantegem també que s'estudiï una major connexió entre les xarxes existents; sobretot això tenia referència també amb les comarques d'interior que potser és que són les més oblidades, i fins i tot una esmena que per nosaltres important, que és el tercer any que surt en les nostres esmenes en els pressupostos, que és la d'estudiar l'eix ferroviari transversal que tan bé aniria per a aquesta connexió: ja que l'Eix transversal per carretera ha estat tan ben vist per tothom, doncs, l'eix ferroviari transversal segur que també ho seria.

Però, a part, hi ha una altra necessitat, que és la millora de la xarxa ferroviària actual: des d'adequar línies que ara són de mercaderies que siguin de transport de viatgers; o allargar línies, com per exemple, doncs, arribar de Sant Boi a Castelldefels; o ampliar horaris, sobretot cap a la franja nocturna, o connectar estacions de diferents línies de trens per a passatgers. Però, a part, hi haurien d'haver previsions de futur, com és el fet de garantir que hi pugui haver la integració de la línia de la Pobla de Segur als serveis ferroviaris de la Generalitat i altres aspectes que són podríem dir de facilitat, de relació entre el tren i les ciutats, com seria el soterrament d'alguns trams.

Hi ha un altre apartat dins de la mobilitat que per nosaltres és especialment emblemàtic, que és el de la bicicleta. Hi ha una esmena que desitgem que sigui votada per tots els grups, perquè a més a més això tindrà un compromís major amb l'intergrup que tenim de suport a la bicicleta aquí al Parlament, que és la que proposa crear una oficina o un centre que el que faci sigui coordinar les polítiques relacionades amb la bicicleta dels diferents departaments de la Generalitat. Però, a part, hi han altres esmenes relacionades amb aquest mitjà de transport tan poc contaminant, tan poc consumidor d'energia com és la bicicleta, com és plantejar que hi hagi una xarxa de carrils bici o que s'adeqüin les carreteres actuals a l'ús de la bicicleta o plantejar per exemple que sigui més fàcil anar a la universitat o a les escoles amb aquest mitjà de transport.

No ens podem oblidar, evidentment, quan parlem de mobilitat, de les carreteres. I en aquest aspecte hi han cinc grans apartats –ja veuen que tot va sent apartats dins d'apartats, però estem parlant d'un gran bloc d'esmenes. Aquí en les carreteres plantegem d'una banda noves construccions, construccions de rotondes, d'ac-

cessos, de ponts, de connexions entre municipis, de variants, de les quals hi ha força necessitat. Una de les que per nosaltres és important –com ja deia..., es deia des del Grup Popular– és la d'acabar d'una vegada per totes la connexió de l'Eix..., acabar l'Eix transversal.

Però també hi ha una part que és molt important, que és la millora de les carreteres actuals i el seu manteniment. Hi han comarques que les carreteres estan podríem dir abandonades: les del Solsonès; les de la zona de l'Ebre, del delta de l'Ebre; la nacional 152; les connexions entre les comarques de la Catalunya central; les que connecten les comarques de Lleida amb les de Tarragona, i altres que seria una llista llarga que ara no és el moment d'anar enumerant.

Plantegem també esmenes relacionades amb la supressió de peatges –com ja hi és també en les conjuntes– i unes altres que per nosaltres també són importants, que són les que fan esment de la seguretat viària; d'una banda de la seguretat viària dels conductors –per tant, eliminació de punts negres, posar tanques a les vores de les carreteres que quan els accidentats siguin motos o bicicletes, doncs, els danys no siguin més greus del compte–, però plantegem també esmenes que tenen a veure amb la seguretat viària per als vianants: adequació de travessies urbanes; per exemple, doncs, la que va a la comarcal 148, Tàrraga - Balaguer, i Alfarràs, entre d'altres.

Ja per acabar l'aspecte de les carreteres, tenir en compte la contaminació sonora que moltes d'elles suposen per a barris i per a pobles gairebé sencers, i plantegem, per tant, el soterrament de l'A-18 al seu pas per Ripollit o que es prenguin mesures al barri de Sant Martí, a la Gran Via.

En l'apartat de l'urbanisme, plantegem d'una banda rehabilitació d'espais, per exemple mercats o masies que siguin emblemàtiques, barris com el de la Barceloneta o el de Sallent, el barri de l'estació de Sallent, i un altre apartat que seria el de facilitar l'accés a l'habitatge –a la Vall d'Aran, per exemple, l'habitatge social és necessari per a treballadors de serveis i per a treballadors de les elèctriques que es troben amb una gran dificultat a l'hora de trobar on anar a viure–, i pisos de lloguer per a joves a diversos municipis, o, per exemple, novament facilitar habitatges a les famílies del barri de l'estació de Sallent, a més a més de la rehabilitació.

Anant als aspectes ambientals, a l'aigua hi trobaríem quatre apartats: el de l'estalvi i reutilització, per tant, reaprofitament d'aigües de depuradora –sempre hem d'anar insistint en els mateixos, però és que aquests són els que nosaltres creiem que són importants–; els de l'abastament –en aquest cas hi ha d'haver renovació de xarxa d'aigües en alguns municipis–, o estudis de la situació d'alguns aqüífers, alguns d'ells contaminats, alguns d'ells que s'haurien de descontaminar, i que creiem que és clau que abans de dir que ens falta aigua sapiguem com tenim els nostres aqüífers.

En l'apartat de sanejament és bàsic, és urgent que s'acabin col·lectors que fa anys i panys que diuen que s'han de construir i que no s'acaben de desencallar.

I finalment un apartat important que és dels ecosistemes fluvials. D'una banda, encara no està reordenat el que són les zones de domini públic hidràulic, i ja va

sent hora que això es reordeni i que es facin propostes de com es recuperaran determinats llocs. D'una altra banda, hi ha un aspecte més d'aspecte natural, de millora de la vegetació de ribera i la recuperació dels ecosistemes aquàtics i de creació d'uns espais fluvials ben conservats prop dels nuclis urbans que permeti acostar la població al riu. Finalment, hi ha un apartat –dins d'aquest dels rius– important, que és el de la prevenció d'inundacions. Ja dèiem l'altre dia que el Síndic de Greuges diu que és important que es delimiti el territori català susceptible de patir inundacions o avingudes i, per tant, que per poder homologar definitivament l'Inuncat, doncs, es facin les anàlisis de risc necessàries. No podem oblidar tampoc els arranjaments de rius i rieres, que ja s'ha anat dient en intervencions anteriors.

A l'apartat de residus, volem destacar, d'una banda, pel que fa a la minimització. Per nosaltres, una manera que seria fàcil per començar aquesta minimització seria instaurar el sistema de retorn de determinats envasos –també ja ho hem dit moltes vegades, però és que no acaba de desplegar-se– i donar suport a programes comarcals, bàsicament, que promoguin la recollida selectiva dels diversos tipus de residus o que promoguin, per exemple, una altra manera d'aprofitar els residus, que és la valorització energètica del que ja ha anat a parar als abocadors.

No podíem oblidar en aquest apartat de residus, el dels residus ramaders: els purins. Creiem que és imprescindible incrementar el control, però també incrementar els recursos que es destinen als plans comarcals de gestió de purins perquè es puguin portar a terme. Hi han esmenes més generals, en els residus, que estan centrades sobretot en l'educació ambiental, que ja en parlarem més al final.

En l'aspecte de medi natural, d'una banda, fem referència a espais que ja tenen alguna figura de protecció, i en aquest cas, doncs, als parcs naturals, però insistim que s'ha d'anar al més ràpid possible a crear aquests nous parcs naturals del massís dels Ports i Montsant - Serres de Prades que tant s'ha dit, o que altres espais protegits per PEIN, per reserves o altres, doncs, disposin dels recursos necessaris –per exemple, doncs, encara no s'han acabat plans especials i plans de gestió d'alguns PEIN que ja s'haurien d'haver acabat fa temps.

També es proposa que es reconeguin o que s'ampliïn altres zones, altres espais d'interès, com poden ser espais agrícoles i forestals o els arenys, per exemple, d'Olesa o d'altres com per exemple l'illa de Jafre. També plantegem que en determinats espais naturals prop de nuclis molt urbanitzats, doncs, que s'hi destinin més recursos per facilitar que la població s'acosti als espais naturals. I plantegem també –que ja ho dèiem l'any passat– el reguitzell de corredors biològics que s'haurien d'establir, de crear-ne la xarxa, perquè el que no pot ser és que els espais protegits siguin taques totalment aïllades. Dins d'aquests corredors biològics hi podria haver també la creació d'una xarxa d'uns camins verds, camins rurals, camins forestals –diguem-ne com vulguem–, que facilitin anar recorrent els nostres espais naturals.

Finalment, hi ha un apartat que seria el que fa referència a conservar o millorar, més ben dit, la biodiversitat

i el patrimoni natural. S'han d'incrementar els recursos, els programes destinats a les espècies en perill d'extinció, i a altres, per tal que no incrementin, precisament, aquestes espècies en perill d'extinció. I un altre apartat, mig relacionat amb el medi natural, que és el de la millora de la prevenció d'incendis.

Finalment, l'apartat d'energia. Igual que als residus, hi ha una primera part –i de l'aigua– que és important, que és la de l'estalvi –és important a la indústria, és important en el transport, és important en els domicilis–, però també elaborar un pla perquè les energies o les fonts d'energia que utilitzem en el nostre país siguin energies renovables. Ja podem anar dient que construirem parcs eòlics, però si acompanyat de la construcció, de la previsió de parcs eòlics no hi ha una planificació de com reduïrem l'energia que ens arriba de les tèrmiques o de les nuclears, doncs, és un camí que no porta gaire enlloc, perquè, de fet, el que es pretén és que no s'alliberi més CO₂ a l'atmosfera o que s'eviti el risc que tenen les centrals nuclears.

En aquest cas, quan parlem d'energies renovables, ja que en aquests moments estem debatent o analitzant la implantació de l'energia eòlica, plantejem que és necessari que es creï un fons de compensació per als municipis que s'hi podria posar parcs eòlics però, perquè s'ha considerat que tenen algun interès –natural, històric, de patrimoni cultural, del que sigui–, s'han d'excloure i, per tant, necessiten algun tipus de compensació. No podem oblidar tampoc que s'ha de redefinir la xarxa de distribució i que s'ha d'incrementar tots els recursos i les planificacions per reduir els riscos ambientals i sobre la salut de les persones que creen les línies d'alta tensió; cal un pla d'actuacions al respecte.

Finalment –abans es deia– la importància que es creés l'Agència de l'Energia a Catalunya, però és que potser seria més interessant –o podria ser paral·lel– que es creés també a les diverses comarques.

I en relació amb l'energia hi ha també l'aspecte de la contaminació atmosfèrica. Els mitjans de transport són una font important d'emissió de CO₂, per tant, s'hauria de plantejar com es redueix aquest CO₂, s'hauria de plantejar com controlar la contaminació atmosfèrica, instal·lant, per exemple, estacions de control a més comarques, més de les que hi han, o estudis per exemple sobre la contaminació de l'ozó amb les mesures corresponents per reduir-la.

I, finalment, no podem oblidar un bloc més general que és el que té a veure amb la sostenibilitat en el nostre país. Està pendent l'Agenda 21 a Catalunya, però a més a més les comarques també seria bo que en disposessin; hi han municipis que l'estan elaborant, però comarcament també seria bo per això de la planificació en els territoris una mica més amplis.

Caldria també –abans dèiem– educació ambiental, però també formació per a professionals de diversos àmbits de manera que coneguessin les tecnologies, les pràctiques, les actuacions més sostenibles, sobretot en relació amb temes d'aigua, d'energia, d'arquitectura, d'urbanisme, etcètera.

El vicepresident primer

Senyora Font, ha exhaurit vostè...

La Sra. Font i Montanyà

Acabo...

El vicepresident primer

...ja el seu temps.

La Sra. Font i Montanyà

...just una frase que és la que..., a tot arreu hem anat parlant de planificació i que, per tant, encara ens falta desplegar determinats plans territorials, plans territorials parcials, que ja va sent hora que s'acabin.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Font. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, procedeix a fer el torn en contra a aquestes esmenes a l'articulat. Es tracta d'un paquet important d'esmenes que fan referència bàsicament a aspectes d'inversió pública; per tant, aquest apartat suposo, suposem des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que és força llamener i fruit d'això és la quantitat ingent d'esmenes que hi ha hagut. Són esmenes difícilment enquadrables en línies precises. Ha estat interessant la intervenció dels diversos portaveus dels grups parlamentaris de l'oposició, perquè ens han permès poder donar una certa lògica a aquesta perdigonada d'un conjunt d'iniciatives que fan referència a àmbits molt diferents i a sectors molt diferents del territori. I enguany també ens hem de reafirmar novament en la idea que un pressupost respon a una estratègia política de prioritització i no a unes necessitats puntuals i deslligades del territori. Per tant, la discrepància que expressem en relació amb les esmenes que el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds o el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi..., la discrepància rau en diversos aspectes.

El primer és l'aspecte de la prioritització. En moltes de les esmenes que vostès plantegen ens plantegen que volen fer noves coses però no ens expliquen quines coses hem de deixar de fer de les que estan ja pressupostades.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

També, un segon aspecte fóra el del mètode. No creiem que a través d'aquestes disposicions o de l'articulat s'hagi de concretar totes les inversions que vostès preveuen; n'hi ha moltes que ja estan incorporades ja sigui a l'estat de despeses o a la planificació que puguin tenir les empreses públiques, per tant, no creiem que legislativament aquesta sigui la millor tècnica per resoldre-ho tot.

I en darrera instància un tercer aspecte seria el dels errors en el plantejament d'aquestes esmenes. En alguns casos demanen al Govern que faci coses per a les quals no té competència, no té un títol competencial específic. En altres camps, hi ha una concurrència amb l'Administració de l'Estat i no tot ho ha d'assumir la pròpia Generalitat de Catalunya, el propi Govern de Catalunya. I en darrera instància són qüestions d'error, d'eficiència tècnica; per exemple, en tot allò que fa referència a política hidràulica ens demanen que el Govern construeixi unes infraestructures sense haver plantejat unes infraestructures prèvies i, per tant, no tindria massa sentit; hi ha d'haver un cert ordre, una certa lògica que faci que aquesta eficiència es pugui concretar. Per tant, aquestes són les raons bàsiques de prioritització, de mètode i, des del nostre punt de vista, d'errors de plantejament.

A mi m'agradaria explicar quines són les previsions de capteniment del Govern i, a tomb que fem això, també refusar o contradir aquelles esmenes que els diversos grups han presentat.

Respecte a l'impuls del transport públic, coneixen perfectament quines són les nostres prioritats: l'ampliació de la xarxa del metro, la línia 9, i la construcció del Trambaix; des d'aquesta perspectiva, no entenem les esmenes que ens plantegen d'ampliar justament la línia 3 cap al Baix Llobregat si ja existeix aquest Trambaix. Per tant, prioritització de mobilitat sostenible en l'entorn metropolità.

Tots els grups parlamentaris han coincidit a prioritzar el que és el transport ferroviari. Aquí discrepem en la manera de com ho fem, i evidentment no podem obviar que hi haurà un fort impacte, un impacte positiu, que vindrà donat pel TGV, pel tren d'alta velocitat, que ens permetrà de disposar del que nosaltres en diem «una línia d'altres prestacions», que no només durà a terme el TGV, sinó que permetrà vertebrar tot el país en relació amb una xarxa regional. I, per tant, des d'aquesta perspectiva, si ja tindrem el TGV, si ja tindrem aquesta xarxa regional, no entenem que sigui prioritari establir aquest eix transversal ferroviari. En qualsevol cas, aquelles línies que actualment serveixen per dotar el servei de transport regional les podríem justament reciclar per donar un transport de rodalies –estem parlant de Manresa, de Lleida, de Girona, Figueres.

Un altre aspecte és el que fa referència a carreteres. Els pressupostos d'enguany continuen prioritzant la seguretat viària: reparació de ferms, giratoris, rectificació de revolts... Aquí hi havia una esmena d'Iniciativa per Catalunya - Verds justament que coincideix amb una proposició no de llei que també ha presentat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió en relació amb les tanques, als guarda-rails de les carreteres, per evitar que els accidents de bicicleta o de moto, doncs, puguin ser letals. I, per altra banda, també hi ha la previsió de construcció de noves carreteres: la variant de Sant Quirze de Besora i Montesquiu; la millora de la comarcal 17, tram la Garriga - Tagamanent; la variant de la C-250, a Girona, entre la plaça Països Catalans... –no els vull avorir amb tot un seguit d'actuacions en matèria de carreteres.

Sòl i habitatge: saben, també –un altre cop–, quina és la nostra previsió de capteniment perquè el mateix conseller

de Política Territorial i Obres Públiques el va presentar presentant justament –valgui la redundància– un pla de xoc de sòl i habitatge. Quina és la voluntat? Doncs, bàsicament, preveure les necessitats d'utilització del sòl en base als escenaris de creixement, i en base a aquest principi es desenvoluparà tota la legislació que impulsarà el mateix Govern de la Generalitat. I, per altra banda, també hi ha una previsió d'inversió de desenvolupament de sòl residencial i construcció d'habitatge social per fomentar aquest equilibri territorial a què feia referència per mitjà d'un Incasol, ja no com a organisme autònom sinó com a empresa pública, amb tota la capacitat que això suposa. Han fet referència a les millores al barri de la Barceloneta: existeix el consorci d'habitatge per a la ciutat de Barcelona, hi ha tot un seguit d'actuacions previstes en l'àrea de rehabilitació integrada de Ciutat Vella, justament d'aquest consorci.

Equilibri territorial, nova generació de plans comarcals a muntanya. La setmana passada es va procedir a la compra de l'aeròdrom d'Alfés, que justament té com a objectiu que aquest aeròdrom passi a ser un aeroport futur que pugui donar un servei regional justament a les comarques de Ponent; per tant, equilibri territorial amb fets concrets que queden també palesats en aquests pressupostos. I respecte a autopistes, no els vull cansar amb el mateix argument que des de sempre donem Convergència i Unió: existeix un grup de treball que ens dirà quines han de ser les prioritats de cara a l'homogeneïtzació i de cara al rescat selectiu d'aquests peatges a Catalunya i existeix una proposició de llei que hem dut a Madrid. En base a aquests dos àmbits, aquests dos instruments de què disposem, decidirem, i decidirem en el transcurs dels propers exercicis pressupostaris. En qualsevol cas, afirmacions molt contundents per part de determinats Grups de l'oposició, de «Catalunya un país sense peatges», home, ha estat molt bé –em refereixo al senyor Boya, que hi ha fet referència–, estan molt bé, però potser aquest enunciat tan llamíner l'haurien pogut formular en èpoques anteriors, però, en qualsevol cas, ara treballarem plegats, tots, per aconseguir aquest rescat dels peatges.

I entro ja a l'àmbit del medi ambient, de parcs naturals. Els parcs naturals de Catalunya gaudeixen en aquest moment del millor moment, tant pel que fa a les seves eines de gestió com pel que fa als recursos econòmics: les línies a seguir passen per l'elaboració dels plans rectors, d'ús i gestió dels espais naturals, senyalització i delimitació d'espais, creació de centres de divulgació i guiatge, condicionament dels espais, creació i desenvolupament de nous parcs, mesures compensatòries, etcètera, etcètera. Hi va haver un compromís del conseller de Medi Ambient per crear el parc natural dels Ports: ja s'ha elaborat aquest avantprojecte tècnic, i, per altra banda, abans de finalitzar l'any estaran redactats els avantprojectes tècnics dels parcs naturals de l'Alt Pirineu, muntanyes de Prades i la serra del Montsant.

Respecte a plans d'espais d'interès natural, han estat aprovats definitivament enguany tretze plans especials que estableixen les delimitacions definitives de quaranta espais del PEIN, amb la qual cosa el nombre total d'espais amb delimitació definitiva aprovada és de setanta. En aquests moments, hi ha una tramitació avançada de deu plans més que fan referència a trenta-set

espais. Aquella Resolució que vam aprovar en la Comissió de Política Territorial i que ha inspirat, justament, una esmena del Grup Parlamentari dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, ens veiem en disposició de poder-ho complir, no a través d'un concreció pressupostària, però sí en base al que ara els estava explicant. I respecte a connexions biològiques, també existeix una resolució d'aquest mateix Parlament; alguna d'aquestes esmenes que vostès han presentat hi fa referència.

Passo a parlar de l'Agència Catalana de l'Aigua, que, com ja comença a ser força habitual, concentra una densitat molt significativa d'esmenes. Ens parlen de campanyes de difusió –hi queden contingudes–; ens parlen d'actuacions de foment, de subvencions a empreses –hi queden contingudes–; d'incentiu econòmic a l'estalvi de l'aigua..., el mateix cànon de l'aigua esdevé un estímul, esdevé una mesura incentivadora per a l'ús racional i sostenible de l'aigua en la mesura, justament, que té com a fet imposable el real o potencial de l'aigua. El tema d'inversions en millores de llera i prevenció de les inundacions: ja tindrem la possibilitat, quan es prossegueixi la Comissió del Síndic de Greuges, d'acabar-ne de parlar, però s'ha fet una acció per part de l'Agència Catalana de l'Aigua molt clara, molt contundent amb relació a la neteja de lleres; també en aquesta Comissió anunciarem –hi haurà la possibilitat d'anunciar– que el mes de maig tindrem ja un mapa que ens permeti delimitar aquestes zones de risc d'inundació i continuem treballant amb la delimitació del domini públic hidràulic. El mateix en l'àmbit de descontaminació d'aigües contaminades per nitrats o de sistemes terciaris per a la reutilització de les aigües: aquí, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana presenta esmena demanant que es faci un estudi perquè aquestes aigües depurades també puguin ser aigües de boca, que es faci una potabilització; en aquests moments, creiem que és una proposta molt agosarada i que, en tot cas, hem d'anar a pams, hem d'aconseguir que a aquesta reutilització, en base a sistemes terciaris, doncs, estigui destinada a altres usos que considerem en aquests moments més viables, com fóra l'ús de reg.

I vaig acabant amb allò que fa referència a la Junta de Residus. Hi ha els programes de gestió de residus a Catalunya, i aquí també discrepo de l'argument del senyor Boya amb aquesta contundència: «No s'ha fet absolutament res»; al contrari, el Programa de gestió de residus a Catalunya, que dona lloc a diversos programes sectorials –entre ells el municipal, entre ells el de residus especials–, justament ha acabat la seva primera fase i ara els haurem de renovar; si no s'hagués fet res no estariem amb aquesta disposició, justament, de renovar-los. I amb relació a un conjunt d'esmenes que també demanen més inversions en el territori, home, ja ho vam dir en el debat sobre l'estat de despeses i en el debat a la totalitat, el debat de retorn: el projecte de pressupostos presenta un increment d'un 72,8% en les subvencions de capital destinades a ens locals, que en base a la Llei 6/93 és qui té les competències per poder fer la gestió de residus municipals.

Concloc ja repetint els mateixos arguments que els donava al principi: en molts casos pensem exactament el mateix i prioritzem exactament el mateix, el que hi ha és una diferència en el mètode que utilitzem i, evi-

dament, vostès utilitzen aquestes esmenes per explicar quines són les seves prioritats; en tot cas, el Govern ja ho fa. I, per altra banda, hi ha una qüestió de priorització que vostès entenen perfectament. I en darrera instància, el que sí que lamentem i lamentarem en tots els exercicis pressupostaris és que hi hagi esmenes que tinguin poc fonament tècnic, que hi hagi errors de plantejaments que no ajuden massa a donar credibilitat a les diverses forces que volen ser alternativa de Govern en aquest país.

Moltes gràcies, doncs, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Passem, per tant, ara al debat del bloc novè, de la política cultural. I per Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Per defensar les 116 esmenes que en el bloc de política cultural ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana, a més de les 15 que en el mateix bloc han presentat el Grup Socialista, el Grup d'Iniciativa i el mateix Grup d'Esquerra Republicana de manera conjunta. Com veurà, senyor president, senyores i senyors diputats, són moltes esmenes per intentar defensar-les i argumentar una per una en aquesta intervenció, tot i més tenint en compte que, d'aquest bloc que els comentava, hi ha una quarantena llarga d'esmenes que fan referència a aspectes de política esportiva, que seran defensades en el mateix termini de quinze minuts pel diputat senyor Ernest Benach. Per tant, el que farem és, en aquests moments, marcar les grans línies d'aquest tou d'esmenes considerable i, en tot cas, remarcar-ne aquelles que considerem més importants. I aprofito, senyor president, per una qüestió tècnica, per anunciar la retirada de les esmenes 993 i 1005, que, per qüestions d'error informàtic, apareixen duplicades i que hi ha unes altres esmenes amb una altra numeració que diuen estrictament el mateix.

El president

Molt bé.

El Sr. Bargalló Valls

En el que fa a la política educativa de l'ensenyament reglat obligatori i postobligatori, el nostre conjunt d'esmenes incideixen en cinc aspectes concrets. En primer lloc, les infraestructures educatives, en compliment del mapa escolar i de la plurianual d'inversions que demanem que s'acceleri i, en tot cas, jo en remarcaria una, que la vam demanar ja en el passat debat de pressupostos i que creiem que és bàsica perquè entre tots ens entenguem, i perquè la feina que fem uns i altres, més enllà de consideracions de qui la fa millor o pitjor, tingui algun fruit i serveixi per a alguna cosa. És una esmena que li demana al Govern de la Generalitat que ens expliqui al Parlament, de cadascuna de les obres marcades pel mapa escolar i pel pla plurianual d'inversions i pels acords posteriors de Govern, quan s'ha començat

o quan es començarà, quan s'ha acabat o quan s'acabarà, i a través de quina partida pressupostària s'ha pagat o es pagarà i de quin acord de GISA s'ha fet el projecte o es farà perquè grups del Parlament, inclòs el de Convergència i Unió, alcaldes i regidors, ens perdem en el marasme de qui ha decidit fer el projecte, qui l'ha pagat, si s'ha fet per conveni, si no s'ha fet...

En els dies en què els diputats de l'oposició estàvem preparant les esmenes em va trucar un alcalde i em va dir: «En els pressupostos d'enguany no hi surt l'institut del meu poble que m'acaba de prometre el director general» —diu— «Què passa?» Dic: «No ho sé, què passa. Tres anys enrere, quatre o cinc t'hauria dit: "No, si no surt als pressupostos, és que enguany no es farà"» —dic— «ara l'únic que t'he de dir és que vés a saber, pot ser que surti i no es faci, pot ser que no surti i es faci; doncs, espera't dotze mesos i el desembre que ve en tornem a parlar i ja ho aclarirem.» Doncs, hi ha una esmena que demana al Govern simplement que ens aclareixi això, que ens aprofitaria molt la feina a uns i als altres.

Després hi ha, també, esmenes referents als programes de garantia social, al transport i menjadors escolars, a les ajudes necessàries a les corporacions locals, especialment en temes d'educació infantil, i tot un conjunt d'esmenes que fan referències a aspectes de territorialització, que els comentava.

Pel que fa a la política educativa superior i de recerca, el tema d'universitat, també hi ha una sèrie d'esmenes que fan referència a aspectes com beques, plantilles de professorat, taxes, a la reparació i manteniment dels edificis i a les despeses urbanístiques; jo en voldria remarcar tres, en aquest poc temps que tenim per a aquest conjunt. Primer, la que demana una revisió de la programació dels estudis de la recerca, i especialment de no prendre cap decisió de supressió d'estudis en universitats catalanes en aquests moments existents sense la consolidació d'aquesta nova programació d'una característica plurianual llarga.

En segon lloc, la que exigeix una vegada més, l'adopció d'un model de finançament transparent, equitatiu, objectiu, del qual en coneguem els paràmetres; i, en tercer, una que demana que es presentin al Parlament la memòria anual de la Universitat Oberta de Catalunya, en la qual consti l'execució del pressupost i la liquidació. Aquest és un tema que també n'hem parlat diverses vegades, que ja en vaig fer referència en nom d'Esquerra Republicana en el passat debat sobre les esmenes a la totalitat, però que voldríem insistir ara i aquí: per nosaltres, la Universitat Oberta és una universitat pública, perquè així la vam entendre en la seva concepció, així l'entendem pel que fa al seu pressupost i així voldríem que fos, tot i que formalment hauríem hagut de fer-la privada, perquè estem en l'Estat que estem, que té les lleis que té, i tenim el grau de sobirania que tenim, i entre tots vam convenir que la millor manera de fer una bona universitat pública a distància a Catalunya era utilitzar els mecanismes que la Llei espanyola ens dóna pel que fa a les universitats privades. Ara, no teníem la pretensió de fer-la privada, i com que no teníem la pretensió de fer-la privada no volem que actuï en els mecanismes de control d'aquest Parlament com si fos privada, i, per

tant, reclamem aquesta memòria anual que creiem que entre tots hauríem de fer, per al bé de la mateixa Universitat Oberta.

També tenim unes esmenes de recerca, especialment pel que fa a un programa de creació de grans infraestructures, d'aquests quinze centres de recerca, entre els quals hi hauria el Laboratori de Llum de Sincrotró, que també reiterem any rere any.

Pel que fa a les esmenes de política cultural, n'hi ha un primer bloc de normalització lingüística i ús social, en el qual reincidim en la petició d'uns plans específics per a la promoció social del català a l'entorn de Barcelona i de la seva àrea metropolitana, i a l'entorn també de les àrees metropolitanes del país; esmenes de suport a la lectura i d'aplicació del mapa de lectura i de la Llei de biblioteques, de Llei de patrimoni, de suport a les corporacions locals, de suport a la creació..., i la creació d'una xarxa única d'infraestructures culturals públiques.

També ho hem dit moltes vegades: nosaltres, quan analitzem les infraestructures culturals que hi ha al país, les públiques, no ens dediquem a pensar si són de la Generalitat, són de l'Ajuntament o són de la Diputació i si en aquell ajuntament o en aquella Diputació governen uns o governen uns altres. Sovint hem criticat i criticarem sempre que a vegades la política cultural del país s'hagi fet des de l'opció que aquell teatre que té aquesta institució ha de fer competència a l'altre teatre que té aquella institució en el mateix municipi, i n'hem posat exemples de Barcelona, però també n'hem posat exemples com ara Reus, on s'han produït a vegades inauguracions de teatres, fetes a través d'inversions públiques en la seva reconstrucció, segons qui ha pagat més aquell teatre, perquè era un teatre promogut més per la Generalitat o promogut més per l'ajuntament.

Aquesta situació, que es dóna en el món del teatre a Barcelona ciutat i que es dóna en el món de la música i que es dóna en diversos llocs del país, creiem que s'ha de solucionar amb aquesta xarxa única d'infraestructures culturals; com creiem també, parlant d'unificació de criteris, que ja és hora de la creació de l'ens únic de gestió del patrimoni de la Tàrraco romana, per uns criteris idèntics, d'eficiència en la gestió, i, a més a més, perquè la declaració de Patrimoni de la Humanitat, diguem-ne, és una via ja definitiva per a aquesta necessitat.

Tenim també una sèrie d'elements de territorialització de centres culturals, de biblioteques, en aquests aspectes de la política cultural, que remarquem en el capítol de l'articulat.

En definitiva, aquestes esmenes també tenen la seva translació en les esmenes presentades conjuntament amb el Grup Socialista i amb el Grup d'Iniciativa: per un cantó, les d'Ensenyament, que el que fan és posar dintre la Llei de pressupostos les reivindicacions del marc unitari de la comunitat educativa pel que fa a la millora de la qualitat de l'ensenyament públic, i després d'altres esmenes pel que fa a les tecnologies de la informació; al desplegament de la Llei de patrimoni i Llei de biblioteques i Llei de museus; al Consorci de Normalització Lingüística; a la dotació de 2.000 milions de pessetes per al nou Institut Català de les Indústries Culturals, que és, la creació, la seva Llei de creació, en l'ordre del dia d'aquest Ple, i, finalment, per a la peti-

ció d'un contracte programa per a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, una promesa que se'n va fer i que no s'ha complert.

Deixo el temps que resta, doncs, per a la intervenció de política esportiva del nostre Grup Parlamentari.

El president

Té la paraula...

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Defensarem, doncs, les esmenes que resten en aquest bloc i que totes elles fan referència a temes esportius. Ja ho vam dir també en l'anterior debat, que la política esportiva en aquest debat pressupostari representava o venia representada per dos novetats importants.

Per una banda, el que era la constitució o la creació del Consell Català de l'Esport i la seva posada en funcionament. En aquest sentit, doncs, aquest és un salt qualitatiu en el sistema de gestió, que caldrà veure com funciona, si realment l'agilitat i eficàcia que es pretenien acaben sent una realitat.

I, d'altra banda, el Pla director d'instal·lacions esportives. El Pla director d'instal·lacions esportives no és un pla que hagi passat desapercbut, sobretot per al món municipal, entre altres coses perquè aquest era un tema que estava com en *standby* des de feia bastant de temps, i totes les perspectives, les expectatives que s'havien aixecat, doncs, d'alguna manera quedaven en funció del Pla director en qüestió. El cert és que el Pla director ha provocat un cert conflicte amb el municipalisme, i el cert és que d'alguna manera també és la causa d'una bona part de les esmenes que nosaltres hem presentat en aquest àmbit.

Catalunya és un país viu esportivament parlant; això jo crec que ningú pot qüestionar-ho en cap moment. Als èxits esportius que es van tenint –tot i que en aquest sentit, quan es tracta del país, sembla ser que hem de dissimular– s'uneix un percentatge molt elevat de pràctica esportiva, i fins i tot s'hi uneix, jo diria, un concepte avançat i modern del que ha de ser l'esport avui en dia. Jo crec que això, d'alguna manera, justifica la important quantitat d'esmenes a nivell d'instal·lacions que ha presentat el nostre Grup Parlamentari, ja que, en definitiva, per fer esport fan falta instal·lacions, i des d'aquest punt de vista aquí encara tenim una certa assignatura pendent.

Queda, doncs, així explicat el perquè d'aquesta important quantitat d'esmenes a l'articulat en la línia de reclamar tot un seguit d'instal·lacions esportives repartides pel territori i que són absolutament, des del nostre punt de vista, imprescindibles per poder, doncs, mantenir aquest equilibri i que Catalunya continuï sent un país esportivament potent.

També hi ha un altre apartat d'esmenes que fan referència al que és la representació internacional de l'esport català. Aquí hi han dues línies d'actuació. Una línia recull, per una banda, el que hauria de ser el suport i el reconeixement del Comitè Olímpic de Catalunya. Fins ara ens hem basat estrictament en declaracions de bona voluntat per part del Govern amb relació al Comitè

Olímpic de Catalunya; fins i tot alguns dels compromisos que s'havien contret, de tipus material, que feien referència al local, que feien referència a les aportacions econòmiques que s'havien de fer, no s'han complert, i aquí nosaltres no volem veure cap mala fe ni cap mala intenció, però sí que ens comença a amoïnar l'actitud en aquest sentit. I, per tant, el que en aquests moments és Comitè Olímpic de Catalunya, nosaltres entenem que caldria potenciar-lo, caminar per la via del diàleg i el consens amb la Unió de Federacions Esportives de Catalunya, però tenir d'alguna manera un referent clar en el que és el món de l'olimpisme a nivell internacional. I això el Comitè Olímpic de Catalunya podria recollir-ho perfectament.

Enguany ha estat un any de jocs olímpics, els Jocs Olímpics de Sidney, en els quals l'esport català ha tingut, ha fet un bon paper; en qualsevol cas, l'ha fet com a subsidiari, en cap cas l'ha fet com a esport català pròpiament, l'ha fet com una part de l'esport espanyol. I, en qualsevol cas, el que queda clar..., i després de veure la Copa Davis, amb la final celebrada a Barcelona, queda encara més clar: qualsevol intent de fer un projecte propi, esportivament parlant, diferenciat del projecte espanyol, serà d'una complicació tremenda, entre altres coses perquè aquesta era, per exemple, amb el tema de la Copa Davis, una bona oportunitat... Escoltin, jo crec que la majoria de persones que més o menys seguïem el que era la competició entre Espanya i Austràlia teníem clar qui volíem que guanyés, entre altres coses perquè, evidentment, si tu veus el Carles Costa o l'Àlex Corretja, veus gent que s'ha fet aquí, que parla el mateix idioma que tu, que en definitiva són de la teva pròpia gent, doncs, lògicament, pretens que guanyin. El que passa és que –i això és una cosa que s'encomana, i esportivament encara més, no?– després, quan vas veient el resultat concret, quan vas veient el menyspreu cap al català en l'organització de l'acte, quan vas veient, doncs, la manipulació política –política– que es fa des del nacionalisme espanyol en relació amb tot aquest tema, és quan, francament, perds una mica la il·lusió i vas veient que...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Benach i Pascual

Acabo, senyor president. Vas veient que les coses no van com haurien d'anar. En aquest sentit, doncs, queda molta feina per fer, i, per tant, l'última esmena del nostre Grup en aquest àmbit precisament del que parla és de donar més suport a les federacions esportives per a la seva representació internacional.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup Socialistes-Ciutadans pel Canvi, té la paraula... Té la paraula el senyor Joan Surroca.

El Sr. Surroca i Sens

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, seguint el procés de tràmit parlamen-

tari, presentem en el Ple unes poques esmenes vives de Cultura; la resta, les que fan referència a Ensenyament, les defensarà la meua companya de Grup Assumpta Baig.

Dic que seran unes poques esmenes vives perquè pensem que, si són poques, tinc l'esperança que ens les aprovaran. (*Remor de veus.*) És clar, és el segon any que fem aquest teatre, podríem dir, i a mi la veritat és que no m'agrada gens, perquè, és clar, si sortim aquí hi hauria d'haver, realment, com a mínim l'esperança que alguna cosa de les que defensem tirarà endavant; del contrari, si ara això ens gravessin i ho veu la ciutadania, realment la política perd graus. I jo confio que l'any que ve això anirà diferentment, que en sortir aquí estiguem convençuts que allò que defensem té una possibilitat de tirar endavant, una possibilitat. (*Veus de «Molt bé.»*)

Bé, les poques esmenes que presentem són grans eixos, eixos que de cap manera vostès poden tombar. Escoltin, un és el Fòrum, el Fòrum Universal de les Cultures de Barcelona del 2004, una cosa meravellosa, una cosa que pot canviar Catalunya si ho sabem organitzar bé. És l'esmena 1021, i avui ha estat una gran alegria poder llegir en el diari *El Periódico* una afirmació contundent: sí al Fòrum del 2004; signat: un escriptor de prestigi i, a més, secretari de Presidència de la Generalitat, senyor Carles Duarte. He estat content quan ell diu que el Fòrum «ha de contribuir a difondre el missatge de la UNESCO en defensa del respecte, identitats i cultures, en un context que tendeix a la globalització». Ell continua dient: «Celebrar la diversitat cultural i impulsar el diàleg han de ser els objectius del Fòrum. La idea aprovada per la UNESCO s'ha convertit en un projecte engrescador, una nova fita històrica per a Barcelona i Catalunya.» Queda clar, doncs, que, al Fòrum, s'hi ha de donar suport i que a través d'aquesta esmena s'asseguri la participació de la Generalitat.

Si el Fòrum Universal de les Cultures Barcelona 2004 és un eix important, no ho és menys tota la qüestió de la vall de Boí; és la nostra esmena 1174. Creiem que s'han de destinar els recursos necessaris per a la rehabilitació i millora de les esglésies d'aquesta vall i per al conjunt arqueològic de Tarragona, recentment declarats Patrimoni de la Humanitat per la UNESCO. Nosaltres creiem, doncs, que és una esmena forta, una esmena de contingut, que tampoc poden dir que no.

Hem subscrit a la vegada unes esmenes conjuntament amb els grups Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya - Verds, també importants. Aquesta mateixa setmana nosaltres defensarem una moció que farà referència a infraestructures culturals que tinguí en compte el territori com a resultat del desplegament de tres lleis: de la Llei del patrimoni, de la Llei del sistema bibliotecari i la Llei de museus. Doncs, bé, aquesta Moció no pot tenir sentit si ara no s'aprova realment que hi hagi l'atenció pressupostària necessària.

Un altre punt importantíssim que fa referència al Consorci per a la Normalització Lingüística, que és l'esmena 1051. Sobre el Consorci, creiem que tenim un gran repte, un repte que ha de fer canviar el molt que tot ha canviat des dels seus inicis; per això creiem que hi ha

dos reptes sobre aquest punt: primer, acord; hem de ser atrevits per estendre l'ús social de la nostra llengua; i un segon repte és atendre les necessitats de les noves migracions.

Hi ha una altra esmena important, que és la 1052, que fa referència a les necessitats de dotar un pressupost, nosaltres diem de 2.000 milions de pessetes, per a la promoció de les indústries culturals, però no en detriment d'altres departaments de Cultura, perquè, si es fes així, l'Institut per atendre les indústries culturals naixerà ben mort.

Per últim, l'esmena 1054 proposa que el Govern presenti en el termini de tres mesos un contracte-programa per a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i nosaltres creiem que hauria de fer-ho per dos punts també importants. Primer, tenir un programa estable del finançament de la Corporació amb un calendari de pagament del deute acumulat; com més triguem a solucionar aquest problema, pitjor, més deute acumulat tindrem. I un segon punt és una definició clara de l'emissió pública i dels seus objectius, que la Corporació ha d'assumir en aquest contracte programa.

Ja veuen que no els he atabalat pas gaire. Són sis esmenes; per favor, votin que sí, pel bé de la cultura d'aquest país és pel que els demanem el vot afirmatiu.

Moltes Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La senyora Assumpta Baig té la paraula.

La Sra. Baig i Torras

Moltes Gràcies, senyor president. Continuant amb la mateixa illusió del company que m'ha precedit, demanar també que facin un esforç, el Grup de Convergència i Unió, per veure si ens poden aprovar una esmena, una disposició, una esmena que afegeix a la disposició addicional vint-i-tresena per tal que se'ns donin també les eines a l'oposició per poder fer un seguiment de les polítiques del Govern. Ens deia el senyor Bargalló que ens era difícil poder seguir i continuar el Pla de construccions escolars, i un altre dels aspectes que, evidentment, es fa difícil és en el tema del seguiment dels concerts educatius. Concerts educatius que sabem que formen part de la LODE, d'una llei socialista i amb la qual nosaltres estem d'acord sempre que es faci amb criteris i amb els criteris contemplats a la llei, però que, per altra part, no podem entendre quan hi ha una ampliació tan gran de pressupost en el tema dels concerts educatius. I no ho podem entendre perquè en l'anterior pressupost se'ns va dir, i se'ns va dir precisament per part del conseller d'Economia, que ja estava contemplat tot el pressupost que es necessitava, i, evidentment, s'acabava ja en la implantació de tot el sistema educatiu, però, en canvi, a la disposició addicional continuem parlant de l'ampliació en la implantació del nou sistema educatiu. Això fa que realment no sigui comprensible.

Nosaltres els demanaríem, als grups de Govern i, evidentment, també al Grup del Partit Popular que li donarà suport, que aprovin aquest afegit en què diu que el

conseller o consellera –en aquest cas, consellera– d'Ensenyament haurà de retre compte d'aquestes modificacions al Parlament per al seu coneixement. Ens sembla important; podríem parlar un altre llenguatge si tots sabéssim exactament quan els 19.000 milions de concerts creixen o quan nosaltres hem de fer una retallada també per fer pressupostos alternatius de 19.000 milions perquè ens sembla que segons els efectes de seguiment s'han tancat setanta centres que tenien concerts i s'han donat molts i molts concerts que no corresponen a criteris. Cal, per tant, donar les eines a uns i als altres.

També en la nostra línia, defensar les esmenes que nosaltres hem presentat, concretament, en el tema de la formació de noves tecnologies, un aspecte important en la formació al llarg de la vida i molt en concret en aquest moment en el tema de donar suport a polítiques d'immigració en l'escola pública amb recursos, s'estan donant els recursos únicament i exclusivament per a l'escola concertada i no s'està fent aquest creixement a l'escola pública, i això ens pot portar a una xarxa segregadora que trenqui la cohesió social que nosaltres desitgem i en el tema de garantir els recursos per a l'ensenyament de les llengües, també una necessitat imperiosa en aquesta nova societat global, econòmicament, que ens toca viure, i, en canvi, veiem com el projecte Orator està realment congelat.

En l'esmena número 1019, volia fer un aspecte de modificació tècnica, perquè nosaltres demanem que es dotin els recursos humans i econòmics suficients per tal de superar l'escola mixta i avançar cap a l'escola coeducativa, i en l'esmena posa «educativa». Només faltaria que l'escola no es plantegés educativament, però coeducativa vol dir que iniciem des de l'escola programes per avançar en aquesta línia d'una societat on la responsabilitat, els drets i deures dels homes i les dones siguin iguals, i, en aquest sentit, veiem que únicament i exclusivament es deixen aquests programes en mans de la bona voluntat dels professionals de l'ensenyament.

També en la línia de la universitat ens sembla realment important avançar, i per això desitjaríem, amb aquesta mateixa il·lusió que nosaltres posem en el moment de redactar les esmenes, que fos aprovat que en el sistema universitari hi hagués la creació de programes, d'una programació específica amb el màxim d'acord i consens possible de nous estudis a impartir per les universitats de Catalunya amb una indicació precisa per les dates dels estudis i dels recursos necessaris per impartir-los, igual com una millora de la planificació estratègica en l'àmbit docent i de la recerca. I en l'àmbit de l'esport, que s'habilitin els recursos necessaris per a la promoció de l'esport i la formació de tècnics en l'àmbit universitari.

També em correspon defensar les esmenes que hem presentat conjuntament amb el Grup d'Iniciativa - Verds i amb el Grup d'Esquerra Republicana, que totes elles van dintre d'un conjunt que és la defensa per la qualitat de l'escola pública, i que van en la mateixa línia del que va ser la demanda del marc unitari de la comunitat educativa i que varem veure reflectit i recolzat per milers de persones, també, el diumenge del mes de novembre en la manifestació que hi va haver: una atenció a la diversitat de l'escola pública; una supressió de barracots per al 2002 –és impossible garantir una qualitat

digna a l'escola pública, un esperit de ciutadania en els joves del futur, si els tenim en uns barracots que no poden educar ni l'ètica ni l'estètica–; una formació continuada del professorat i una revalorització social dels professionals de l'educació, un aspecte que ens sembla imprescindible per aconseguir que l'educació tingui el prestigi social i, per tant, la implantació en el món social que realment necessita.

També demanem negociar amb el Govern central els recursos necessaris per un programa de gratuïtat dels llibres de text i de material escolar progressivament. 1.500 milions de pessetes més per al foment de places de llars d'infants en conveni amb els ajuntaments, aquest és un aspecte que jo els demanaria, també, al Grup del Partit Popular que pensin com i de quina manera, en els pressupostos anteriors, varen justificar el seu vot de suport al pressupost de Convergència i Unió dient que hi havia un acord que es crearien unes quantes escoles bressol en municipis concrets i, si repassen, crec que no hi ha hagut ni un. Vostès mateixos, al cap de dos mesos, donaven suport també al Grup de Convergència i Unió per fer-ne una altra, de política. Ni els uns, ni els altres. I el que és més preocupant, i almenys així és per al nostre Grup, és que no hi ha increment de places d'escola bressol, i que van destinant uns recursos des de política social que no sabem ben bé cap on van, però que no són recursos destinats a incrementar una política de foment de places d'escola bressol imprescindible en aquesta nova societat, en aquesta societat de compromís, d'home i dona en el món de treball.

També demanem que la Direcció General d'Adults passi al Departament d'Ensenyament i que hi hagi la confecció i la publicació del mapa específic d'aquests ensenyaments. Un programa de xarxa i serveis de banda ampla per tal que arribin a totes les escoles públiques. No ens podem quedar satisfets pensant que hi ha un ordinador a secretaria de les escoles públiques i que, a més, l'han pagat les associacions de pares; ens cal fer polítiques noves...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Baig i Torras

...en el tema de la incorporació de les noves tecnologies en el món de l'educació.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, i espero que com a mínim ens aprovin que la consellera d'Ensenyament doni explicacions sobre el tema dels concerts per tenir més eines des de l'oposició.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies a vostè, senyora diputada. Pel Grup Iniciativa per Catalunya - Verds té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, defensaré les esmenes que fan referència al tema

d'ensenyament i d'esports. Concretament amb esports, doncs, explicar que les nostres esmenes van destinades bàsicament a augmentar les subvencions per fomentar l'esport de base i l'esport social, sobretot subvencions destinades a les corporacions locals, a l'esport universitari, a la formació de tècnics i també a la Federació. I, com no podia ser d'altra manera, l'esmena que últimament ja plantejem tots els partits, els grups de l'oposició que no governa, que és la Unió de Consells de Catalunya, que necessiten, evidentment, per tal de fer la seva tasca molts més diners que no els que els aporta el Departament de Cultura, i així es queixen any rere any.

Amb relació al tema educatiu, bé, hem fet un seguit de propostes, unes soles com Iniciativa per Catalunya-Verds i les altres conjuntament amb les altres forces d'esquerra, amb una idea de presentar no tant un pressupost alternatiu, sinó unes línies de treball alternatives a la política educativa del Govern de la Generalitat. Amb les intervencions dels altres companys i companyes de l'oposició d'esquerres en aquest hemicicle, s'ha vist claríssimament que hi ha una altra visió, una manera d'interpretar o una manera de proposar una altra política educativa, sobretot que faci front a les necessitats d'una societat dinàmica i una societat diversa com és la de Catalunya en aquests moments.

I amb relació a la diversa, aquest és el primer gran eix que nosaltres tenim en compte i que volem potenciar que és aquesta atenció a la diversitat. Home, això també ho diu el Govern i la consellera, que avui no hi és, bé, la consellera també ho diu sovint, que plantegen una atenció a la diversitat amb diners, amb recursos, amb idees. Home, podríem posar un exemple que ara ha succeït últimament a Girona amb relació a l'atenció a la diversitat, que la Generalitat s'ha retirat del Pla d'educació i convivència. Home, era un pla que es feia en uns barris de Girona i que en formaven part les escoles d'aquests barris, les associacions de pares i mares d'aquests barris, la Universitat de Girona, l'Ajuntament de Girona i a última instància també s'hi va apuntar la Generalitat –per cert, l'última d'apuntar-s'hi i la primera de sortir-se'n.

I era un pla d'educació i convivència que no només parlava de temes educatius, sinó també de temes socials, allò que és tan important de l'atenció a la diversitat; aquells que sovint diuen que l'escola no ha de ser l'única..., evidentment que no, però l'escola ha de participar també en altres aspectes socials per tal que aquesta diversitat sigui al màxim d'efectiva possible.

Doncs bé, la primera acció s'ha retirat, d'aquest Pla d'educació i convivència, un pla pilot jo crec que importantíssim, als barris de Sant Narcís i Santa Eugènia, i deia la consellera que els guetos, diu, no són educatius, sinó socials; d'acord. Però, en tot cas, haurien d'explicar quines són les dades, també, d'aquest barri; ho dic perquè ja en tinguem una idea i puguem extrapol·lar-ho també a la resta del país. En aquest barri hi ha un 7% de població immigrada, en aquests barris; en canvi, en les escoles públiques hi ha un 15% de població immigrada. Aquí hi ha una certa disfunció. En algun parvulari, ara, a P-3 hi ha el 50% de població immigrada. Això és una concentració artificial; no és un gueto social, sinó una concentració artificial en uns centres educatius d'una realitat que no existeix en el

barri. En canvi, als centres concertats, de cada quatre alumnes amb necessitats educatives especials, només un va en aquests centres concertats, tot i tenir més línies que no pas la pública.

Bé, aquest em sembla que és un exemple prou clar i que els mitjans de comunicació ho han explicat, de demostració que l'atenció a la diversitat del Govern de la Generalitat són només paraules, no són fets; a l'hora de la veritat, l'únic que fa és fugir d'estudi i, evidentment, no aplicar una política amb una veritable política d'integració també –també– a les escoles. Per això, per nosaltres, una de les columnes vertebrals d'una nova política educativa o d'una política d'esquerres és l'atenció a la diversitat, una veritable atenció a la diversitat, i atendre tots aquests nois i noies amb necessitats educatives especials.

El segon gran bloc seria un impuls a la formació professional, l'altre element clau per a un país competitiu, que tingui una formació professional en condicions, no com està en aquests moments. Hem fet un avenç en canviar el sistema a través dels cicles formatius de grau mitjà i de grau superior, però ho hem deixat només en paper, en un simple mapa que no té una relació estricta amb el territori, ni tampoc se li han donat els diners suficients. S'ha creat una Direcció General de Formació Professional sense diners i sense capacitat d'actuació. No hi ha voluntat en aquests moments –i els pressupostos ho demostren– per tal d'impulsar la formació professional, que és l'element bàsic. Després ens queixarem que no tenim titulats, després ens queixarem que els hem d'anar a buscar a fora; si els hem d'anar a buscar a fora, bàsicament, és per una mala gestió en aquests moments.

L'altre gran bloc seria el de potenciar, evidentment, els diners, les subvencions a la creació de places escolars, de llars d'infants, de places d'educació infantil de zero a tres anys, que per no fer-nos pesats ja no continuarem, perquè ens sembla que és una promesa incomplida reiteradament, i ens sembla que ja és una realitat que coneix bona part de la població, no els ajuntaments que la pateixen, sinó els pares i mares, que tenen la clara consciència de qui és que els impedeix que molts pares i mares, sobretot de classes socials més baixes, no puguin portar els seus fills a les escoles o no puguin portar els seus fills a les escoles bressol perquè ells puguin continuar la seva vida professional, laboral o la que creguin convenient. Aquesta també és una realitat que cada vegada es constata més a la nostra societat.

Després elements importantíssims, com és l'altre bloc del professorat: formació, formació general, formació amb tecnologies de la informació i de comunicació i, sobretot, regularització social del professorat que en aquests moments, degut a una poca actitud de donar suport a la tasca social del professorat que es té per part del Govern de la Generalitat... I, en definitiva, també reivindicar dos grans drets: la gratuïtat dels llibres de text, amb veritables polítiques per aconseguir-ho, i del material escolar, i obtenir unes escoles dignes, i no que alguns alumnes hagin d'estudiar en barraques o en barracons, com ens deien l'altre dia.

En definitiva –i acabo, per donar pas a la meua companya senyora Dolors Comas d'Argemir–, dir que tot aquest pressupost i tota la gestió i la política educativa

del Govern de la Generalitat es resumeixen amb una dada, freda però real, que ens diu que la inversió del Govern de la Generalitat en ensenyament representa el 2% del producte interior brut, quan a la resta de la Unió Europea representa el 6%. Això és una demostració de quina és la política educativa del Govern de la Generalitat destinada a ensenyament, bàsicament, doncs, força miserable.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, continuant amb les esmenes en aquest grup temàtic, el nostre Grup ha presentat també tota una sèrie d'esmenes que fan referència a la necessitat de més recursos per a universitats, més recursos per a recerca. En tot cas, anuncio la retirada de les esmenes 1060, 1061 i 1064, en favor de l'esmena conjunta que hem presentat, també, amb Esquerra Republicana i el Partit Socialista de Catalunya - Ciutadans pel Canvi, en el sentit de reclamar aquell model de finançament que va aprovar en el seu dia el Parlament de Catalunya, i que allò que demanem és simplement que es compleixi una resolució. Necessitat de més recursos per a universitats, en el sentit de poder fer front a totes les demandes educatives de l'educació superior i tenint en compte també tota una sèrie de necessitats amb relació a l'equipament necessari, al manteniment dels edificis, i també a les despeses de personal.

Volíem assenyalar-ne en aquest sentit, dintre de les esmenes presentades, una d'elles, que és la proposta que hi hagi un complement autonòmic per al professorat que compensi la pèrdua de poder adquisitiu des de 1995. Altres comunitats autònomes ho han fet –Madrid, illes Balears, Múrcia, Rioja, Navarra, Castella - La Manxa–, per compensar, hi insisteixo, aquesta pèrdua de poder adquisitiu del professorat universitari, així com la millora de la situació del professorat contractat. No és, en aquest sentit, un tipus de plantejament adequat pensar que es pot fer un tipus d'activitat de qualitat a partir d'anar degradant les condicions del mateix professorat universitari.

Si diem també més recursos per a recerca –i no tinc temps d'estendre-m'hi– és perquè, malgrat l'increment que hi ha hagut enguany, no es recupera el retardament que es porta respecte a aquest capítol, tenint en compte que fins i tot en aquests moments no podem compensar el que seria la situació de la recerca a Catalunya fa, per exemple, vuit anys, i, per tant, aquest increment ni tan sols arriba a compensar aquest retardament. Més recursos, per què? Per fer grans infraestructures, a partir del pla d'implantació que es convingui, per millorar les condicions de treball dels grups de recerca, per fer una millor formació en la recerca per al personal que s'hi hagi de dedicar.

I, passant a un altre capítol d'esmenes, hi hauria les que farien referència específicament a qüestions de tipus cul-

tural, tot començant per aquesta altra de conjunta, que fa referència a la necessitat de dur a terme un programa plurianual d'infraestructures culturals amb relació al desplegament de les lleis de patrimoni, biblioteques i museus, i, per tant, compromisos que també estan assolits i que no s'han complert. (*Remor de veus.*)

Fent referència a qüestions de patrimoni, en concret, caldria assenyalar justament com...

El president

Esperi's un segon, senyora diputada. Prego als senyors diputats que, si s'han de comunicar, abaixin el to de la veu. Gràcies.

Pot continuar.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, estava assenyalant que en qüestions de patrimoni en concret presentem algunes esmenes amb relació a la necessitat d'impulsar algunes dimensions d'arqueologia industrial, perquè forma part, precisament, de potser aquells aspectes en què s'ha tingut menys atenció, i evidentment també amb relació a l'arqueologia clàssica.

Voldria destacar en aquest sentit l'esmena que fa referència a la necessitat d'implicar-se per part de la Generalitat en la recuperació i manteniment del patrimoni arqueològic de l'antiga Tàrraco, recentment declarada Patrimoni de la Humanitat. I si ho vull assenyalar específicament és perquè justament ahir, que va haver-hi una celebració a la ciutat de Tarragona amb relació a aquesta declaració, vaig poder sentir tota una sèrie de declaracions fetes per la regidora de Patrimoni, la senyora Martorell, fetes per l'alcalde de Tarragona, el senyor Joan Miquel Nadal, fetes pel conseller que venia en representació del senyor Pujol, el senyor Artur Mas, i fetes pel conseller de Cultura, el senyor Vilajoana. En totes aquestes declaracions i, a més a més, un vídeo que es va projectar, em va cridar l'atenció que en cap moment –en cap moment– es va citar que els arqueòlegs, que les persones especialistes en el patrimoni arqueològic haguessin tingut cap paper en aquest fet que el patrimoni de l'antiga Tàrraco ara s'hagi revaloritzat i hagi sigut declarat Patrimoni de la Humanitat; sembla que aquest paper dels arqueòlegs no existeixi. En canvi, el paper dels polítics, sí que es va insistir molt en el seu..., és a dir, tot el mèrit es va atribuir als polítics.

Per cert, tots els que es van citar o eren del Grup de Convergència i Unió o eren del Partit Popular; sembla que les actuacions prèvies d'altres polítics, d'altres grups, no hi hagin comptat. Per què dic això? Dic això perquè, si els polítics se n'atribueixen els mèrits, potser ja és hora que la Generalitat de Catalunya faci mèrits i intervingui també en les despeses que significa el manteniment d'aquest patrimoni arqueològic i la seva recuperació, tenint en compte que, com bé s'ha dit, no només és un element que ara revitalitza la ciutat, sinó que obliga també més la ciutat amb relació al seu manteniment.

Un altre tipus d'esmenes fa referència als arxius, a la necessitat que els arxius comarcals estiguin millor do-

tats, com a element de suport, per altra banda, a aquells municipis més petits que no poden tenir, doncs, arxivers propis i en què, per tant, aquest suport és necessari.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

També hi ha tota una sèrie d'esmenes amb relació a la promoció del cinema, la música, el teatre i la dansa. I voldria destacar aquí també l'esmena conjunta, presentada també amb Esquerra Republicana i el Partit Socialista, amb relació a dotar de més recursos l'Institut Català de les Indústries Culturals que ara es crearà.

Finalment –acabo–, hi ha tota una sèrie d'esmenes amb relació a donar més impuls a les actuacions de política lingüística. I finalment també una altra que implicaria arribar al compliment d'un compromís, i és el contracte programa per a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, esmena que ha sigut presentada també de forma conjunta amb els altres dos grups que he esmentat abans.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Comas. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Salvatella.

El Sr. Salvatella i Suñer

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, *volat irreparable tempus*, deien els vells rellotges de sol de les nostres pairalies i esglésies, muntanyes amunt, planes avall. Que el temps vola irreparablement, res més cert; i, com que el temps vola i el senyor president el controla, comprendran que no em dediqui ara a rebatre una per una les 217 esmenes presentades a l'articulat pels diferents grups parlamentaris en el bloc de política cultural.

Sí que faré, nogensmenys –que diria un clàssic–, un breu comentari dels temes més rellevants que plantegen aquestes esmenes. Anem al gra, com deia el gall de Vilafranca (*rialles*). Hi ha uns temes que plantegen a l'ensem els tres grups: Esquerra Republicana, Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Iniciativa per Catalunya-Verds, i cal, doncs, que els dediquem una atenció preferent.

En l'àmbit de la política educativa es demana un impuls a la formació permanent del professorat i l'increment de recursos a universitats i recerca. Bé, el Pla de formació permanent ofereix més de 5.000 activitats amb un total de més de 150.000 hores impartides i més de 115.000 places. El departament corresponent té habilitades les partides suficients per cobrir les necessitats d'universitats i recerca; si amb el nou model de finançament –santa paraula!– fos possible, s'habilitaria un crèdit suplementari. Així mateix, el conjunt de projectes en curs formaran el tercer pla de recerca.

El cost dels llibres de text –un altre tema plantejat– pot no ser excessiu per algunes famílies –això és opinable, ja ho sé–; en cas contrari, però, que també es pot donar, es concedeixen ajuts especials i es fomenten sistemes alternatius com la reutilització o l'ús comunitari dels llibres de text.

Per altra banda, la triada opositora reclama el trasllat de la Direcció General de Formació d'Adults, ço és, el pas de Benestar Social a Ensenyament; lamento dir que això no està previst. El també sol·licitat mapa de formació d'adults, en canvi, s'aprovarà de manera imminent.

Quant a política pròpiament cultural hi ha també coincidència entre els tres grups en les qüestions del llibre i la lectura i en allò referent a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Pel que fa al primer tema, les inversions en biblioteques comprenen recursos suficients per a l'adquisició de béns inventariables i fons bibliogràfics, així com també per a la informatització. El Govern, altrament, ja té previst presentar el contracte programa per a la Corporació de Ràdio i Televisió en el termini de tres mesos.

També convergeixen –sense ser convergents– les peticions d'Esquerra, Socialistes i Iniciativa en el tema de les tecnologies de la informació i comunicació; concretament, voldrien el desenvolupament de la xarxa i serveis de banda ampla, l'increment dels punts d'accés públic a dita xarxa i la garantia d'això mateix per a tota la població. En aquest sentit, cal fer notar que el Govern impulsarà les mesures necessàries, tal com expliquen les esmenes, però és en realitat la iniciativa privada qui hauria de desenvolupar les infraestructures. Existeix, no obstant, la previsió immediata de la creació de cinquanta nous punts d'accés a través del programa Òmnia.

Passem a considerar les esmenes presentades en solitari. Un conjunt de temes exclusius d'Esquerra Republicana el formen el foment de la formació ocupacional i professional per als joves, la creació de places en llars d'infants de 0 a 3 anys, les inversions en edificis educatius i els ajuts a menjadors escolars i desplaçaments. No es pot garantir una xifra absoluta de places en formació ocupacional, perquè suposaria, entre altres coses, potenciar la rigidesa sempre nociva en un sistema per si mateix dinàmic i flexible. Els ajuntaments es poden acollir a la convocatòria del Pla de llars d'infants, que experimenta un increment substancial enguany; de fet, moltes corporacions locals ho han fet –la meua per exemple.

Respecte als edificis voldria dir que el creixement demogràfic fa necessari reordenar el mapa escolar. En col·laboració amb els ajuntaments es programaran les futures actuacions de construcció de centres. El Departament d'Ensenyament, com saben, té encarregada la gestió de les obres a l'empresa GISA, el finançament de la qual s'estableix per acords de govern. En la major part dels centres als quals fan referència les esmenes, hi ha dotació pressupostària suficient per a la redacció del projecte o la construcció. Quant als ajuts a menjadors i desplaçaments, les partides del pressupost contemplen els recursos considerats en la normativa vigent, que al cap i a la fi és el que hi ha sobre la taula.

Pel que toca a cultura, el Grup d'Esquerra Republicana insta la creació i millora d'infraestructures i la protecció de béns culturals d'interès nacional i monuments historicoartístics, l'ampliació de l'oferta ludicocultural per a infants, la promoció dels mitjans audiovisuals i les arts de l'espectacle i impulsar l'ús social del català. Diguem que el pressupost del 2001 preveu mitjans eco-

nòmics per a la creació i conservació de les infraestructures culturals. El foment de l'ús del català, per altra banda, està previst en les dotacions corresponents.

I els esports. Es demana –ho ha dit el senyor Benach– dotar el Comitè Olímpic de Catalunya i les seleccions i federacions catalanes, així com la construcció d'instal·lacions esportives. El Comitè Olímpic i les seleccions i federacions han vist incrementada la seva dotació. La construcció d'instal·lacions es farà seguint les prescripcions de convocatòria pública –com ha de ser, no?– i les peticions s'atendran segons les disponibilitats existents i la viabilitat i prioritat de l'actuació.

Iniciativa per Catalunya presenta pel seu compte esmenes en el sentit d'incrementar les dotacions per a les noves figures professionals en centres educatius –bibliotecaris, monitors de menjador– i l'increment de les figures actuals –logopedes, psicopedagogs, assistents socials–; planteja també la introducció de noves àrees del saber, la innovació educativa i la millora pedagògica; demana l'elaboració d'un pla plurianual de finançament del sistema educatiu, i concreta les necessitats d'estudis universitaris a les terres de l'Ebre.

La dotació per a la formació de tècnics ens sembla suficient i no es considera oportuna, de moment, la contractació de noves figures professionals. Pel que fa al personal de suport administratiu –una altra reivindicació d'aquest Grup–, es continuarà en la línia ja començada en l'actual curs i es faran les dotacions a mesura que ho permetin els successius pressupostos. La Direcció General d'Ordenació i Innovació Educativa promou la realització de projectes d'innovació i millora, entre els quals cal destacar els de formació en centres, les llicències per fer estudis i treballs, els programes d'utilització de noves tecnologies –on cal esmentar el programa Argo, per a centres públics no universitaris–, i també la cooperació educativa i científica internacional. No estíem aconsellable establir la necessitat d'estudis universitaris en un lloc concret, siguin les terres de l'Ebre o les del Pirineu, amb independència de la resta; totes les propostes que arribin seran valorades en el Consell Interuniversitari de Catalunya.

En un altre bloc d'esmenes, Iniciativa demana recursos per a la rehabilitació d'equipaments culturals i recuperació del patrimoni, així com l'augment de les transferències a corporacions locals per a la promoció del cinema, la música, el teatre i la dansa, i també el foment de la llengua catalana a les universitats d'arreu del món. Tant la rehabilitació d'equipaments com les ajudes a corporacions locals són suficients –això també és opinable, és clar, és allò del got mig ple i el got mig buit. A través de l'acció directa o també a través de l'1% cultural establert amb el Departament de Política Territorial, s'actua en les qüestions del patrimoni arquitectònic i en intervencions arqueològiques: catedrals de Tarragona, Girona i Solsona, Universitat de Cervera, castell de Miravet, monestir de Sant Pere de Rodes, excavacions arqueològiques de Guissona, etcètera. Pel que fa a la presència del català a les universitats foranes, està més que assegurada, em sembla: 120 milions de pessetes per a 76 lectorats en funcionament.

El Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi fixa la seva atenció, entre d'altres, en els següents temes: l'augment

dels recursos destinats als ensenyaments especials, l'educació en igualtat de nois i noies, el coneixement de llengües estrangeres, la revisió periòdica de la formació professional, la transferència als ajuntaments de l'educació infantil i primària, i la necessitat d'una programació de nous estudis universitaris.

Les qüestions de l'educació especial, la igualtat de gèneres i l'aprenentatge d'idiomes, quant a plantilles, suport pedagògic i formació del professorat, són dotades de forma suficient al nostre entendre. Respecte a les llengües estrangeres, el primer objectiu del Departament és la creació de les escoles oficials d'idiomes que preveu el mapa escolar. La formació professional està contemplada en el Pla de millora d'equipaments per a centres públics i en els programes de garantia social; a més, compta amb la participació i assessorament del Consell Català de la Formació Professional. La transferència dels nivells infantil i primària als ajuntaments, com es fa totalment o en part en altres països europeus, no està previst en l'actualitat. Quant als nous estudis universitaris, el conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació aprova la programació a proposta de la Direcció General d'Universitats i prèvia discussió en el Consell Interuniversitari.

El Grup socialista demana també una dotació de 2.000 milions per a l'Institut d'Indústries Culturals –ho ha dit el senyor Surroca– i una altra d'especial per al Fòrum de les Cultures Barcelona 2004 –que també n'ha parlat–, la redefinició i la reorganització del Consorci per a la Normalització Lingüística i l'extensió de la banda ampla a les comarques del Pirineu.

La llei que crearà, suposo, l'Institut d'Indústries Culturals està al caure –mirin, si no, l'ordre del dia d'aquest mateix Ple–; un cop aprovada, si escau, es faran les transferències oportunes i previstes. El finançament del Fòrum Barcelona 2004 figura en el pressupost, senyor Surroca, amb la dotació acordada entre les institucions –l'alcalde Clos dimecres passat va expressar públicament la seva satisfacció: «ja tenim Fòrum», digué. Altrament, l'esmena referent al Consorci per a la Normalització Lingüística va quedar depassada per acord d'aquest plenari. Pel que fa a la qüestió tecnològica, el Govern té prevista l'elaboració d'un pla d'extensió d'equipaments de telecentres de treball que porti implícita la connexió a infraestructures de banda ampla preferentment a les comarques de muntanya, que és el que reclama precisament l'esmena socialista.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Aquest, a grans trets i una mica de pressa per qüestió del temps, és el bloc temàtic de política cultural. Política cultural versus cultura política, tal vegada. Així ho deia l'altre dia a l'Avui Francesc Parcerisas: si parlem de «política cultural» posem per davant la política i potser caldria parlar també de vegades d'una «cultura política», en què la cultura fos la part substantiva i la política fos l'adjectiu. És una opinió, és clar; el món de la cultura, ja ho saben, és alhora divers i entortolligat, abstrús i polièdric, com un joc de paraules. Acabo, doncs, amb un petit homenatge a Màrius Serra i al seu recent *Verbàlia*, tot recordant aquelles dites creuades –o altrament centó–: «el saber se les pensa totes» o bé «qui menja sopes no ocupa lloc».

Moltes gràcies. Bones festes.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem ara a les votacions... (*Remor de veus.*) Passem ara ja a les votacions de tot el que hem anat avançant des del migdia ençà.

Per tant, començarem primer en el bloc sisè. I votarem en primer lloc les esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya en el bloc sisè.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació l'esmena 234, del Grup Popular.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

A continuació les del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació les esmenes presentades conjuntament pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Iniciativa per Catalunya - Verds i Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

I a continuació les del Grup d'Iniciativa per Catalunya-Verds.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació sotmetem a votació el grup número 7 de Política Social. Comencem per les d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació les esmenes del Grup Popular.

Comença la votació. (*El Sr. Carnicer i Vidal demana per parlar.*) Perdó, es para la votació.

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, per demanar la votació separada de l'esmena 370.

El president

Posem a votació aquesta esmena, la 370.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 68 vots a favor, cap en contra i 64 abstencions.

A continuació la resta d'esmenes del Grup Popular.

Comença la votació.

Aprovades per la unanimitat dels presents.

I, ara, les esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació les esmenes presentades, conjuntament, per Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Iniciativa per Catalunya - Verds i Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació l'esmena 515, d'Iniciativa per Catalunya-Verds.

Comença la votació.

Aprovada per unanimitat dels presents.

A continuació la resta d'esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 63 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

A continuació passem al bloc número 8, de Política Territorial i Ambiental. Primer votarem l'esmena 580, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor, 68 en contra i 5 abstencions.

A continuació les esmenes presentades pel Grup Popular.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 130 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

A continuació les esmenes 693 i 703, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor, 68 en contra i 5 abstencions.

A continuació l'esmena 699, de Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem la resta, de Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació les esmenes presentades conjuntament per Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Iniciativa per Catalunya - Verds i Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació les d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 63 vots a favor, 68 en contra i 1 abstenció.

A continuació votarem la resta, d'Esquerra Republicana, ja que només hem votat la 580 separada. Per tant, ara, la resta d'esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya, excepte la 580.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació sotmetem a votació del volum del bloc novè, de Política Cultural, les esmenes d'Esquerra Republicana, tenint present que han estat retirades la 993 i la 105.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació les del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació les presentades conjuntament per Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Iniciativa per Catalunya-Verds i Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 65 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació les del Grup Iniciativa per Catalunya-Verds, tenint present que han estat retirades la 1060, la 1061 i la 1064.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Voldria, senyores i senyors diputats, donar unes certes pautes de com continuarà el debat. Ara acabarem el bloc número 10 d'esmenes i quedarà ja tancat el debat sobre la Llei de pressupostos. Demà començarem amb la Llei d'acompanyament. Per tenir una orientació, aquesta llei pot acabar cap allà a les dotze, aproximadament. Per tant, estiguin amatents perquè al final d'aquesta llei votarem el punt número 10 d'avui, aquest vespre, més la Llei d'acompanyament. La tercera llei de pressupostos, la de l'impost, queda ajornada perquè hi ha problemes de salut per part d'alguna persona que l'ha de presentar i, per tant, l'ajornarem fins al moment en què sigui possible.

Per tant, continuem amb el debat..., perdó, i una altra cosa: i demà començarem a les deu; començarem a les deu.

Per tant, ara, el bloc número 10: organització, administració i aspectes concrets. Per Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao. (*Remor de veus.*) Prego als senyors diputats que permetin que puguem continuar el debat a la cambra. (*Remor de veus.*) Senyors diputats, prego que ens permetin continuar el debat.

Senyor diputat, pot començar.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, defenso un total de trenta-set esmenes, de la 1114 a la 1191, inclosa, en el bloc relatiu a l'organització de l'Administració i aspectes concrets. Un grup d'esmenes que, per tal de facilitar el seu seguiment i comprensió, hem agrupat bàsicament en tres blocs.

Un bloc específic relatiu a l'àmbit del dret i de la justícia i, en particular, relatiu a les infraestructures penitenciàries, als nous establiments penitenciaris previstos en el Pla elaborat en el seu dia pel Departament de Justícia; un segon apartat relatiu a la reclamació de nous edificis per als òrgans judicials a Catalunya; un capítol important, també, en relació amb la reinserció i rehabilitació penitenciària, postpenitenciària, al treball penitenciar i a les mesures alternatives a la presó; un altre pel que fa a la utilització del català en l'àmbit del dret i de la justícia; un apartat important pel que fa a la política de prevenció de les violències de gènere, i un darrer apartat, també, que té a veure amb la política del Departament de Justícia, pel que fa als col·legis professionals tant d'advocats com de procuradors dels tribunals.

Un segon bloc amb una sola esmena, singularment, l'esmena 1147, que per si sola té prou entitat, en relació amb la millora de la gestió de l'Administració.

I un tercer bloc que podríem denominar de política de prevenció i extinció d'incendis.

Pel que fa al primer bloc, conté un seguit de crèdits ampliables perquè el Govern pugui complir amb els seus compromisos en matèria d'infraestructures penitenciàries, d'impuls a la substitució tan reclamada de les tres actuals presons de Barcelona.

Convindria recordar que abans de l'estiu, abans de l'acabament del període de sessions que va fins el més de juny, aquest Ple del Parlament va adoptar una moció, la 35/VI, que preveia, en primer lloc, que el Govern informaria en un termini de quatre mesos a aquesta cambra de les conclusions de la Comissió Mixta Ajuntament-Generalitat sobre la determinació dels futurs usos urbanístics dels actuals solars de Barcelona. El més calent és a l'aigüera; en aquests moments coneixem a través d'algunes informacions periodístiques quin ha estat el principi d'acord entre ambdues institucions, però esperem, vull aprofitar en aquest cas aquesta intervenció per reclamar del Govern, sense demanar el control del compliment d'aquella Moció, que estaria bé que n'informés, i sobretot per evitar que haguem d'articular un seguit d'esmenes que podem anomenar preventives en el pressupost del 2001 per tal d'atendre els diferents compromisos pressupostaris que se'n derivaran.

I pel que fa també a la informació, en el capítol d'infraestructures, també està pendent que s'informi en aquesta cambra de l'estat de converses amb l'Ajuntament de Sant Esteve Sesrovires sobre la construcció d'un nou centre de compliment. De tant esperar la informació del Govern, potser que ens atanssem directament al diputat i alcalde d'aquesta localitat, que ens informaria amb molta més celeritat i, segurament, eficàcia. De tota manera, deia que hem articulat un seguit d'esmenes preventives perquè no hem vist ni un sol crèdit en aquest pressupost per fer possible la construcció de dos centres de règim obert amb capacitat conjunta màxima de set-centes places a la ciutat de Barcelona o per a la construcció de dos centres preventius, un a Barcelona o rodalies i un altre més enllà dels quaranta quilòmetres de la capital, o, per exemple, per a la construcció, tal com està previst i compromès, d'un centre de compliment de penes d'arrest de cap de setmana a la ciutat de Barcelona.

Ni veiem, tampoc, que existeixin els recursos econòmics i pressupostaris necessaris per tal de potenciar, per exemple, l'aplicació del règim obert com a fórmula per incentivar els interns i internes de les presons catalanes i afavorir la reinserció social amb la utilització, per exemple, dels mecanismes de control remot, que, com vostès hauran vist en les últimes setmanes en algun mitjà de comunicació, més enllà d'algunes accions que podríem denominar testimonials, com, per exemple, la implementació d'aquest pla pilot que dota alguns interns –em sembla que en són 25 que participen d'aquest pla voluntàriament–, de 25 interns de tercer grau, ens volem referir, més enllà d'aquesta acció testimonial de disposar de polseres o braçalets telemàtics, que implica, si no recordo malament, una xifra d'uns quatre milions i mig de pessetes, més enllà d'això i per tal de desplegar i d'executar i complir amb les previsions de la mateixa llei penitenciària i del reglament corresponent, en aquest pressupost no hem pogut, no hem observat que hi hagi ni una sola pesseta per aquest concepte. O per exemple, per poder plantejar aquesta fórmula una mica més enllà del tercer grau i, per tant, del compliment d'aquestes penes, per exemple, en els arrestos de cap de setmana o en els arrestos domiciliaris.

En aquest primer bloc també hi ha un paquet de crèdits ampliables per a la normalització lingüística en l'àmbit del dret i de la justícia, enguany el pressupost supera diguem-ne que la idíl·lica xifra dels 134 milions del programa de l'any 1995, que fins aquest any havia estat el màxim, el topall que el nostre govern havia destinat per a aquest concepte; recordem que l'any 99, l'any 98, aquesta xifra s'elevava únicament a 50 milions de pessetes, i estem, en el millor dels casos, instal·lats en el continuisme, perquè no superem, no superem, vaja, ni amb escreix ni de cap manera, les previsions o el que contenen els pressupostos de fa fins a cinc anys endarrere, i, per tant, el continuisme en les accions, tant en l'àmbit de la mateixa Administració de justícia com a la resta de l'àmbit jurídic.

No hi ha prou –pensem– amb les iniciatives legislatives impulsades, ni amb les experiències pilot d'immersió lingüística en alguns jutjats de Catalunya, sinó que calen –i per a això calen també més diners– més mitjans materials i humans en les oficines judicials, cal més informació adreçada al personal i al conjunt d'opera-

dors jurídics de Catalunya, calen més concursos per editar i divulgar llibres de textos i la bibliografia necessària, manuals universitaris, calen també més formularis i materials d'interès lingüístic i calen també més beques, més beques per tal de fomentar i incentivar el nombre de possibles opositors a Catalunya i el seu accés a determinades professions jurídiques i especialment a la carrera judicial. No hi ha, senyories, justícia en català sense diners i, a més a més, entenem que aquest pressupost fa totalment il·lusòria una moció important, que és la Moció 38/VI d'aquest Parlament, d'aquesta mateixa legislatura, que fixava l'itinerari o el llibre de ruta bàsic d'aquest Govern a l'hora d'assolir la plena normalitat del català en l'àmbit del dret i de la justícia.

En aquest primer bloc també hi ha un paquet de crèdits ampliables que tenen l'objectiu d'assolir la tutela efectiva dels menors a invertir en els projectes de prevenció primària i secundària, és a dir, potenciar la política de més centres oberts, un apartat pel que fa a la lluita contra la violència de gènere que està centrat en dos aspectes concrets, el primer, l'increment de la formació policial a través de l'Escola de Policia de Mollet, i també la dotació, la previsió d'equips d'atenció a les víctimes d'aquest tipus de delictes en els jutjats d'instrucció catalans.

Un altre apartat relatiu a les infraestructures en el terreny judicial, les inversions reals –ja ens hi vam referir en el debat a la totalitat del departament corresponent–, les inversions reals són autènticament irrisòries en aquest apartat. Nosaltres, per tal de compensar o paliar aquest aspecte tan deficient, hem articulat un seguit d'esmenes en el territori per dotar de nous edificis judicials a ciutats importants com Vilafranca, Vilanova, Sant Boi, Granollers, etcètera.

Hi ha també un seguit d'esmenes relatives a la millora de les transferències corrents als col·legis professionals d'advocats i procuradors per atendre, diria que de manera realista i a més a més pragmàtica, el funcionament del servei de defensa d'ofici i, per tant, per tal que s'ajustin aquestes transferències del cost real del manteniment d'aquest servei. Entenem que aquest és un debat que fa molt poques setmanes a la Comissió de Justícia vam tancar en fals adoptant una resolució, una proposició no de llei –em fa l'efecte– del Grup Popular, que no va satisfer ni a nivell corporatiu ni a nivell polític a cap dels sectors implicats, i, des d'aquest punt de vista, manejant les pròpies dades que ens facilita el Consell de Col·legis d'Advocats i de Procuradors de Catalunya, intentarem, a través de l'aprovació d'aquesta esmena, paliar la situació tan deficitària.

I acabo molt esquemàticament amb el segon i el tercer bloc que els anunciava a l'inici de la meua intervenció. El segon bloc els deia que era singularment una sola esmena, la 1147, que contempla els crèdits necessaris per a realitzar un pla de descentralització dels serveis de la Generalitat en els diferents àmbits territorials que contempla el Pla territorial general de Catalunya. I l'esmena 1151, una esmena que ja esdevé un autèntic clàssic per part del nostre Grup Parlamentari, que l'any passat també la vam presentar, per l'adopció d'un autèntic pla de reforma de l'Administració en el sentit d'aconseguir la seva simplificació pel que fa a l'orga-

nització i l'increment de la seva eficàcia, sobretot coincidint enguany amb una resolució important aprovada en el debat de política general, jo diria que era l'única esmena o de les úniques esmenes que es van aprovar del nostre Grup Parlamentari i, per tant, en coherència, voldríem que aquest pla específic que l'any 2001 haurà d'abordar el Govern tingués també la seva dotació econòmica o pressupostària necessària.

El tercer bloc –i amb això acabo, senyor president– són diverses esmenes pel que fa a la millora de les infraestructures en la prevenció i extinció d'incendis, no només en el capítol d'immobles, d'infraestructures, d'immobilitzat, sinó també la millora dels béns mobles i el seu material, i, en aquest sentit, hi ha esmenes que demanen la construcció de nous parcs de bombers, com també la millora del seu material; hi ha una esmena per a la construcció a Vallirana d'un nou parc de bombers, per als parcs de Gavà, Cornellà i Sant Climent, la millora del seu material, el nou material, també, per al conjunt de parcs de bombers de la comarca del Bages i, finalment, hi ha també una dotació econòmica específica per tal de dotar de contingut el programa específic que en aquest terreny hi ha aprovat per aquesta cambra en la passada legislatura a través de la Resolució 653/V, que també, si no aprofitessin avui la dotació econòmica necessària, doncs, faríem il·lusori el seu contingut i també la seva execució.

Res més, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular té la paraula, des de l'escó, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Evidentment, sí, des de l'escó estant per defensar únicament l'esmena 1152, l'única esmena que resta viva d'aquest últim bloc sobre aspectes diversos, també sobre organització. És una esmena que fa referència que el Govern de la Generalitat estableixi propostes pel que fa a la problemàtica relacionada amb el deficient estat de les instal·lacions elèctriques dels habitatges de Catalunya, i segurament podríem anar molt més enllà, no solament amb habitatges que porten molts anys de construcció, amb problemàtiques evidents a les seves instal·lacions, sinó també fins i tot problemàtiques que hi ha en alguns edificis encara públics –edificis públics, no «encara públics», sinó edificis públics–, d'instal·lacions molt antigues i que, sens dubte, pot portar diferents problemàtiques en el futur. És per això que nosaltres el que demanem és que s'estableixin al llarg de l'any 2001 diferents propostes per tal d'abordar aquesta problemàtica.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup Socialistes-Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada la senyora Carme Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, defenso quatre esmenes, de la 1167 a la 1170, relacionades amb l'Institut Català de la Dona i amb el desplegament de formació necessària per lluitar contra la violència de gènere. El desplegament dels punts d'informació a l'Institut Català de la Dona és una necessitat absolutament clara des del moment que, en aquest moment, només tenim un contestador als matins, de 9 a 1, i encara només quatre dies a la setmana. Falten informadores qualificades, falten bases de dades actualitzades, falta atenció continuada, i sobretot en els territoris més llunyans. Augmenta la injustícia i la iniquitat que ningú pugui tenir atenció precisament quan es desplaça, a vegades, del centre de Barcelona, al carrer Canuda; potser algú de Barcelona hi pot passar, però les dones de la Seu d'Urgell no poden anar a consultar a Lleida només de 9 a 1 de cada matí. Demanem també el telèfon continuat de serveis i anònim per temes de violència.

Per altra banda, creiem que és necessari un increment de la formació continuada de policies i mossos d'esquadra. No es pot continuar contestant a les dones agredides quan van a denunciar, venent la por que han passat en els últims set anys, que callin i que li facin un bon sopar al marit que aquesta és la manera de resoldre els problemes, i no es pot continuar desconfiant de cada dona que va a demanar ajuda, mirant-la de baix a dalt i preguntant-li i preguntant-se quina provocació li ha pogut fer aquesta dona perquè li hagin pagat o maltractat així. Sabem que hi han sectors de la policia molt ben preparats amb atenció a violència de gènere, però aquests mateixos policies estan queixosos de la manca de recursos en formació continuada en violència i les seves causes per la nova població de policia i de mossos.

També seria necessari coordinar l'atenció de policia, mossos, àrees de benestar dels ajuntaments, jutges i magistrats amb atenció a la violència, als maltractaments i agressions sexuals contra les dones. Per poder-ho fer, l'únic territori, Girona, on s'ha posat en pràctica s'ha comptat amb el voluntariat dels magistrats i els jutges i l'ajuda de l'Ajuntament de Girona. Hem guanyat que les víctimes d'agressions i violacions siguin ateses pel personal mèdic sense esperes i allà mateix s'hi personi la policia i el magistrat si fa falta. En definitiva, que una agredida o violada no hagi d'explicar quatre vegades la història de la seva agressió i augmentar l'eficàcia de l'acció i les mesures a prendre amb posterioritat.

Però això s'hauria d'estendre a tots els altres territoris de Catalunya, com ja han fet a Andalusia i a Madrid, i no tenim cap garantia que, si no s'adeqüen pressupostos, això es pugui realitzar.

I, per últim, la formació continuada del personal de Justícia és absolutament prioritària. Moltes vegades, les dones agredides són acusades de provocadores, prostitutes, lesbianes, alcohòliques o brutes. Les dones agredides han sofert molt, han estimat molt i han aguantat massa, perquè la seva autoestima estava sota mínims. Els estereotips mentals de les persones, que tenim sobre el sexe masculí i femení, provenen de la formació

obtinguda, dels exemples viscuts en el si de la família i dels rols acceptats dintre de la societat i cultura en què estan immerses. Els jutges i els magistrats no s'escapen de tenir construïda la ment i capacitat de decisió amb estereotips de gènere esbiaixats. Fins i tot al Regne Unit han hagut de fer un manual de bones pràctiques, que s'acaba de publicar, per a magistrats per atendre dones, nens i persones no de raça blanca, perquè encara no havien entès que aquestes persones no reaccionen diferent de les altres. Nosaltres hauríem de fer el mateix, però, sense dotació pressupostària, les millors declaracions són només paper mullat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. L'il·lustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Em dirigeixo als vint-i-cinc diputats i diputades presents en aquest moment en la Cambra, per defensar les esmenes concretes que fan referència a Justícia. Dintre d'aquest desè apartat, el grup temàtic d'organització, administració i aspectes concrets, que, tot i ser el darrer en ordre i veure's a aquesta hora de la nit, entenem que no és menys important que els que l'han precedit i entenem que mereix, també, que parlem amb tota claredat de quines són les esmenes que hem presentat al respecte i què és el que ens proposem amb elles.

El primer que hem de dir, senyores i senyors diputats, és que costa una mica d'entendre que la majoria conservadora d'aquesta Cambra s'oposi al desenvolupament de mesures que intenten donar concreció a allò que la mateixa majoria ha aprovat en altres plens, com ha assenyalat abans el senyor Ridao, o que ha inclòs en el seu propi programa electoral, el programa electoral amb què es va presentar a les darreres eleccions.

El nostre Grup suggeria, per exemple, a aquesta majoria, habilitar els recursos necessaris per adquirir els terrenys per a la construcció d'establiments penitenciaris, segons l'establiment d'un pla –que ja ve de lluny, que va presentar el mateix Govern de Catalunya i que va aprovar aquesta cambra–, un pla que es va renovar l'any 1986. I, aquesta proposta del nostre Grup, en línia, com dic i en sintonia amb aquesta proposta del Grup de la majoria, suposem que, com tantes altres, serà rebutjada, també.

Aquest comportament ens fa pensar que, probablement, el problema és que ni tan sols no s'han llegit les esmenes que hem fet els grups de progrés d'aquesta cambra perquè, per exemple, nosaltres els proposem en alguna esmena que incloguin les dotacions necessàries perquè s'apliquin les conclusions del llibre blanc de la Justícia a Catalunya, donant prioritat a les oficines judicials. Vostès mateixos han dit, repetidament, que estan d'acord amb això, que és urgent i que és molt important, però suposem que rebutjaran l'esmena.

També els proposem integrar tots els serveis socials de les diverses direccions generals del Departament de Justícia a la xarxa bàsica de serveis socials de respon-

sabilitat pública, mesura que és, creiem, molt coherent amb el que s'ha dit repetidament des del Govern, i suposem que el resultat serà el mateix que dèiem.

És cert que, també, els proposem algunes qüestions que no han proposat vostès anteriorment. Per exemple, que es traspassi, durant l'any 2001, la que fins ara era Direcció General d'Atenció a la Infància, però que, des del 30 de novembre passat, és Direcció General d'Atenció al Menor, al Departament de Benestar Social, des del Departament de Justícia, i això suposem que també serà rebutjat.

També els hem proposat, pel que fa a treball penitenciari, que s'ampliï la participació dels partits de l'oposició, dels grups de l'oposició en el Consell d'Administració del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció. És un tema recurrent que venim defensant des de fa anys; creiem que un Cire més participat podria donar més resposta i més ràpida a les necessitats laborals de la població penitenciària de Catalunya, i ens temem, com ja han fet en anys anteriors, que vostès tornaran a votar-hi en contra.

S'ha parlat aquí, per part d'algun altre diputat, del torn d'ofici de la Justícia. Nosaltres, ja fa mesos que venim perseguint que s'incrementi la xifra del 25% actual del cost real del torn d'ofici. Això s'ha defensat, també, per altres grups i, des del nostre punt de vista, moltes vegades, amb uns criteris més aviat corporatius des de la perspectiva de la professió d'advocats i procuradors i, tot i ser legítim fer-ho des d'aquesta perspectiva, si nosaltres demanem que s'augmenti, com a mínim, fins al 50%, els recursos necessaris per a l'aplicació del cost real de la justícia gratuïta és, sobretot, perquè entenem que això ha de ser en benefici del justiciable i, a més a més del justiciable, en aquest cas, més dèbil, que són aquells que no es poden pagar per ells mateixos el cost real de la justícia. Lamentablement, temem que també en aquesta matèria la resposta del Govern serà com ha sigut fins ara a totes les esmenes que ha presentat el nostre Grup.

També demanàvem que hi hagués un pla de rehabilitació, remodelació i manteniment dels dipòsits municipals de detinguts. Vostès saben que aquest és un tema, també, que ve de lluny i que fins i tot hi ha una sentència que diu que aquests dipòsits haurien de tenir més atenció per part del Govern de la Generalitat i que s'haurien de rehabilitar, remodelar i mantenir per part del Govern. Estem a l'espera que això es faci i, si no és mitjançant l'aprovació d'aquestes esmenes, com a mínim, que es faci per pròpia iniciativa del Govern.

I, finalment, també pel que fa al Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, hem insistit repetidament en la necessitat d'habilitar els recursos necessaris per tal d'ampliar i millorar els programes de formació professional dels interns, d'acord amb les noves exigències rehabilitadores del Codi penal del Reglament penitenciari. Vostès saben que, actualment, ja hi ha un 65% d'interns i internes a Catalunya que han estat penats per l'actual Codi penal, el del 1975, i que aquest nou Codi no permet que hi hagi una redempció de penes per vies –com abans es permetia– del treball, de conducta, etcètera. I això fa molt necessari que els interns i internes a tot l'Estat tinguin altres incentius per tenir una bona con-

ducta i per intentar millorar els seus coneixements i la seva formació. Hem presentat, doncs, l'esmena 1.172, juntament amb els Grups d'Iniciativa per Catalunya - Verds i d'Esquerra Republicana de Catalunya, perquè entenem que, aprovant aquesta esmena, aquest Parlament, aquesta cambra i el Grup de la majoria donarien sortida a allò que tantes vegades han dit de paraula: que, realment, creuen que, a les presons de Catalunya, actualment no s'està fent la formació als interns que convindria, i els donaríem, a partir d'ara, la possibilitat que això fos així.

Moltes gràcies, senyores i senyors, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó. Des de l'escó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Com deia el senyor Masllorens i de cara a la selecta audiència que tenim a aquestes hores, ara és el moment de descobrir que les declaracions tan agradables, positives, amb molta marxa, per part de la consellera de Justícia queden una mica en paper mullat, quan vostès, presumiblement, s'oposaran a totes aquestes esmenes que els presentem des del PSC, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya.

Dèiem en un debat, fa molt poques setmanes, en aquest Parlament, que les declaracions polítiques serveixen de ben poc, si no tenen recursos al darrere. Aquest matí mateix, un diputat de la majoria ens deia que no podien ajudar els ajuntaments perquè no tenien calés. Si ara diuen el mateix, potser que rectifiquin, també, les seves declaracions tan favorables a programes oberts en temes de justícia, en temes d'igualtat genèrica, en temes, en definitiva, de millora de la qualitat de vida en els serveis de cara a la ciutadania.

Està pendent un informe sobre la situació actual de la justícia –nosaltres demanem que hi hagi diners perquè aquest informe no sigui tampoc un paper mullat– i estan pendents moltes de les temàtiques que de bo farien, d'acord amb les competències de la Generalitat de Catalunya, una gran contribució que els ciutadans no veïessin la Justícia com un dels pitjors serveis que hi ha avui, en general –parlo en general– arreu de l'Estat; si més no, per la qualificació que li donen a les enquestes: justícia lenta, molt complexa i, per tant, poc justa.

Torno a dir que molt em temo –jo fa molts anys que no crec en miracles– que vostès tombaran, una vegada més, aquestes esmenes. Jo els torno a demanar coherència, encara que quedi com un clam en el desert –mai més ben dit per la situació de l'hemicicle–, però com una demostració que vostès, a l'hora de la veritat, per molts motius, també per prioritats pressupostàries –no em vinguin amb la història del finançament autonòmic–, per prioritats pressupostàries, perquè malgasten en altres capítols, regategen gasivament els diners per les coses més importants. La justícia no depèn, *grosso modo*, de vostès, però, en el que depèn de vostès, la maltracten, i això és inassumible. Ho és en centres penitenciaris, en la seva seguretat –s'ha demostrat fa molt

poc, per enèsima vegada–; ho és en formació del personal, i ho és en dos drets que tenen els interns: el de la salut i el del treball. I les nostres esmenes van a potenciar aquestes qüestions. Ho és molt més encara en tot el tema de la infància, del tutelatge o de la justícia juvenil. Els hem demostrat per activa i per passiva que, quan hi ha bons programes en aquests camps, evitem que creixi la població dels interns, i, si alguna fibra els queda de cara a la justícia, ho és en normalització lingüística. I els programes que vostès han votat per normalització lingüística a la Justícia avui és, per a una coalició que es diu nacionalista, una autèntica befa, si de debò volem fer avançar en termes massius i, realment, d'extensió social aquesta qüestió.

I, per últim, hi ha una esmena, a la qual també s'ha referit el senyor Àlex Masllorens, que hem trobat ja abans –també se l'han carregada, se la tornaran a carregar ara–, i torna a ser el contrasentit d'aquest Govern: quan els ajuntaments el supleixen en una activitat com és el dipòsit de detinguts, tenen vostès pendent –ara ja no un prec–, tenen pendent complir una sentència –això ja és inaudít, no?–, una sentència que els obliga a retribuir d'una forma adequada, justa –valgui la redundància– els poders locals –de tots els colors– que els estan substituint en aquesta qüestió.

Aprofito el torn, senyor president, per anunciar que nosaltres retirarem l'esmena 1.183, la que es refereix al fons de pensions per ruptures matrimonials, donat que no fa pas tant de temps vàrem aprovar, en aquest hemicicle, que es posava en marxa un estudi per saber l'abast que hauria de tenir aquest fons, i esperem que l'estudi vingui aviat i aleshores no fem el ronso i podem tirar endavant aquest fons.

Gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Un torn en contra? El senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, som pocs en aquesta hora de la nit, però, en tot cas, els que hi som tenim el dret i l'obligació d'explicar-nos i, en tot cas, contradir-nos com correspon a aquest tràmit final ja del debat parlamentari sobre els pressupostos de la Generalitat per a l'any 2001.

En primer lloc, agrair la retirada que ha anunciat el senyor Ribó. Efectivament, es va aprovar una proposició no de llei i en set o vuit mesos tindrem l'informe sobre la possibilitat de crear aquest fons que hauria de permetre, com vostè molt bé ha dit, garantir pensions derivades de ruptures matrimonials.

El conjunt de les esmenes d'aquest desè i últim bloc del debat de l'articulat bàsicament s'ha centrat en cinc àmbits entre els diferents grups que han intervingut. I faré la meua resposta, en nom del Grup de Convergència i Unió, centrant-me precisament en aquests blocs i, per tant, la resposta servirà per les esmenes dels diferents grups, amb el cas temàtic concret, advertint o recordant, en tot cas, al senyor Masllorens que jo, almenys, m'he llegit totes i cada una de les vuitanta es-

menes i escaig que formen aquest grup o aquest bloc últim temàtic.

Primer que res, voldria explicar per què no aprovarem aquelles esmenes que fan referència a l'ampliació de diverses partides pressupostàries que ens ha plantejat el Grup d'Esquerra Republicana. Per dos motius. En primer lloc perquè la proposta, diríem, que fa de deixar possibilitat d'ampliar les partides en cada un dels casos que ens ha proposat..., creiem que hi ha dotació, en aquests moments, suficient al pressupost per a poder complir les demandes que es produïsquen i, per tant, per aquest motiu, haurem de votar en contra; però, també, perquè entenem que en la recerca i en l'orientació de cara a aconseguir el dèficit zero dels pressupostos –que és una prioritat, com saben vostès, pel Govern; és una petició també reiterada i un pacte amb el Govern de l'Estat dins del pla d'estabilitat–, precisament, el que se cerca és reduir el nombre de partides pressupostàries. I ens estranya que en alguna part del debat pressupostari tots els grups, i vostès també, ens critiquen aquesta diríem possibilitat de descontrol en la despesa, deixant partides pressupostàries obertes, i no obstant això, quan els interessa, fan propostes concretes perquè en deixéssim unes quantes –i bastants– obertes a petició de vostès. Per tant, aquest grup el votarem en contra per aquests motius.

Després, hi ha un altre grup d'esmenes que fan referència a la violència de gènere i, per tant, propostes per a reduir-la, i, en aquest sentit, el que he de dir en primer lloc és que l'Institut Català de la Dona té previst posar en funcionament un servei gratuït d'atenció telefònica de vint-i-quatre hores per atendre les consultes i les urgències derivades de situacions de violència de gènere, i diverses actuacions encaminades a l'atenció, a la prevenció i eradicació de la violència de gènere, i finançar programes sobre violència de gènere que realitzen entitats sense finalitat de lucre.

M'ha cridat l'atenció, en tot cas, quan la senyora Carme Valls –potser estigui més informada que jo... En tot cas, la informació que jo tinc és que les oficines d'informació de l'Institut Català de la Dona en aquests moments estan obertes cinc dies a la setmana, de nou a dues i de tres a cinc i mitja –en tot cas, és la informació que faciliten; suposo que deu ser així–, i, d'altra banda, les seixanta-sis oficines d'informació de la Generalitat, que la Generalitat disposa, tenen elements necessaris també per donar la informació i procedir a les derivacions pertinents en cada cas.

En tot cas, seguint amb aquest tema important i sense dubte sensible per al nostre Grup i per al Govern, he de dir que, des del punt de vista judicial, el Departament de Justícia, mitjançant el Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada, ja col·labora amb el Consell General del Poder Judicial en la programació i gestió dels jutges i magistrats de Catalunya, on es té en compte molt especialment aquesta problemàtica.

D'altra banda, també, el pressupost de l'Escola de Policia de Catalunya preveu l'execució de diferents activitats formatives en matèria d'atenció a la dona víctima de violència de gènere. En la programació formativa, també aquesta matèria té una forta presència en tots els nivells formatius adreçats a policies i mossos d'esqua-

dra, és a dir, en la formació bàsica. En aquesta línia, l'Escola de Policia de Catalunya també participa en el projecte europeu Dafne, que té com a objectiu l'establiment d'un marc d'actuació per a la detecció i prevenció de la violència de gènere, amb la finalitat última d'aconseguir disminuir la violència exercida sobre les dones, tant evitant que es produeixi com evitant que es reproduïxi o reincideixi. També, i per acabar amb l'explicació relativa a aquesta problemàtica, els diré que concretament en relació...

Bé, passaré..., passaré a l'altre punt que volia fer referència, que era la problemàtica de l'Administració de justícia, en general, i també la construcció de nous centres o de nous jutjats. En aquest sentit, el nostre Grup, dins del pressupost, ha vist que existeix evidentment una planificació per la construcció de nous jutjats; que tots els jutjats necessaris, durant l'exercici del 2001, no es podran fer, però que el que és evident és l'avanç constant en aquesta matèria impulsada pel Govern de la Generalitat; el mateix que fa referència a la política de millora de dotació, d'infraestructura i equipaments a les casernes de bombers i a tot el sistema de protecció i seguretat civil.

Per últim –el temps se m'acaba–, evidentment hi ha una proposta també del Grup d'Esquerra Republicana, molt genèrica, que ve a dir: posen les mesures necessàries i adients per reformar l'Administració i, en tot cas, millorar-la; en aquest sentit, evidentment, no perquè ho digui Esquerra Republicana sinó perquè entenem que el Govern, des de fa temps, està intentant dur a terme aquesta reforma de l'Administració, aquesta millora de l'Administració, i en aquest sentit seguirem fent-ho.

Voldria acabar simplement per recordar que hi ha una esmena també del Partit Popular que fa referència, com ha explicat molt bé el senyor Fabregat, a demanar que es presenten propostes per resoldre els problemes de les instal·lacions elèctriques dels habitatges de Catalunya. Pensem que és un tema que val la pena abordar-lo, li donarem el suport, i, a la vegada, ho aprofito, en nom del Grup de Convergència i Unió, per agrair –encara que només sigui vostè el que està present, però és el que ha portat el pes de tot el pressupost– el seu suport als pressupostos de la Generalitat, perquè sense el suport del seu Grup segurament ens hauria sigut més difícil poder-los aprovar.

No voldria, en tot cas, acabar –senyor president, si m'ho permet– com vaig acabar...

El president

Molt de pressa, per això, eh?

El Sr. Curto i Forés

...com vaig acabar en l'últim debat de pressupostos... Primer, per dir que, sincerament, la valoració que nosaltres fem del debat dels pressupostos és positiva. Crec que s'ha fet un debat seriós, honrat, intens i correcte; per tant, és el que en aquests moments, tots els grups hem volgut fer. I també valorem molt positivament i sincerament el treball de tots els grups, especialment dels grups de l'oposició, pensant que el seu treball i el seu esforç probablement no ha tingut la rendibilitat i la

productivitat que hauria desitjat; però, en tot cas, no us càpiga cap dubte que el Govern i el nostre Grup, que li dóna suport, els tindran presents en les seves reflexions... (*remor de veus; rialles*), en les seves reflexions.

I acabaré simplement dient, senyores i senyors diputats, que crec que, si no hi ha cap canvi d'avui a demà al matí, aquests pressupostos serviran per gestionar l'Administració de la Generalitat i aplicar la política del Govern durant l'any 2001, amb els mateixos suports que vam tenir ara fa vuit mesos.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I posats en aquesta tesitura, permetin-me que els desitgi, de debò, bona nit.

Se suspèn la sessió fins demà a les deu del dematí.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i vuit minuts.

S U B S C R I P C I O N S

EDICIÓ **I**MPRESA

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
VI legislatura
Primer període
Número 1
Dilluns, 15 de novembre de 1999

i també

DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
VI legislatura
Primer període
Número 1
Dilluns, 15 de novembre de 1999

EDICIÓ EN **M**ICROFITXA

C O N D I C I O N S

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any.

Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'administració de les publicacions oficials del PARLAMENT pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es farà **exclusivament**:

a) Per transferència bancària, a nom del PARLAMENT DE CATALUNYA, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, entitat 2100, agència 3018, del Pla de Palau, núm. 2, 08003 Barcelona.

b) En metàl·lic o xec registrat al Servei de Caixa del Parlament.

B U T L L E T A

Nom

Carrer Núm.

NIF Telèfon Fax

Població Codi postal

desitja subscriure's al ☐ **Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya**
☐ **Diari de Sessions del Parlament de Catalunya**
☐ **Butlletí Oficial i al Diari de Sessions (subsc. conjunta)**

} ☐ **Imprès**
} ☐ **Microfitxa**

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents, a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 2... Amb aquesta finalitat, i amb data de de de envia per núm. la quantitat de pessetes.
..... de de 2

SIGNATURA

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Departament d'Edicions, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Tel. 933 046 500

A/e: edicions@parlament-cat.es

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) conjunta amb el **Butlletí Oficial**:

Número solt (edició impresa o en microfitxa)

6.000 PTA

13.000 PTA } IVA inclòs

120 PTA

ISSN 0213-7984 · Dipòsit legal: B-27.966-1980 Imprès a Multitext, SL, Barcelona

Les publicacions oficials també són consultables a www.parlament-cat.es

9 770213 798001

0 3 9 0 6

